

Οικογένεια

Τα Οικογενειακά μας

ΕΝΑ από τα θαυμαστά της Ελλάδος είναι και το "Άγιον Όρος", ή μοναστική κοινοπολιτεία του "Αθω", φαινόμενο μοναδικό της ανθρώπινης Ιστορίας, επίδωσις του Βυζαντινού κόσμου, που τη διαφύλαξε μιά παράξενη συρροή συμπτώσεων ως τη σημερινή εποχή. Εκεί έστειλε η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ το συνεργάτη της Βάσο Μίγκο, για να συγκεντρώσει τα στοιχεία που συνθέτουν το εικονογραφημένο ελληνικό ρεπορτάζ αυτού του τεύχους.

Είναι, αλήθεια, εκπληκτική η Ιστορία του "Αγίου Όρους". Πριν χίλια χρόνια, ένας από τους μεγαλύτερους αξιωματούχους της αυτοκρατορικής αυλής του Βυζαντίου, ο "Αθανάσιος, συνεπαρμένος από το μυστικισμό του, εγκατέλειψε τιμές και πλούτη και εγκαταστάθηκε στη μικρή κοινότητα που είχαν αρχίσει να δημιουργούν ορθόδοξοι άσκηται στον "Αθω". Ο αυτοκράτωρ Νικήφορος Φωκάς, αφού μάταια προσπάθησε να τον ξαναφέρει κοντά του, του έδωσε τα μέσα να χτίσει ένα μοναστήρι. Έτσι έγινε η Μονή της Μεγάλης Λαύρας και σε λίγο ακολουθήσαν τα μοναστήρια του Βατοπεδίου και των "Ιδίων", που δέχτηκαν τους κανόνες ζωής, τους καθωρισμένους από τον "Αθανάσιο" των "Αθωνιτών", που γρήγορα ανακηρύχτηκε "Άγιος". Ο "Ιωάννης Τσιμισκής, ανεγνώρισε επίσημως τους κανόνες αυτούς με Καταστατικό Χάρτη, που έδωσε στο "Άγιον Όρος" το προνόμιο της αυτοδιοικήσεως. Ένα από τα άρθρα του Χάρτη αυτού θεσπίζει και το "άβαστον", την απαγόρευση, δηλαδή, να πατήσουν εκεί το πόδι τους πλάσματα γένους θητορικής κατέρρευσαν, το Βυζάντιο επιδρομών και κατακτητών έρημυναν, Σλάβοι, "Ολοί, εν σταυροφόροι, και δόρυχοι, στήσαν παραδόξως το Χάρτη του το και μοναδικό Ιστορικό φαινόμενο. Τα μοναστήρια, εν τω μεταξύ, έπληθυναν, έστρεψαν τα είκοσι, και στους "Ελληνες τα χούς ήρθαν να προστεθούν μοναχών έθνικοτήτων ορθόδοξοι, Ρώμοι, Σέρβοι, Βούλγαροι και Ρουαίλων, το "Άγιον Όρος, όμως, των σε αναλλοίωτη τη βυζαντινή μορφή του. Αυτή τη μορφή ο Μίγκο, που θα έρθει στις επόμενες σελίδες, όπου συγχρόνως ρωτήμα, αν το "Άγιον Όρος βρίσκεται σήμερα σε παρακμή, αν να σήση ως εστία των κινήσεων μυστικισμού και ν' απομεινών μόνο σε μουσειό.

Η εισαγωγή στο ρεπορτάζ εγράφηκε από τον άκαδημαϊκό Σπύρο Μελά.

Οικογένεια

Τα περισσότερα μοναστήρια του "Αγίου Όρους, όπως η Μονή Διονυσίου που εικονίζεται εδώ, έχουν κτισθεί μεταξύ του 14ου και 15ου αιώνα. Δημιουργούν ατμόσφαιρα που θυμίζει πολύ παλιούς καρούς και προκαλούν στον επισκέπτη την εντύπωση, ότι έχει σταματήσει ο χρόνος στη γωνιά αυτή του κόσμου.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΟΥ ΜΙΓΚΟΥ, ΜΕ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΦΥΣΙΣ, παράδοσις, Ιστορία και τέχνη, αρμονική συνεργασία με την υπέρτατη άρετή της ευσεβείας, έχουν φιλοτεχνήσει την ασύγκριτη ομορφιά του "Αθω, του εξακουσμένου "Αγίου Όρους. Η φύσις το έπροίκισε με γραφικότητες ανώτερες του Τυρόλου. Η ποικιλία του εδάφους του από την κορφή του βουνού, ως κάτω στη θάλασσα, που λούζει στους άφρους των κυμάτων της, τα σφυρά του, επιτρέπει την πιο πλούσια κι' εναλλασσόμενη χλωρίδα: Δάση και άλησι και άλσουλια κι' απλά στέντρα, διακόπτονται από σμαραγδένια λιβάδια, την άνοιξη ανθοστόλιστα.

Δρύς και πλάτανοι αλωνόβιοι, λεύκες, δρυές και ράμνοι, θαυμάσιες και πανύψηλες δάφνες (δάγια) συνθέτουν τοπία υπέροχα, όπως τα καρποφόρα, οι καστανιές, οι φουντουκιές, οι καρυδιές, δίνουν μίαν άλλη γοητεία, τη χάρι της ήμερότητας. Μυρσίνες και βάγια, μενεξέδες και άγρια κρίνα, που πλασιάζουν τα σιωνηλά μονοπάτια του, άρωματίζουν την ατμόσφαιρά του. Και στα χαμηλά, προς τη θάλασσα, έδάφη, γύρω στους άπειρους όρμίσκους και στις άγκάλες όπου λικνίζονται τα ψαροκάικα των καλογέρων, οι αγριοβιολέτες στρώνουν από τον Άπριλη ως τις άρχες 'Ιουνίου λαμπρούς τάπητες.

Οι ήχοι της καμπάνας, κατανυκτικοί και γλυκύτατοι, ρυθμίζουν συχνά το δήμα του προσκυνητού στα δρομάκια, που διασχίζουν τα δασόφυτα, άνηχούν οι χαιρετισμοί των καλογέρων, που συναπαντιώνται: — Εύλογείτε, πατέρες! — Ο Κύριος!...

Μέσα στο παραδείσιο αυτό περιβάλλον ύψωνονται τα σεπτά κτίσματα των μοναστηριών, που άλλα, όπως του Σίμωνος Πέτρα, ή του Σταυρονικήτα στεφανώνουν σά φώληες θαλάσσιων πανύψηλους κι' άπότομους δράκους, όπου στα βάραθρα τους δογκά συχνά το κύμα, κι' άλλα χάνονται μέσα στις γραφικές πρασινάδες, κτίσματα, που μοιάζουν με κάστρα, και δίνουν στο "Άγιον Όρος την εικόνα της κிடωτού των βυζαντινών παραδόσεων.

Σ' αυτά τα μοναστήρια, κάστρα όρθοδοξίας, το Βυζάντιο δεν έχει πεθάνει. Ζη στην παραμικρή λεπτομέρεια. Στις λειτουργίες των ναών τους, που διατηρούν άλώδητο το βυζαντινό τυπικό, θ' ακούσετε να μνημονεύονται τα δνόματα των Βυζαντινών αυτοκρατόρων. Στα θησαυροφυλάκια τους θ' άντικρύσετε κειμήλια εκκλησιαστικά, όπως ή χλαμύς του Τιμιμική, που άντι για κομψιά έχει μεγάλα διαμάντια, τα «Νινία» της Αυτοκράτειρας Θεοδώρας κλπ.

Και στις βιβλιοθήκες τους θ' ιδείτε τα θαυμάσια εικονογραφημένα (με το όρετο με μικρογραφίες λαμπρών χρωμάτων) βιβλία που ζεπερνούν σε διακοσμητική ομορφιά τα καλύτερα περσικά βιβλία.

Αλλά το αποκορύφωμα του ενδιαφέροντος είναι οι Καρυαί, ή πρωτότυπη πρωτεύουσα της καλογερικής Κοινοπολιτείας του "Αγίου Όρους, μιά μικρή πολιτεία, που το "άβαστον" (ή απαγορευσις παντός θηλυκού) δίνει ένα τύπο μοναδικό σ' όλο τον κόσμο, όπου δεν άντικρύζει κανείς το χαμόγελο της γυναίκας και τη δροσερή φωνή του παιδιού. Είναι άσπρη άσκητική πολιτεία, όπου έδρευε ή έξουσία των μοναστηριών, το «πρωτάτο», ή κυβερνήσις των μοναστηριών. Εκεί θ' ιδίτε να φρουρούν, τους «σερδάρηδες» τους μεγαλοπρεπείς φουστανελλοφόρους κι' άρματωμένους ούλακες του "Αγίου Όρους. Και στο Καθολικό, στο ναό του πρωτάτου, τις έξαισιες τοιχογραφίες, που αποδίδονται στον Πανσέληνο, και άνάμεσά τους ξεχωρίζει ο 'Ιησούς δρέφος, ένα άριστούργημα της άκμης της βυζαντινής τέχνης.

Σ. Μ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ιδιοσυγκρασία

Έδώ και κάμποσο καιρό έχει βγή στη μέση αυτός ο προσδιορισμός. "Η γιαγιά μου πέθανε, χωρίς να εξακριβωθεί αν είχε «ιδιοσυγκρασία» ή όχι. Τό άγνοούσε και αυτή και οι άλλοι γι' αυτήν. "Η «ιδιοσυγκρασία» είναι ανακάλυψις του παρόντος αιώνα. Σήμερα ξέρουμε πιά, ότι υπάρχουν γυναίκες με ιδιοσυγκρασία και γυναίκες χωρίς. Και μάλιστα ξέρουμε γιά όλες τις γνωστές μας κυρίες ποιά έχει «ιδιοσυγκρασία» και ποιά όχι. Στο σαλόνι μιλούν αίσφης γιά την κυρία Πιπερίδου... Κάποια θα πεταχτεί και θα δεδαιώση: — Τί ιδιοσυγκρασία!...

Και κανείς δε ζητεί εξηγήσεις: "Όλοι έννοούν άμέσως περί τίνος πρόκειται...

Αλλά τί έννοούν; Θα τό έλεγα στη στιγμή, και με την πραγματική λέξη, μάλιστα, αν δε φοβόμουνα πώς θα μαλλώσω με πολλούς ανθρώπους και, πρό πάντων, με όμορφα προσώπκια...

Ας προσπαθήσουμε, όμως, να εξηγήσουμε τό πράγμα περιφραστικώς. Δεν μπορεί να μένη σκοτεινός και άόριστος ένας όρος με τόση διάδοσι! "Ας δούμε... "Ας διηγηθώ μιά Ιστοριούλα, γνωστή στους κοσμικούς κύκλους: "Η νερά κ. Καίτη έθέαθη σ' ένα έξοχικό κέντρο μ' έναν κύριο. Τό πράγμα ψιθυρίστηκε και κάποιος καλοθελητής έκαμε να φθάση ως τ' αυτή τό συζύγου. Θύελλα. Φασαρία, σκηές, κακό μεγάλο. "Επί τέλους ή υπόθεσις διευκρινίσθη: "Επρόκειτο γιά έναν παιδικό της φίλο. Και ή πεθερά έφύραζε (δταν αυτό άπέδειχθη περιττός) έναντιόν του... γαμπρού της:

— Τί απολίτιστος, τί άγριάνθρωπος είσαι σύ; Δεν μπορεί μιά γυναίκα να πάη περίπατο, λίγο πιό έξω, μ' έναν παιδικό της φίλο; Τί γουρλώνεις τά μάτια σου;

Ο πεθερός, όμως, σάν άντρας, πιό λογικός και πιό ντόμπος, μίλησε ξάστερα στο γαμπρό του:

— Αυτή τη φορά ήταν ένας παιδικός φίλος... Σου συνιστώ, όμως, να προσέχης και να περιποιήσαι περισσότερο τη γυναίκα σου... "Η Καίτη έχει ταμπεραμέν!

Δεν ξέρω γιάτί του μετέφρασε γαλλικά την ιδιοσυγκρασία... Αλλά τώρα μπορούμε να συνοψίσουμε σ' έναν όρισμό: «Μιά κυρία λέμε, ότι έχει ιδιοσυγκρασία, όταν έχη πολλούς... παιδικούς φίλους και πηγαίνει μαζί τους συχνά περίπατο».

Αυτό, άλλωστε, δεν έλέγετο άκριδώς έτσι. Καί, μάλιστα, είχε και κάποιες δυσάρεστες συνέπειες. Αλλά σήμερα έχει επιληφθη, βλέπετε, ή επιστήμη. Όλα έχουν εξηγηθώ, μετονομασθή και πολιτογραφηθώ, ως φυσικά φαινόμενα, στην κοινωνική ζωή. "Η ιδιοσυγκρασία όχι μόνο δεν είναι πιά καμιά... ντροπή και καμιά μείωσις, αλλά θεωρείται προτέρημα, σχεδόν τίτλος, που διεκδικεί τά δικαιώματά του με τό κεφάλι ψηλά: — Κυρία, άκουσα να λέη μιά καμαριέρα καλού σπιτιού — σήμερα θέλω άδεια... Θα λείψω τη νύχτα...

— Μά πάλι, Μαρία; Προχτές βγήκες...

— Τί θέλετε να κάνω, κυρία, αφού έχω... ταμπεραμέν!...

Δεν είναι λίγες μέρες, που μιά κυρία μούλεγε:

— Όταν πιώ, νοιώθω άμέσως την ιδιοσυγκρασία μου.

— Δηλαδή;

— Μούρχονται περίεργες ιδέες...

— Και τίς πραγματοποιείτε;

— Εξερτάται... από τό σύντροφό μου.

Αλλά υπάρχουν κυρίες με τόσο πολλή ιδιοσυγκρασία, που πραγματοποιούν τις ιδέες τους με όποιάδηποτε παρτί. Και τίς θαυμάζουν γι' αυτό, τίς θέλουν, τίς επιδιώκουν, τίς προτιμούν. Άκουσα διάλογο μεταξύ κυριών γιά μιά τρίτη:

— Δεν την αφήνουν ήσυχη τη Λιλή... Ξέρεις τί τηλεφωνήματα παίρνει; Δέκα την ήμέρα...

— Απορώ, έλεγε ή άλλη, τί τίς βρίσκουν;...

— Της Λιλής τί τίς βρίσκουν; Έχει φοβερό ταμπεραμέν.

Από την ιδιότητα, όμως, ο όρος πέρασε στο πράγμα. Άκουσα μιά μέρα κάποια μητέρα να λέη αύστηρά στην κόρη της, που είχε καθίσει με τό ένα πόδι άπάνω στ' άλλο.

— Κατέβασε, παιδί μου, τό φουστάνι σου! Λίγο άκόμα και θα βείξης την... Ιδιοσυγκρασία σου!...

Φορ λύντο

Οικογένεια

ΚΑΙΡΟΝ, 16 RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΑΡΜΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΑΧ. 260.000. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 8 "Η ΛΙΡ. 3 • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟΤΙΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Ν. ΣΜΥΡΝΗ)

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΙΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΙΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟΤΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓΓ. ΔΡΑΓΙΩΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, ΤΗΛΕΦ. 3.5221

ΕΝΑ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟ ΡΑΣΟ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ο Γ. ΦΤΕΡΗΣ ΙΣΤΟΡΕΙ ΠΩΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΠΗΡΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

ΟΤΑΝ έφυγε ο κόσμος από τη Μητρόπολη, η μεγάλη αίθουσα ξαναγίωσε σιωπή, αλλά όχι τη συνηθισμένη, του θρησκευτικού χώρου, που πνίγει το λόγος και δημιουργεί μία τάσι προς το έθλο, προς την άφαιρη. Ήταν μία σιωπή, αλλιώτικη, παράξενη, που νομίζατε πως δεν είχε διακόψει το λόγο. Πώς άπλωσε τον άπώθησε μέσα της, πως τον έκρυψε, όπως κρύβουν ένα θησαυρό, θέλοντας έτσι να τον ασφαλίσει και να κάνει τη λαχτάρα για την επανάληψη του ακόμη πιο έντονη, πιο βαθιά. Εκείνο που είπαμε, εκείνο που ακούστηκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα, όπου είχαν περάσει τόσοι και τόσοι μητροπολίτες, έκαμε την ατμόσφαιρα να τρέμει, όπως τρέμει η ανθρώπινη καρδιά με τον κρυφό, με τον άβυσσο στο πόθο, άμα νοιώσει κοντά της την Ικαονοποίηση.

Ο Δεσπότης, μάλιστα έκλεισε η γέφυρα πόρτα πίσω από τον τελευταίο δημογέροντα, πήγε και στάθηκε μπροστά σ' ένα κάδρο, κρεμασμένο στον τοίχο, από χρόνια πολλά. Ποτέ δεν έμαθε πόσα — εκεί το έβρισκε, εκεί το έβρισκε — δλοι οι δεσποτάδες, όταν πρωτομπάιναν στη Μητρόπολη. Στην ίδια θέση, κρεμασμένο απ' το ίδιο καρφί. Το μόνο που μάθαιναν, το μόνο που τους έλεγαν άμέσως οι παλαιότεροι, για να ξέρουν και για να προσέχουν, ήταν πως έμενε από χρόνια φυλαγμένη στην τουλάπα μία εικόνα του Χριστού, ακριβώς στις ίδιες αναλογίες, έτοιμη, πρόχειρη σ' κάθε στιγμή για να μη έπάνω στο κάδρο, και να το σκεπάζει, αν χρειαζόταν. Γιατί η Μοίρα έφενε άφες, που αυτό το κάδρο, η μορφή που έδειχνε αυτό το κάδρο, δεν έπρεπε να φαίνεται. Σήμερα, όμως, γινόταν το αντίθετο: δεν έφτανε να φαίνεται, έπρεπε και ν' ανανογιέται, να αισθάνεται, να καταλαβαίνει τι του λέν. Ο Δεσπότης, μία φορά, έτσι έβλεπε τη μορφή του, σά νόχε μπροστά του πρόσωπο ζωντανό, άληθινό άνθρωπο.

Γιώργη Άγγελόπουλε! του ψιθύρισε, και να με συμπαθές που σέ λέν μ' αυτό το όνομα, το κάνω για να σου θυμίσω τη Δημητσάνα, το Μωρή. Να σου θυμίσω το Εικοσιένα!

Εγύρισε, από παλιά συνήθεια, το κεφάλι του κατά την κλεισμένη πόρτα, για να ιδή μην την άνοιξε κανείς, μην κρυφακούει. Κι άμέσως ξανάρχισε κυττάζοντας, άδράζοντας το κάδρο με το βλέμμα του, όπως θα τόπιανε με δυνατό χέρι:

Το Εικοσιένα, του φώναξε, αρχίζει και για τη Σμύρνη, εκατό χρόνια ύστερ' από το Μωρή. Και πως αρχίζει! Σαν τ' ανεβασμένο προζύμι, που λίγο να τ' άρπάξει η πύρα του φούρνου ψήνεται, γίνεται ψωμί. Σήμερα έφτασε το μήνυμα. Άurio οι προ-

κύματες θα γεμίσουν ελληνικό στρατό. Σου το λέω εγώ, έ Καλαφάτης από τα Τρίγλια, που κάθεται στο θρόνο σου. Και σου το λέω με τ' όνομά μου, όπως φώναζαν τον πατέρα μου, τον πάππο μου, σ' έλο το Μαρμαρά.

Έτσι μιλούσε ο Μητροπολίτης της Σμύρνης, ο Χρυσόστομος, στον Πατριάρχη Γρηγόριο, που η εικόνα του ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, μέσα στη μεγάλη αίθουσα της Άγια-Φωτεινής. Και θυμήθηκε τα παλιά χρόνια, όπως τα Ιστορούσαν τα παλιά χαρτιά, στη Μητρόπολη. Έδώ πρωτόρθε ο Γιώργης ο Άγγελόπουλος, από την πατρίδα του τη Δημητσάνα. Έδώ έγινε διάκος, έδώ έγινε πρωτοσύκελος, έδώ γύρισε από τη Κωνσταντινούπολη, όταν χειροτονήθηκε μητροπολίτης. Στην Άγια-Φωτεινή, Έλειτουργούσε με πρωτοψάλτη το Δημήτρη Λώτο, το

Τα μάτια του Πατριάρχη ήταν σά να φωτιστήκανε, σά να παίξανε, για μία στιγμή.

Το μήνυμα που έφερε ο Χρυσόστομος στο Γρηγόριο τον Ε', άκούστηκε λίγο πρωύτερα, την ίδια μέρα — 1 του Μάη 1919. Κι άκούστηκε σαν καμπάνα του Πάσχα, που είχε να χτυπήσει καιρό μέσα στη Μητρόπολη. Η μεγάλη αίθουσα είναι γεμάτη από δημαγώγους, από Ιεράρχες της Μικρασίας. Τους έπροσκάλεσαν έπίτιδες. Άλλά κι ο κόσμος, ο άνώνημος λαός, αύτες που καθότανε στους μαχαλάδες της Σμύρνης, μ' έλο που κανέναν δεν τον έκάλεσε, έρθε, σαν το καλό λαγονικό, το ντορό, μύρισε στον άέρα τη λαχταρισμένη είδηση. Και μόλις πέρασε το μεσημέρι, γιόμισε τον περίβολο της Άγια-Φωτεινής.

Τότε άκούστηκε ο μεγάλος λό-

— Το Εικοσιένα, του φώναξε, αρχίζει και για τη Σμύρνη, εκατό χρόνια ύστερ' από τον Μωρή.

Ο διάδρομος αυτός της Μονής Διονυσίου έχει θαυμαστές τέχνες τοιχογραφίες, έργα των άγιογράφων της Κρητικής Σχολής (του 16ου αιώνα). Από τη σχολή αυτή προήλθε ο μέγας Γκρέκο, ο Δομήνικος Θεοτοκόπουλος.

Οι μοναχοί των κοινοβιακών μοναστηριών, όπου ισχύει ακόμη ο κανών του Άγίου Άθανασίου, τρώνε έλοι μαζί στην ετραπέζα το ίδιο λιτό γεύμα, ενώ ένας απ' αύτες διαβάζει περικοπές της Άγίας Γραφής.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

ΤΑ κοινοβιακά μοναστήρια τηρούν αusterότερα το Ιδανικό του Άγίου Άθανασίου. Οι ηγούμενοι τους είναι Ισόδοι, εκλεγόμενοι από την Κοινότητα και βοηθούμενοι στο έργο τους από ένα συμβούλιο. Σ' αۇτά, έλοι οι μοναχοί τρέφονται και ντύνονται κατά τον ίδιο τρόπο. Κανείς δεν έχει εισοδήματα.

Γενικά, ώστόσο, η πνευματική στάση στο Άγιον Όρος δέ βρίσκεται στα παλιά ύψη. Στη μονή Βατοπεδίου, άκουσα ένα νεαρό προσήλυτο να λέη, ότι το όνειρό του είναι να πάη σέ κάποιο ελληνικό μοναστήρι της Ιερουσαλήμ. «Έδώ δεν υπάρχει πια πνευματικότητα!» μου έέηγησε.

Η κατάσταση αυτή πρέπει, άσφαλώς, ν' άποδοθη στο γεγονός, ότι ο καθένας σήμερα μπορεί να γίνει καλόγηρος στο Άγιον Όρος, άρκεί να είναι Όρθόδοξος. Συνήθως καταφεύ-

γουν εκεί άτομα που άπέτυχαν στη ζωή. Άλλά και η συχνή έπαφή των μοναχών του Άγίου Όρους με κάθε είδους περιηγητές, έχει αλλοιώσει την ατμόσφαιρα του μυστικισμού που πρέπει να επικρατή.

Ο άναφέρω δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα: Ένας ξένος περιηγητής σημειώνει στο ηιδίο έπισκεπτών: «Μου είχαν πη, ότι τα κρεβάτια του Άγίου Όρους είναι γεμάτα ζωφια. Εύτυχώς δεν ήταν αλήθεια και πέ- ρασα ήσυχα τις νύχτες μου».

Ένας άλλος, ξένος έπίσης, σημειώνει: «Βρίσκει έδώ κανείς θαυμάσια ήσυχία, μακριά απ' τις γυναίκες κι από όλες τις φασαρίες και τα έξοδα που προκαλούν αۇτές. Στο διάβολο οι γυναίκες. Είμαι γεροντοπαλλήκο- ρο και έρθκα έδώ τον Παράδεισο. Ζήτω ο Ά- θως! Κάτω οι γυναίκες!».

ΒΑΣΟΣ ΜΙΓΚΟΣ

Στο Άγιον Όρος υπάρχουν ακόμη φυλογύπται και εικονογράφοι άξιόλογοι, που συνεχίζουν τη βυζαντινή παράδοση. Οι περισσότεροι προέρχονται από την κοινότητα Κασκοκαλυβίων. Κάτω δεξιά: Ένα έξαισιο εικονογραφημένο βυζαντινό Εύαγγέλιο του 11ου αιώνα, της Μονής Διονυσίου.

γος, μέσα στην αίθουσα με τους ιεράρχες και με τους δημογέροντες:

«Το πλήρωμα του χρόνου ηλθεν. Ἡ Ἑλλάς ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης νὰ καταλάβῃ τὴν Σμύρνην...»

Ἦτο τὸ ἱστορικὸ διάγγελμα, πού ἔστειλε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασιν πού ἐπερίμεναν τόσο αἰῶνες, τόσες γενιές. Ὁ ἕνας ἀρπάζει τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἀγκαλιάζει, τὰ ἀδρὰ μάτια τοῦ Χρυσόστομου γεμίζουν δάκρυα. Κι' ἀπὸ τὴν Ἀγία-Φωτεινὴν, τὸ μεγάλο μήνυμα χύνεται σὰν κύμα στὶς προκυμαῖες, γιὰ νὰ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ οὐρπύσῃ παντοῦ. Στὸ Φραγκομαχαλά, στὰ Τράσα, στὴ Μπελλαβίστα, στὴν Πούντα, στὸ Παραλλέλι καὶ στὰ Ταμπάχανα, στὸ Φασουλῆ καὶ στὶς Μεγάλες Ταβέρνες, σ' ὅλους τοὺς δρόμους, σ' ὅλους τοὺς βερχανέδες, γύρω ἀπὸ τὴ Βαγγελίστρα καὶ τὸν Ἅγιο Τρύφωνα, ὡς τὸ Γκιόσις-Τεπέ, ὡς τὸ Κοκάρ-Γυαλί, ὡς τὸ Κορδελιό, ὡς τὸ Μπουρνούδα, οἱ καροῖες χτυπᾶνε δυνατὰ κι' ὅλα τὰ μάτια ὄνταν-τεύουν τὸ πέλαγο, ἀναζητῶντας τὸ γαλάζιο βάθος τοῦ τὰ καράδια.

Ἦρθε τὴ νύχτα. Κι' ἀπὸ τὴ Σάκια, ὡς τὸ Δικελῆ, ὡς τὸ Ἀϊβαλί, ὡς τὸ Πάντερμα κι' ἀκόμη πρὶν πέρα, ὅλη ἡ θάλασσα ἀνατρίχιασε, νοιώθοντας τὶς καρῖνες τοὺς νὰ σαλεύουν μέσα στὰ ἱστορικὰ νερά...

Σ' αὐτὴ τὴ σελίδα, τὴν ἀφιερωμένην στὸν ἀπαράμιλλο ἡρώϊσμό τοῦ Δεσπότη, πού ρίχνει τὸ φῶς τοῦ ἐπάνω στοῦ σκοτάδι καὶ στὴ ντροπὴ τῆς καταστροφῆς, δὲν πρὸκειται, βέβαια, νὰ παρακολουθήσουμε χρονολογικὰ τὰ γεγονότα. Ἀπὸ τὴν ἀπόδοσιν τῶν εὐζωνοῦ τοῦ Ζαφειρίου, πού ἐγίνε στὶς 2 τοῦ Μάη 1919 στὶς προκυμαῖες τῆς Σμύρνης, φτάνουμε στὸ Εἰκόσι δύο, στὶς ἐφιαλτικὰ ὥρες πού ἀρχίζει τὸ μαρτύριο. Ἦτανε σὰν καὶ τώρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ ἀπελπιστικὴ κατάστασις, ἀγνοητὴ, ἀόριστη στὴν ἀρχή, μαθαίνεται ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον σὲ λίγο. Τὸ πρῶτο ἀνακοινωθὲν ἀναστατώνει τὴ Σμύρνη, ἔτσι καθὼς φτάνει ἀπροσδόκητο: «Ἐνεκα σφοδρότητος ἐχθρικής ἐπιθέσεως, διετάχθη γὰρ ἐκκένωσις Ἀφίων Καραχισιάς». Τὸ δεύτερον εἶναι πρὶν ἀποκαλυπτικόν: «Ἡμέτεροι στρατεύματα νοτίου μετώπου, ἐξακολουθοῦντα σύμπυξιν, ἤχησαν εἰς γραμμὴν ἀνατολικῶς Φιλαδελφείας».

Ἀρχίζει ἡ κατάρρευσις, ἡ καταστροφὴ. Στὸ σταθμὸ τοῦ Μπισμαχανέ φτάνουν τὰ πρῶτα καράδια τῶν φυγάδων. Ἀπὸ σπιτί, σὲ σπιτί, ἀπὸ δρόμον σὲ δρόμον, ἀπὸ καρδιά σὲ καρδιά, τὸ φοβερὸ ἀγγέλημα μεταδίδεται σ' ὅλη τὴν πολιτεία.

— Ἐσπασε τὸ μέτωπο!
Ἡ τραγωδία θ' ἀνοίξῃ σὲ λίγο τὴν πύρινον αὐλαίαν της. Τὰ καράδια φεύγουν, ὁ στρατός, οἱ ἀρχές, οἱ ἐπίσημοι, ὁ κόσμος — ὅλοι φεύγουν. Οἱ δροσερές προκυμαῖες, οἱ γεμάτες μέρα νύχτα γραφικὴ κίνησι καὶ ὥρα τραγούδια ἐρωτικά, μεταμορφώνονται, ἔξαρνα, σὲ κόλασι. Ἐκεῖ ἔχει συγκεντρωθῇ ὅλη ἡ ἐριζώμενη Ἑλλάδα κι' ἀγναντεύει τὴ θάλασσα, περιμένοντας ἀπὸ κεῖ τὸ λυτρωμὸ.

Οἱ ὥρες περνᾶνε ὅπως κοντὰ

σὲ φέρετρο νεκροῦ. Τὰ παράθυρα κλείνουν, τὰ σπιτίτια ἐρημώνονται. Οἱ σταυρωμένοι, τὰ δισκοπότηρα, τὰ παλὰ στασίδια, τὰ γέρικα κωδωνοστάσια μὲ τὶς γέρικες καμπάνες, οἱ Παναγίες καὶ τ' ἄλλα εἰκονίσματα, ὅ,τι εἶχε ἀπάνου τοῦ τῆς ἀχνα τοῦ χρόνου, τὴν προσήλωσι τῶσαν αἰῶνων ἑλληνικῶν, ὅλα βρίσκονται σὲ ἐπιθανάτια ἀγωνία.

Τότε παρουσιάζεται ὁ Δεσπότης, ὁ Χρυσόστομος.
«Ὅταν τὰ πάντα πιά γκρεμίστηκαν, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς πῆγε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ δεχτῇ τὴ μεσολάβησιν του, γιὰ νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ δηλαδὴ. Ἐνα ἀντιτορπιλικόν, πλεωρισμένον στὴν προκυμαῖα, θὰ τὸν ἐπαίρνε σὲ λίγα λεπτὰ καὶ θὰ τὸν ἐβγάζε ἀπὸ τὴν κόλασι.

Ὁ Χρυσόστομος ὠδήγησεν ἀτάραχος τὸν πρόεδρον στὸ παράθυρον καὶ τοῦδειξε τὸ πλῆθος, πού εἶχε ζητήσει καταφύγιον στὸ προαύλιον τῆς Ἀγία-Φωτεινῆς.

— Δὲν μπορῶ νὰ φύγω, τοῦ εἶπε, καὶ ν' ἀφήσω ὅλο τοῦτο τὸν κόσμον ἀκέφαλον. Εὐχαριστῶ καὶ σὰς καὶ τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ ἔχω χρέος νὰ μείνω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποιμνίου μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας Τούρκος ἀστυνόμος ἐπῆγε στὴ Μητρόπολιν, σταλμένος ἀπὸ τὸ Νουρεντίν πασά, πού εἶχε ἐγκατασταθῇ στὸ Διοικητήριον. Ὁ Δεσπότης τὸν δεχτήκε στὸ γραφεῖο του. Ἡ συνομιλία ἦταν σύντομη. Ὁ Νουρεντίν τὸν ἐκαλοῦσε στὸ Διοικητήριον. Ἐτοίμασθη, ἂν κι' ἤξερε καλὰ πού πηγαίνει.

Προτὺ φύγῃ, ἐμπῆκε στὴ μεγάλη αἶθουσα κι' εἶπε στὸ Γρηγόριον τὸν Ε' :

— Τί σοῦ ὑποσχέθηκα στὸ 19; Πῶς ἂν χρειαστῇ νὰ σ' ἀκολουθήσω, δὲ θὰ διστάσω. Κύτταξέ με.

Πάλι τὰ μάτια τοῦ Πατριάρχου φωτιστήκανε, παίξανε γιὰ μιὰ στιγμή.

«Ὅλος ὁ κόσμος γύρω στοῦ Κονάκι ἐβράζε ἀπὸ ἕνα πλῆθος πού χαϊρότανε τὴν ἐπικράτησιν του. Ὁ Δεσπότης ἐπέραςε ἀνάμεσα τοῦ με περὶ φανὸ δάδιμα καὶ με παρμένη μέσα τοῦ τῆς ἀπόφασιν τῆς θυσίας. Οἱ δύο ἄντρες, ὁ Ἕλληνας ἱεράρχης κι' ὁ Τούρκος διοικητὴς — πού τοὺς ἐχώριζε παλὰ ἔχθρα — βρεθῆκανε ἀντιμέτωποι. Ὁ Νουρεντίν ἐκύτταξε τὸ Χρυσόστομον, ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλὸς κι' ἔπειτα ἀνοίξε τὸ «φάκελλόν» του. Ἦταν γεμάτος ἐντυπα στοιχεῖα, πού ἐδείχναν τὴν ἐθνικὴ δρᾶσιν τοῦ Δεσπότη στοῦ διασῆμα τῆς Κατοχῆς.

— Παραδέχεσαι πῶς εἶχες αὐτὴ τὴ δρᾶσιν; τὸν ἐρώτησε ὁ Νουρεντίν.

— Τὸ παραδέχομαι.

— Καὶ πῶς γίνεται νάχη τέτοια δρᾶσι ἕνας παπάς;

— Εἶμαι Ἕλληνας παπάς, τοῦ ἀποκρίθη ὁ Δεσπότης, σηκώνοντας τὸ κεφάλιν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Νουρεντίν, κλείνοντας τὸ φάκελλον. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ σὲ κρίνω. Σ' ἀφήνω ἐλεύθερον. Κι' ἄς σὲ δικάσῃ ὁ λαός.

Στὸ δρόμον, μπροστὰ στὸ Κονάκι, τὸν περίμενε τὸ Μαρτύριο. Καὶ τὸ Μαρτύριο, ἀνάβοντας τὸ ρᾶσον τοῦ μέσα στὴ νύχτα τῆς καταστροφῆς, τὸ μεταμόρφωσε σὲ αἰώνιον θρόνον.

ΟΣΑ ΔΕ ΓΡΑΦΕΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Ὁ Γιάννης Κολοκοτρώνης, ξάδερφος τοῦ Γέρου τοῦ Μοριά, ἦταν γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Ντασκουλίας, (= ἐμπρηστὴς πυρῶν). Εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Ἀ-

λέξανδρον Ὑψηλάντην, μὲ τὸ δαβμό τοῦ χιλιάρχου. Ὑστερα ἀπὸ τὸ χαλασμὸν στὸ Δραγατσάνι, σάθηκε στὸ Βουκουρέστι, κι' ἀπὸ κεῖ κατέβηκε στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα. Μαζί του ἔφερε κι' ἕνα βυζαντινὸ σπαθί, πού ἦταν ἀγνωστο πῶς δρέθηκε σ' ἄ-ξιν τοῦ. Τὸ σπαθί αὐτὸ ἦταν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ (1081-1118).

Ἀς ἀφήσουμε, ὅμως, τὸ Βαρδουνιώτην, πού τὸ εἶδε, νὰ μᾶς τὸ περιγράψῃ: «Βαρύ, εὐμέγε-θες καὶ μετ' ἑξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. Ἡ λαβὴ εἶναι χρυσελε-φάντινος καὶ ἐπὶ τῆς λεπίδος φέρεται ἐγγεγραμμένη χρυσῇ γραμμῇ τὴν Παναγίαν μετ' ὅν Χριστόν, κάτωθι δὲ αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τὸ ἔτος. Φέρεται δὲ καὶ τὴν ἐπιγρα-φὴν: «Κύριε, δίκασον τοὺς ἀδικούντας με καὶ πολέμησον τοὺς πολεμούντας με».

Τὸ βυζαντινὸ αὐτὸ κειμήλιον τοῦ Ντασκουλίας, ὁ ἐγγονός του Γιαννάκης Κολοκοτρώνης, ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ, τὸ χάρισε στὸ βασιλεῖον Κωνσταντίνον, ὅταν ἀκόμα ἦταν διάδοχος.

ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Σὲ κάποια μάχη στὸ Δαδί, τὸ Νοέμβριον τοῦ 1822, οἱ Ἕλληνες ἀναγκάστηκαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν. Ἀρχηγὸς τοὺς ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς Ἀντρούτσος, πού κινδύνεψε κι' αὐτὸς νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν. Κυκλωμένος καθὼς ἦ-

ταν ἀπ' τοὺς Ἀρβανίτες, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του, μὰ ἔκανε τὸν ἀδιάφορον.

— Ποῖος εἶσαι, ὀρέ; τὸν ρώ-τᾶνε οἱ Ἀρβανίτες.

— Καὶ κείνος, πού ἤξερε γιὰ γλῶσσα τοὺς, τοὺς ἀπαντᾷ: — Σιὸς (= δικός σας).

Τὸν πίστεψαν. Τοῦτο, ὅμως, δὲν ἔφτανε τὸν πονηρὸ Ὀδυσσεά. Ἐπρεπε τώρα νὰ βρῇ τρόπο νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Εἶπε, λοιπόν, στοὺς Ἀρβανίτες νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ λόγγον, πού ἦταν τὰς κρυμμένα γυναικῶν-παιδα. Καὶ μῆκε μπροστὰ γιὰ αὐτοὺς βεῖξ τὸ δρόμον. Τὸν ξαναπείσθησαν οἱ Ἀρβανίτες καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Τοὺς τράβηξε ἔτσι κατὰ τὶς ἀνηφορίας τοῦ Παρνασσοῦ. Φτεροπόδαρος

ὅπως ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ρού-μελης, τρέχοντας πῆγαινε πρὸς τὸν μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Οἱ Ἀρβανίτες, πού τὸν βλέπα-νε νὰ τρέχῃ ἔτσι ἄφοβα, τοῦ φωνάζανε:

— Στάσου, ὀρέ. Μὴν τρέχῃς μονάχος σου μπροστὰ, νὰ μὴ σὲ σκοτώσουν οἱ Ρωμιοί...

Μὰ πού νὰ σταθῇ ὁ Ὀδυσσεύς. Σὲ λίγο τὸν χάσανε ἀπ' τὰ μάτια τοὺς. Κατάφερε νὰ χαθῇ μέσα στὸν πυκνὸ λόγγον κι' ἔτσι νὰ ξεφύγῃ μέσα ἀπὸ γυν-στὰ τοῦ μονοπάτι καὶ νὰ γλυ-τώσῃ ἀπ' τοὺς Ἀρβανίτες.

Ο ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΕΝΕΙ

Στὴν ἔξωσιν τοῦ Ὁθωνα — 1862 — οἱ ξένοι πρεσβευτὲς στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ προφυλά-ξουν τὴν Ἑθνικὴ Τράπεζαν, ἀπὸ ἐνδεχόμενους κινδύνους, στείλα-νε νὰ σηκώσουν στὸ κτίριον τὶς σημαῖες τοὺς. Ὁ Γεώργ. Σταύ-ρου πού ἔμεινε μέσα, ἀρνήθηκε τὴν ξένη αὐτὴ προστασία κι' ἄ-φησε νὰ κυματίζῃ μόνον ἡ ἑλλη-νικὴ σημαία.

Κι' ὅταν οἱ στρατιῶτες, ἡ

φρουρά τοῦ κτιρίου, εἰδοποιή-σαν τὸν Γεώργιον Σταύρον, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοὺς ἐτελέωσε πιά, ἐκείνος τοὺς ἀπάντησε:

— Ἦδη ἀρχεῖται ἡ ἐντολή, ἦν ἔχετε ὡς πολῖται.

Τὰ λόγια τοῦ φιλοτιμήσαν τὴ φρουρὰ καὶ δὲν ἔφυγε.

Στὶς κρίσιμες ἐκείνες στιγ-μές, μερικοὶ πρότειναν στὸ γε-ρο - Σταύρον, νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ κτίριον τῆς Ἑθνικῆς καὶ νὰ πᾶν σὲ μέρος ἀσφαλές. Ἐκείνος, ὁ-μως, ἀρνήθηκε, λέγοντας:

— Οἱ μέτοχοι, μοὶ ἐνεπίστεύ-θησαν τὴν περιουσίαν των, ἂν ἡ χρεια τὸ καλέσῃ, ἐδὼ θ' ἀπο-θάνα.

Κι' ἔμεινε...

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ

Στὴν πρώτη ἐπίσκεψιν πού ἔ-κανε ὁ φιλικὸς Ἀναγνωστόπου-λος στὸ Νεόφυτον Δούκα, εἶδε πᾶν ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ τῆν εἰκόνα τοῦ Κοραῖ. Ἦξερε, ὁ-μως, ὁ Ἀναγνωστόπουλος, πῶς ὁ Δούκας βρισκόταν σ' ἀντίθε-σιν μὲ τὸ μεγάλο δάσκαλον κι' αὐ-τὸ ἦταν ἕνα ἐμπόδιον γιὰ τὸ σκο-πὸ τῆς φιλικῆς ἑταιρείας. Ἀ-νῆξερος τάχα ὁ Ἀναγνωστόπου-λος ρωτᾷ:

— Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὕτη;

— Τοῦ Κοραῖ, ἀπαντᾷ ὁ Δούκας.

— Παραξένον, ἐνὼ εἰσθε ἐχ-θροί.

— Ὅχι, φίλε! Δὲν εἶμαι ἐχ-θρὸς τοῦ Κοραῖ, ἀλλὰ γραμμα-τικῶν τιῶν παραλογισμῶν του. Ἄλλως, τὸν τιμῶ διὰ τὴν πολ-υμάθειαν καὶ τὴν φιλογενὴ καρ-δίαν του.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Νεοφύτου Δούκα ἦταν ἀρκετὰ νὰ κάνουν τὸν Ἀναγνωστόπουλον νὰ τοῦ πρῶτειν νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν Κοραῖ, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Γένους. Ὅπως κι' ἔγινε.

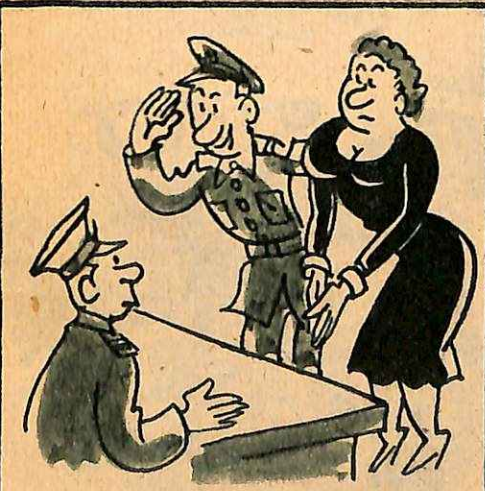
ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΝΟΣΤΑΛΓΕΙ

Τὰ χρόνια τὰ παλιά

Ἐκείνη : Πέρασε ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, ὁ δικός σας, ὁ παλιὸς
Ἐκείνος : Ὅλα τώρα, κύριέ μου, ὅλα γίνονται ἀλλιῶς
Ἐκείνη : Ἄν καθότανε κλεισμένη στὰ φτωχόσπιτα τῆς Πλάκας.
Ἐκείνος : Μοῦ θυμίζετε, κυρία, ἐποχές λησμονημένες,
Ἐκείνη : Τὶ τραγούδια, τί κιθάρες, τί καντάδες πικραμένες.
Ἐκείνος : Κάντα τὰ μαλλιά σου, κάντα, κάντα σκάλες ν' ἀνεβῶ.
Ἐκείνη : Ν' ἀνεβῶν ἀπ' τὰ μαλλιά μου; Τί κοῦτό πούναι, μὲν σέρ.
Ἐκείνος : Τώρα ὅλα, κύριέ μου, εἶν' ὑπόθεσις ἀπλή.
Ἐκείνη : Τὰ μαλλιά τὰ κάνουν σκάλες, μὰ μὲ μία μίζ - ἂν - πλῖ.
Ἐκείνος : Ἐνοχλεῖται ἀπ' τίς καντάδες μὴ μόντερον δεσποινίς.
Ἐκείνη : Καὶ στὴ φεγγαρολουμένη γραφικὴ ἀνηφορίᾳ
Ἐκείνος : Ἀπ' τὰ χεῖλη σου τὸ ρόδο τὴν ὥραια τοῦ θωριάς.
Ἐκείνη : Ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς τοῦ ρόδο; Καλὲ πάν, αὐτὰ σὰς εἶπα.
Ἐκείνος : Τὸ τοῖγάρο, ἀγαπητὴ μου, δίνει σκέρτσο, δίνει χάρι.
Ἐκείνη : Ἀποκοῦν, ὅμως, καὶ δῆχα. Βῆχα γέρον πού φουμάρουν.
Ἐκείνος : Ὅλ' αὐτὰ, λοιπόν, πού λέτε εἶναι — μὴλ παρτὸν — γελοῖα.
Ἐκείνη : Ἐχει θέλγητρο δικό της ἡ γυναῖκα πού φουμάρει.
Ἐκείνος : Κι' ὅταν τὴ φιλᾷς, νομίζεις πῶς ἐφίλησες βαρκάρη.
Ἐκείνη : Ἐχει ἀλλάξει πιά ὁ κόσμος, ἔχει ἀλλάξει ριζικῶς.
Ἐκείνος : Τὰ χαγιατῖα, τὰ φεγγάρια κι' οἱ ἀπλοϊκὲς κοπέλλες.
Ἐκείνη : Ἀκουγόταν ἡ κιθάρα, σιγαλά, γλυκὰ σὰ χάδι.
Ἐκείνος : Καὶ νομίζω πῶς ἀκούω τώρα ἀκόμα, κάθε βράδυ.
Ἐκείνη : Ἐστὸν τόπον πού σὲ πρωτοεῖδα, θε, νὰ φυτέψω μουσμουλιά.
Ἐκείνος : Μουσμουλιά θὰ τῆς φυτέψῃς; Μωρὲ ἀκού ἐκεῖ δουλειά!
Ἐκείνη : Τί τὴ θέλει τὸ κορίτσι μὴν βρωμομουσμουλιά;
Ἐκείνος : Καταργήθηκαν τελείως οἱ σημερινὲς ἡμέρες.
Ἐκείνη : Τώρα πιά τὶς πρωτοβλέπουν πάντοτε στὶς γκαρσονιέρες,
Ἐκείνος : ὅπου, φυσικὰ, δὲν πιάνουν νὰ φυτέψουν μουσμουλιές!

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

— Πέτυχα, δiάνα, κύριε ἀστυνόμε.
Ἐσκότωσε τὸν ἄντρα της καὶ ἔμεινε χή-
ρα. Ἐτρεῖα καὶ τῆς φόρεσα τίς χ η ρ ο-
π ἔ β ε ς!

(Τοῦ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

Χωρὶς λόγια.
(Τοῦ Σ. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΥ)

— Ἀστο τὸ παντελόνι, γυναῖκα,
γιατί ἀργησα. Ἄλλως τε δὲ μοῦ χρειά-
ζεται. Ἡ δουλειά μου στὸ γραφεῖο, εἶ-
ναι στὸ γκισέ.

(Τοῦ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

Τό Γιοχγουρόμ

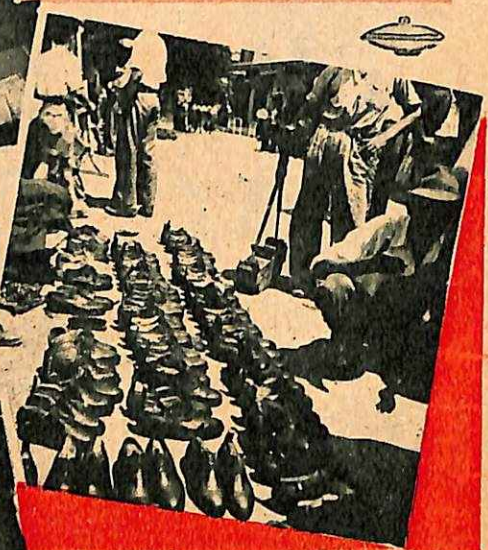
Όφι ανατολίτικου παζαριού θυμίζει ή γωνιά αυτή, με τόσα γυαλικά κι' άσημικά ριγμένα πάνω στο χράμι.

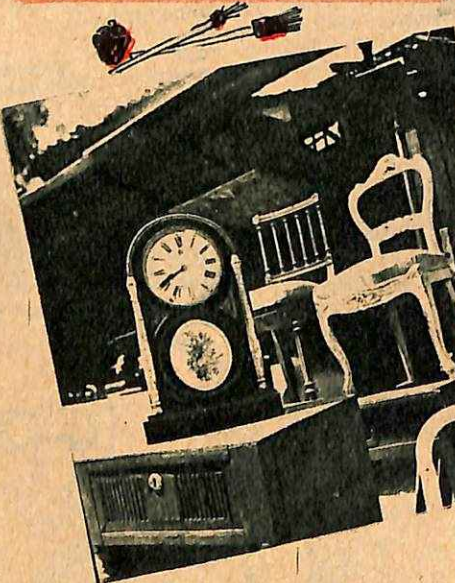
Ποιό όνειρό της θέλει να κρατήσει ζωντανό κι' ήρθε σ' αυτό το νεκροταφείο του χρόνου για ν' αγοράσει μία βραδυή τουαλέττα;

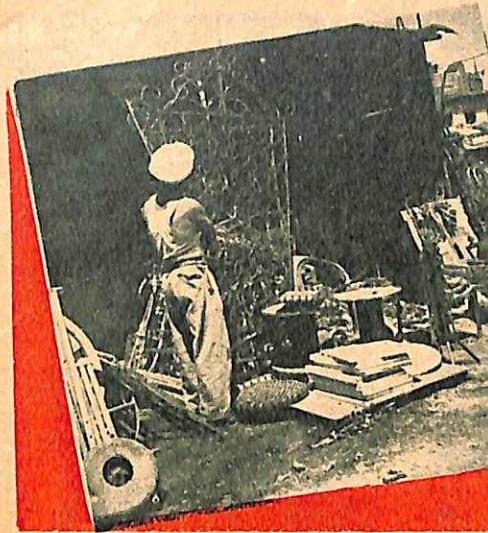
Παπούτσια που έχουν πάρει τη φόρμα του ποδιού των προηγούμενων κατόχων τους, περιμένουν τώρα του καινούργιους πελάτες.

Θα μπορούσε να ήταν ένας πίνακας του διάσημου σουρρεαλιστή ζωγράφου Νταλί. Κι' όμως, το ρολόι είχε σταματήσει πολύ πριν. Για ποιό γεγονός άραγε;

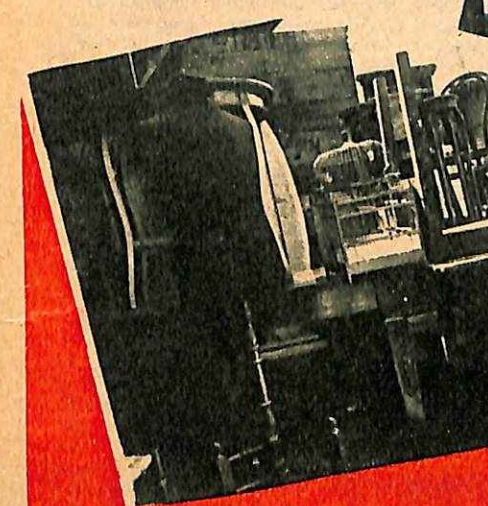

Οι πωλητές στο Γιουσουρούμ δε διαλαλούν το εμπόρεμά τους. Ξέρουν, πώς κάθε πράμα έχει την ώρα του και τον άνθρωπό του.

Είναι πολύ άραιο για φωτογραφία δ'λα αυτό το ύλικο, μα τί είναι; «Παλιά σιδερικά αγοράζω!»

Ο φωνογράφος με το χωνί, στο πείσμα του ραδιοφώνου, έχει ακόμη θιασώτες. Ένα μεράκι είναι κι' αυτό το λουλουδισμένο χωνί του.

Το καναρίνι μέσα στο κλουβί, το άκέφαλο μανκενέ, ανάμεσα σ' έναν άπιθνο σωρό από διάφορα έπιπλα, παράξενη γειτονιά που έφερε ή μοίρα.

Η παλιά όμπρέλλα της βροχής περνάει έτσι, στον πρωινό κυριακάτικο ήλιο της πλατείας Άθηνων, το ίντερμέτζο της ζωής της.

Η διαφήμιση της κινέζικης ρόμπας είναι ασφαλώς πολύ πρωτότυπη, αλλά για το κορίτσι που δε θάνατι πιο χρήσιμη αυτή ή ρόμπα;

ΠΡΟ 200 ΕΤΩΝ

«Σόκιν»! Με το επίφωνμα αυτό υπεδέχθη ή κοινωμία της αγγλικής πρωτεύουσας, κάποια μικρή άγγελία, που εδημοσιεύθη εδώ και 200 χρόνια σε μία έφημερίδα του Λονδίνου και ανέφερε, ότι ή κυρία Κάθριν Μίλς, χήρα από τριών έτών, ζητούσε να γνωρισθί με σοβαρό κύριο, για να έλθη σε δεύτερο γάμο.

«Σόκιν, δρωμερό, άπίστευτο». Πώς μπορούσε μία εκυρία να προσφέρει τον έαυτό της, με μικρή άγγελία, να να ήταν ένα οποιοδήποτε άψυχο αντίκειμενο;

Δεν είχαν, όμως, την ίδια αντίληψη όλοι οι «σοβαροί κύριοι», όπως αποδεικνύει το γεγονός, ότι εύρεθησαν 279 από αυτούς, που προσεφέρθησαν να παρηγορήσουν τη χήρα Μίλς στη μοναξιά της. Η κυρία Κάθριν διάλεξε τον, κατά τη γνώμη της, καλύτερο και όχι μόνον έζησε καλά κι' έμεινε καλύτερα, αλλά έγινε και ή πρωτότορος των άγγελιών συνοικισίων, που καταλαμβάνουν σήμερα δόξαληπρες στήλες και σελίδες στις έφημερίδες όλου του κόσμου ή που άποτελούν το άποκλειστικό περιεχόμενο ειδικών πολυσελίδων έφημερίδων και περιοδικών.

Ο πρώτος άνδρας, που έτόλμησε να άναζητήσει το έτερόν του ήμισυ διά των έφημερίδων, ήταν ο λόρδος Μονταγκιού, που, παρά τα 60 χρόνια του, ζητούσε νεαρά σύντροφο του βίου του. Η προσφορά υπήρξε τόσο μεγάλη, ώστε ο άειθαλής λόρδος τα έχασε και άπεφάσισε να άφήσει την κρίση στη θεά Τύχη. Έτοιμάσε καμιά έξακουσιμή κλήρου, τόσες ήταν περίπου οι προσφορές, και δούτηξε το χέρι του μέσα στις εξακόσιες ύποψιφες γυναίκες, για να τραβήξει από μέσα εκείνη, που θα ώμόρφαινε τη μονότονή ζωή του. Και ή τύχη του φέθηκε άξιοπρεπέστατα. Του χάρισε μία θερμόαιμη Ιταλίδα, με σφιγμένο κορμί και με μεγάλα μαύρα μάτια.

Τό λέει, όμως, και το τραγούδι, ότι εή εύτυχία και ή χαρά σ' αυτόν τον κόσμο δε διαρκεί. Έξ άλλου, έχει διαπιστωθή, με μαθηματική ακρίβεια, ότι όσο πιο μεγάλη είναι ή διαφορά ηλικίας μεταξύ «εκείνου» και «εκείνης», τόσο πιο γρήγορα επέρχεται και το άναπόφευκτον. Κάποια άπροσδιόριστη φαγούρα στο μέτωπο, έπληροφόρησε το λόρδο, ότι ή τύχη του είχε δείξει τόσο πολλή εύνοια, που δεν μπορούσαν να τη σηκώσουν μόνοι τους οι γεροντικοί του άμοι. Έξαπέστειλε, λοιπόν, τη νεαρά λαίδη, από εκεί που είχε έλθει, και στις 2 Μαΐου 1776 εδημοσίευσε καινούργια άγγελία. Η προσφορά υπήρξε και τη φορά αυτή υπεράφθονη. Άλλά, επειδή «όποιος καή στο χυλό, φυσάει και το γιανούρτι», δεν ένεπιστεύθη ο λόρδος την έκλογή και πάλι στην Τύχη, παρά διάλεξε μόνος του και με μεγάλη προσοχή την καινούργια του λαίδη. Από την Άγγλία διεδόθη το νέο αυτό σύστημα εύρεσεως συντρόφου του βίου και σε όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες και περισσότερα από όλες στη Γερμανία. Στα 1786 δημοσιεύθηκε σε μία έφημερίδα της Χάλλε ή ακόλουθος άγγελία, που, από ό,τι είναι εξακριβωμένο, ήταν και ή πρώτη άγγελία του είδους της, που δημοσιεύονταν σε γερμανική έφημερίδα:

«Η Χριστίνα, διαθέτουσα 12.000 τάλητρα σε μετρητά και 6.000 σε έπιπλα και ασπρόρουχα, ζητάει ένα σύζυγο, που να κατέχη ανάλογο υψηλό αξίωμα και που να την άφήνει να είναι αυτή κυρίαρχος μέσα στο σπίτι. Του υπόσγεται, όταν είναι μπροστά ένοι, να δέχεται διαταγές του. Άλλά, όταν θα φεύγουν, να μη τις εκτελή. Εκτός αυτού, δέχεται να τον άφήνει έλευθερο να κάνει ό,τι του άρέσει, με τη συμφωνία, όμως, ότι θα έχη και εκείνη την ίδια έλευθερία».

Όπως φανερώνει ή άγγελία αυτή, ή Χριστίνα, αν και ζούσε εδώ και 170 χρόνια, ήταν γυναίκα πολύ μοντέρνα, που ήξερε τί ήθελε και που έννοούσε να δώσει μεν τον παρά της, όχι, όμως, και την έλευθερία της και τα κυριαρχικά της δικαιώματα.

ΤΑ ΧΗΜΙΚΑ ΦΑΓΗΤΑ

Ο 'Αφρικανός χημικός Τζέι-κομπ Ρόζιν, βρήκε μια λύση για την αντιμετώπιση του υπερχλωσμού, ο οποίος απειλεί να εξαντλήσει τις δυνατότητες διατροφής του πλανήτη μας. 'Αρκεί, κατά τη γνώμη του, να παρασκευασθεί χημικά ή αναγκαία για τον πληθυσμό της Γης τροφή, ή οποία μπορεί να παράγεται επ' άπειρον, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στους φυσικούς πόρους τροφίμων. Κατά τον κ. Ρόζιν, τα φυτά και τα δέντρα πρέπει να παραμείνουν στο έδαφος μόνο για διακοσμητική χρήση. Είναι ανεπαρκή για την παραγωγή τροφίμων, εξ άλλου, πιάνουν πολύ χώρο και απαιτούν πολλά εργατικά χέρια και πολλή άπασχοληση. Τέλος, μετατρέπουν μόνο το ένα δέκατο της ηλιακής ενέργειας σε θρεπτική αξία. Αντίθετα, οι χημικές τροφές είναι πολύ φθηνότερες και θρεπτικότερες. Ο Ρόζιν προαναγγέλλει, ότι πολύ σύντομα θα έχη έτοιμο ένα μεγάλο κατάλογο χημικών τροφών, που θ' αντικαταστήσουν τις φυτικές τροφές. Μόνον η πρακτική παρουσίαση ακόμα μερικές δυσκολίες, αλλά ο Ρόζιν πιστεύει ότι θα λύσει και αυτό το πρόβλημα, με μια μέθοδο, που την κρατά, προς το παρόν, μυστική, και ότι θα κατορθώσει να παρασκευάσει «πλήρεις τροφές», δηλαδή χημικές ιδιοσκευασίες, που θα περιέχουν όλα τα συστατικά των τροφών, που αντλούμε τώρα από τη φύση. Έτσι, λοιπόν, στο μέλλον, οι άνθρωποι θα είναι δυνατόν να τρέφονται με χημικές ουσίες. Το κατά πόσον, όμως, θα είναι νόστιμες, σαν τα σημερινά φαγητά, αυτό είναι άλλο ζήτημα.

ΟΤΑΝ ΜΕΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΡΑΦΙ

ΙΔΡΥΘΗ στη Δανία μια πλούσια λέσχη, που ασφαλίζει τις νέες γυναίκες οικονομικά, αν δεν παντρευτούν. Ονομάζεται 'Ασφαλιστική 'Εταιρία εναντίον της αγγαρίας των γυναικών, αν δεν παντρευτούν, ως μέλη της, κοπέλλες ηλικίας 13-20 ετών. Τα ασφαλιστρα είναι χαμηλά, αν, όμως, το μέλος της λέσχης παντρευτεί πριν γίνη 40 χρόνων, χάνει όλα όσα έχει πληρώσει. Αν το μέλος γίνη 40 χρόνων και μείνει γεροντοκόρη, αρχίζει να εισπράττει την ασφάλειά του σε μηνιαίες δόσεις, που το ποσό τους εξαρτάται από τους όρους του συμβολαίου κι' από τα ασφαλιστρα που κατέβαλε. Έτσι, οι γυναίκες της Δανίας, έχουν λύσει ένα σπουδαίο πρόβλημα.

ΟΜΙΧΛΗ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

ΠΡΙΝ λίγο καιρό, κατά τη διάρκεια μιας από τις πυκνότερες ομίχλες που γνώρισε ποτέ το Λονδίνο, ένα γαλλικό επιβατικό αεροπλάνο εύρεθηκε κυριολεκτικά πνιγμένο μ' ε σ α στην αδιεπέραστη «μπιζελόσουπα» (όπως αποκαλούν χαρακτηριστικά οι ομίχλη τους οι «Αγγλοι»), ακριβώς τη στιγμή που προσεγγιζόταν. Ο πύργος έλέγχου του αεροδρομίου ειδοποίησε τον πιλότο και τους επιβάτες να μην επιχειρήσουν να αποδίδουν και να απομακρυνθούν από το αεροπλάνο, γιατί διέτρεχαν τον κίνδυνο να χαθούν μέσα στο αεροδρόμιο, και τους επληροφόρησε ότι ένα αυτόκινητο ξεκινούσε για

να τους πλησιάσει και να τους παραλάβει. Μόλις, όμως, το αυτόκινητο απέμακρυνε λίγο, έχασκε μέσα στην ομίχλη. Ένα δεύτερο λεωφορείο εστάλη για να το βρή, αλλά δεν το κατάφερε. Μέσα σε μια ώρα, πέντε διάφορα αυτόκινητα διέτρεχαν το αεροδρόμιο... αναζητώντας το ένα το άλλο, και όλα μαζί το αεροπλάνο. Στο μεταξύ αυτό, το πλήρωμα και οι επιβάτες του αεροπλάνου έπεριμεναν ήρεμα... να ανακαλυφθούν. Τέλος, ένας μοτοσυκλετιστής κατάφερε να τους βρή και έπαιξε να οδηγήσει ως εκεί και δύο από τα αυτόκινητα. Όταν, όμως, οι επιβάτες έφθασαν στην αίθουσα του αεροδρομίου, είδον ότι είχαν χάσει το αεροπλάνο, που μετέφερε τις άποσκευές τών!...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΦΑΛΑΚΡΑ

ΑΝ είσθε μεταξύ εκείνων, οι οποίοι αντιμετωπίζουν ξευκού φωτο τον ήλιο του καλοκαιριού και το ψυχρό του χειμώνα, γιατί έχουν ακούσει ότι το καπέλλο προκαλεί φαλάκρα, πρέπει ν' αλλάξετε γνώμη. Οι τελευταίες έρευνες ειδικών επιστημόνων της 'Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Σικάγου απέδειξαν ότι το καπέλλο δεν έχει καμιά σχέση με τη φαλάκρα και ότι η φαλάκρα προκαλείται από τους ψύχους του προσώπου και του κρανίου. Οι συστάσεις των μωών αυτών επηρεάζουν τις ρίζες των μαλλιών και προκαλούν την πτώση τους. Είναι, δηλαδή, η φαλάκρα αποτέλεσμα νευρικής νόσου, γιατί οι συστάσεις των μωών είναι συχνότερες στους νευρικούς ανθρώπους. Πάντως, και αν δεν

είναι αυτό απόλυτως σωστό, γεγονός είναι ότι ο ψυχισμός, τα ενέυρα και, γενικότερα, το νευροφυτικό σύστημα και οι όρμονες επηρεάζουν το ρυθμό της τριχοπώσεως.

ΜΑΧΕΣ ΣΤΟ ΜΠΡΙΣΤΟΛ

ΑΝ γιορτάζει το παιδί σας, σάς παρακαλούμε μην του αγοράσετε τουφέκι με πεπιεσμένο αέρα! Αυτή είναι η Εκκλησία που απευθύνει συνεχώς η αστυνομία της αγγλικής πόλεως Μπρίστολ στους γονείς της πόλεως. Πράγματι, οι μαθητές του Μπρίστολ απέκτησαν τη συνήθεια να σχηματίζουν αντιμαχόμενες ομάδες, που όχυνονταν στα έρειπια των βομβαρδισμών του πολέμου και δίνουν εκεί μάχες... εκ παρατάξεως. Και όλοι όσοι βρίσκονται τυχόν μέσα στην ακτίνα δράσεως των δυνάμεων των απειλούνται σοβαράτα να μείνουν χωρίς μάτι, αρκετά δε παιδιά, διαβατικοί ποδηλάται ή άλλοι φιλήσυχοι περαστικοί κατοικοί χρειάστηκαν να μεταφερθούν έως σήμερα στα νοσοκομεία της πόλεως, θύματα των πολεμικών επιχειρήσεων των παιδιών με τα τουφέκια που λειτουργούν... με πεπιεσμένο αέρα! Έκτός, όμως, αυτού, οι κάτοικοι της πόλεως έχουν πληρώσει, μέσα σε μερικούς μήνες, αρκετά εκατομμύρια δραχμών για την αντικατάσταση των τζαμιών των σπιτιών των, ή των διτρινών των καταστημάτων των, ή των ηλεκτρικών γλόμπων, που σπάζουν καθημερινά τα πολεμοχαρή παιδιά του Μπρίστολ. Κατά τη γνώμη της αστυνομίας, εξ άλλου, η αδιάκοπη αύξηση των τουφεκιών με πεπιεσμένο αέρα αυξάνει τις ανησυχίες που

ΗΜΕΡΟΝΥΚΤΙΑ

προκαλούν στο κοινό οι παγκόσμιοι εξοπλισμοί και συμβάλλει στη διατήρησή της πόλεως μέσα σε μια κυριολεκτικά πολεμική ατμόσφαιρα!.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ

ΤΑ περισσότερα διαζύγια οφείλονται σε καλούς συζύγους, παρά σε κακούς, έδειξε προ ολίγου η κυρία Ρουμπινστάιν, η οποία έμελετσε επί πολλά χρόνια τις γυναίκες στο διάσημο σ' όλο τον κόσμο 'Ινστιτούτο Καλλογίας που διεκδύει. Γιατί; Διότι ένας καλός σύζυγος κάνει τη γυναίκα του να μη φροντίζει για την εμφάνισή της και, στο τέλος, δε φροντίζει ούτε ο ίδιος γι' αυτήν και τη διαλύει. Η κυρία Ρουμπινστάιν συμβουλεύει τις γυναίκες, που έχουν καλούς συζύγους, να κυττάζονται συχνά στον καθρέφτη.

ΙΣΩΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΗΟ...

ΔΕΚΑΟΚΤΩ νομάδες Πυγμαίοι της Νοτιοαφρικανικής ερήμου προσεκλήθησαν τελευταία να μείνουν μερικές ημέρες στην Πόλη του 'Ακρωτηρίου, για να γνωρίσουν από κοντά τον «πολιτισμό» των λευκών ανθρώπων. Κι' τον εύρησαν... πολύ καλύτερο! Με την καθοδήγηση ενός δημοσίου υπαλλήλου, οι 18 Πυγμαίοι είχαν έλθει στη Νοτιοαφρικανική πρωτεύουσα, προσκεκλημένοι της κυβέρνησεως, για να παραστούν στις εορτές της 300ετηρίδος της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης. Στο τέλος της επίσκεψής

των, οι Πυγμαίοι έδειξαν ότι τα απλά πρωτόγονα ρούχα των είναι πολύ πιο άνετα από τα στενά παντελόνια των πολιτισμένων ανθρώπων, ότι το φαγητό των, που αποτελείται συνήθως από κρέας φιδιών, ρίζες και αποξηραμένα φρούτα, είναι πολύ πιο εύγεστο από την αγγλοσαξωνική κουζίνα, και ότι το έθιμο του ποτού των, που έχει βάσι το χυμό του πεπονίου, είναι πιο... οισιπνευματώδες και δυνατό από το ούτοκο!

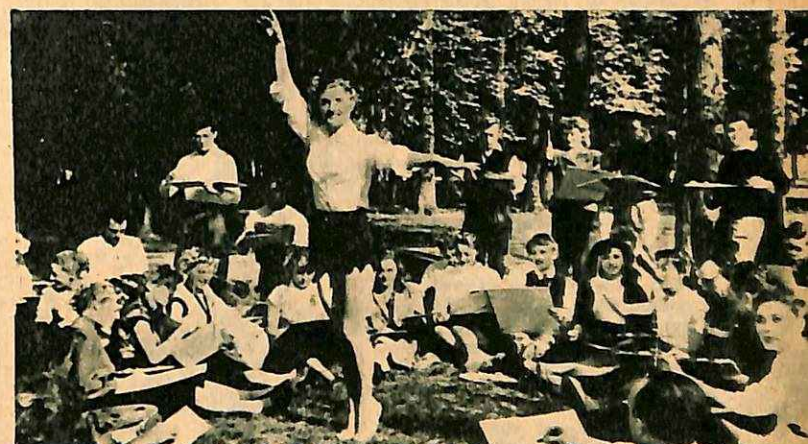
Αφού, τέλος, αντιμετώπισαν με ειρωνεία τα διάφορα εκωμικά μηχανήματα, που τους επέδειξαν — όπως τις φωτογραφικές μηχανές ή τα αυτόκινητα — οι Πυγμαίοι έσπευσαν να επανέλθουν στη χώρα τους, στα δηλητηριασμένα δάση τους και τις ηλιόλουστες ερήμους όπου κατοικούν, μακριά από τις «άνοιγες» άπασχολήσεις των λευκών...

ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ο καθηγητής Νόουλαντ, του Πανεπιστημίου της Μιννέσotas, βεβαιώνει ότι, αντίθετα απ' ό,τι πιστεύεται γενικά, οι άνδρες είναι περισσότερο φλύαροι από τις γυναίκες. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά ότι οι άνδρες διαζητούν περισσότερο από τις γυναίκες ν' απαντήσουν, πριν ο συνομιλητής τους τελειώσει τη φράση του και συνηθώς αυτοί μιλούν πρώτοι. Η έρευνα που έκανε ο καθηγητής Νόουλαντ απέκλυσε, εξ άλλου, ότι οι γυναίκες έχουν περισσότερο από τους άνδρες την τάση να δίνουν συμβουλές. Μια άλλη διαπίστωση, που προκύπτει από την έρευνα του 'Αμερικανού καθηγητή, είναι ότι οι άνδρες κάνουν συχνότερα γκάφες, παρά οι γυναίκες.

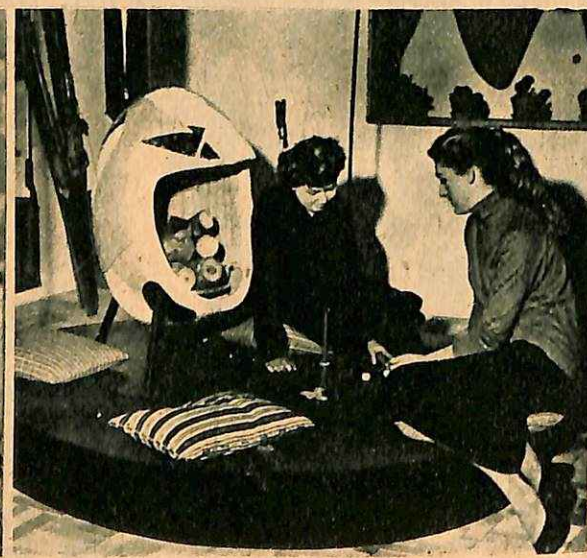
Στην 'Αφρική, ανάμεσα στους ανθρώπους και τα ζώα, υπάρχει ένας αλλόκοτος δεσμός, που έχει, ασφαλώς, την πηγή του στην αρχή της ζωής. Πολλοί μαύροι εξακολουθούν ακόμα, κατά τις θρησκευτικές τους γιορτές, να μεταμφιέζονται σε θηρία της ζουγκλας. Οι κάτοικοι της Ταγκανίκας, βόρειου τμήματος της Ζανζιβάρης, έτσι που να θυμίζει το δέρμα ενός ζώου, παραδείγματος χάρι τις ζέβρας ή της καμηλοπάρδαλης, όπως δείχνει η φωτογραφία.

«Όσο πιο καλλιεργημένη είναι μια χορεύτρια τόσο περισσότερο μπορεί ν' αποδώσει στην τέχνη της», σκέπτεται ο καλλιτεχνικός διευθυντής του περιφημού καμπαρέ «Φολί — Μπερζέρ» του Παρισιού. Και γι' αυτό υποχρεώνει τα «γκέρλς» του μουζίκ — χόλλ, να παίρνουν μαθήματα ζωγραφικής. Τα μαθήματα αυτά, το καλοκαίρι, γίνονται στο δάσος της Βουλώνης, μέσα σ' ένα χαρούμενο και φωτεινό περιβάλλον.

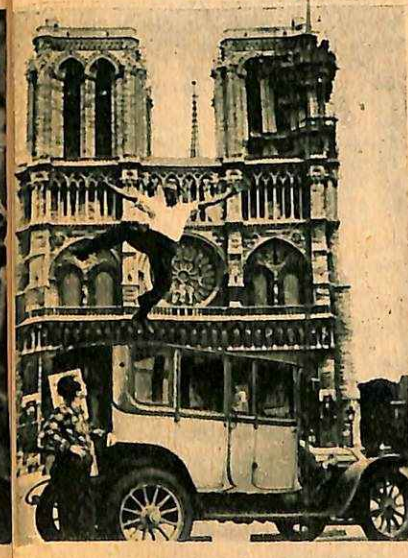
Όλα μπορούν να συμβούν σ' αυτόν τον κόσμο. Ακόμα κι' ένας σκύλος να τ' αδιάξει με μια αλεπού. Και, μάλιστα, να γίνουν δύο πρώτες τάξεως φίλοι, όπως δείχνει η ανώτερη φωτογραφία. Η αλεπού είναι εξημερωμένη, αλλά ο ιδιοκτήτης της κ. Νάιτ, από το 'Εσσεξ της Αγγλίας γιά καλό και γιά κακό την έχει δέμένη με αλυσίδα.

Ένας Γάλλος καλλιτέχνης παρουσίασε σε μια τελευταία έκθεση διακοσμητών τέχνης, το περίεργο αυτό τζάκι που κατασκεύασε ειδικά για όρεϊνά καταφύγια. Κανένας, ασφαλώς, δε θα χη αντίρρηση — κι' ως μιν είναι και όρεϊνά — να περπατήσει πολλές ώρες πάνω στο δούν, και να υποστεί μεγάλες ταλαιπωρίες, προκειμένου να βρή στο όρεϊνο καταφύγιο, ένα τόσο εύχρηστο περιβάλλον και μια τόσο όμορφη συντροφιά.

Στο Πράττερ της Βιέννης ένας δαμαστής φιδιών επιδεικνύει την τέχνη του. Η κόρη του όμως, η μικρή Τόζι, δε φαίνεται να πολύ ευχαριστημένη γιατί αυτή αποτελεί το πιθανό θύμα της επιδείξεως. Ο τεράστιος πύθων που κατορθώνει και γοητεύει ο πατέρας της, τυλίγεται εν είδει γούνας γύρω από το λαιμό της. Και δεν μπορεί να είναι κανείς βέβαιος όταν ένα φίδι ξηφ και κουλουριαστεί στο λαιμό του...

Ο 'Ιταλός 'Αργκο 'Ορις κατέχει το ρεκόρ της χορευτικής αντοχής. Έχει χορεύσει 26 ώρες συνεχώς. Τώρα, ο 'Ορις, βρίσκεται στο Παρίσι και προγγυμάζεται πάνω σ' ένα αυτόκινητο, μπροστά στην Παναγία των Παρισίων.

Η όμορφη αυτή κοπέλλα, που κάθεται μέσα στην τσαγιέρα... σαν στο σπίτι της, έξελεψη, προ ημερών, Βασίλισσα του τσαγιού στο περίφημο ξενοδοχείο της Νέας 'Υόρκης Κληντον. Λέγεται Φλώρα Σήμαν, είναι μόλις δέκα όκτω ετών, αλλά, βεβαιώνει, ότι το πιο ωραίο άφειγμα είναι το τσάι.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΑΣΦΑΛΩΣ, δε θα υποψιαστήκατε ποτέ, ότι, όταν μιλούμε για την περιφέρεια πρωτεύουσας, δεν εννοούμε την 'Αθήνα και τον Πειραιά. Η τείως διοίκηση πρωτεύουσας, περιλαμβάνει 56 δήμους και κοινότητες, από τους οποίους οι πολυανθρώπων είναι οι 'Αθηνών, Πειραιώς, Νίκαιας, Βύρωνος, Καισαριανής, Νέας 'Ιωνίας, Καλλιθέας, Κερατσινίου, Περιστερίου, Νέας Σμύρνης και Αιγάλεω. Ένώ ο δήμος 'Αθηναίων έρχεται πρώτος σε πληθυσμό, με 565.084 ψυχές κι' ακολουθεί το έπινειο με 186.088, ούραγοι έρχονται η κοινότης της Λυκόβρυσσης με 599 κατοίκους και η κοινότης 'Αργυρουπόλεως με 425 άτομα. Στις υπόλοιπες περιοχές της πρωτεύουσας, μαζί με τους κατοίκους των παραπάνω δήμων, κατοικούν 1.378.586 άτομα.

ΠΕΡΑΣΑΤΕ αυτές τις μέρες από τον 'Εθνικό Κήπο; 'Αν ναι, τότε είσθε ένα από τις χιλιάδες άτομα, που επισκέπτονται κάθε βδομάδα, το στολίδι αυτό — και πνεύμα — της πρωτεύουσας μας. Κάθε μέρα μπαίνουν στον κήπο, τώρα το καλοκαίρι, κατά μέσο όρο, 1.800 άτομα. Με τα ανωτέρω στοιχεία, μέσα σε μια βδομάδα, επισκέπτονται τον Κήπο 12.600 άνθρωποι. Μέσα από μήνα 60.000 άτομα έχουν περάσει από το κεντρικό αυτό άλσος μας. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μας, μέσα στο χρόνο, ο μισός πληθυσμός της πρωτεύουσας, διέρχεται μια φορά από τον 'Εθνικό Κήπο.

Ο Ποιητής διασκεδάζει στο ΠΑΡΙΣΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΠΑΡΙΣΙ, Σεπτέμβριος
ΑΠΟ απόψεως πολιτισμού νομίζω ότι έμεις και οι Γάλλοι δρισκόμαστε στο ίδιο ακριβώς σημείο. Επίσημος αναγνώρισης τούτου εκ μέρους των Γάλλων είναι δύο λέξεις μέσα στο Μετρό, όπως και μέσα στα δικά μας τράμ: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΥ-ΕΙΝ.

Κοντά στην πλατεία της Όμοιοις είναι το Μέγαρον των Απομάχων και ο τάφος του Ναπολέοντος. Τρέχει ο ξένος τουρίστας ν' αφήσει το πενήντάρι του στο γκιόσ και να δει. Άλλα τί να δει; Ένα κολοσσιαίο κτίριο χωρίς καμιά περιποίηση συντηρήσεως. Στο πίσω μέρος, σ' ένα είδος παρεκκλήσιου, είναι το μνημείο του Αυτοκράτορος. Ήταν πολύ τυχερός ο Ναπολέων, που έζησε σ' εκείνη τη ρομαντική εποχή. Αν ζούσε στον αιώνα μας και ήττατο στο Βατερλώ του, θα τον έπιαναν οι πατριώτες του και θα τον κρεμούσαν ανάποδα από κανένα φανοστάτη της πλάς ντε λά Κονκόρντ.

Ένα παλάτι, που εξάπτει τη φαντασία όλων, είναι το ανάκτορο των Βερσαλλιών. Πήγαμε με ένα γκρουπ από ένα Τουριστικό Γραφείο. Μία χαριτωμένη κοπέλα ήταν ο οδηγός μας. Δίγλωσση, όπως μερικές γραφομηχανές, μας εξηγούσε μηχανικά και με καταπληκτική ταχύτητα πρώτα αγγλικά και κατόπιν Ισπανικά (για τους Νοτιοαμερικανούς συνταουρίστας μας). Έμεις, παρ' όλο που όπου κι' αν πάμε μάς περνούν για Ισπανούς, παρακολουθούμε το αγγλομαθές γκρουπ. Όλοι χάζουν, κυττάζοντας γύρω τα διάφορα διαμερίσματα των ανάκτορων. Χάσκει κι' εγώ, κυττάζοντας τα διάφορα διαμερίσματα της χαριτωμένης κοπέλλας. Τέλειωσε τα αγγλικά και χωρίς να πάρη ανάπνοη, άρχισε τα Ισπανικά.

Κά: 'Ακί έσταμός... (έδώ δρισκόμαστε...) στη μεγάλη αίθουσα των κατόπτρων... Είναι πραγματικά μεγαλοπρεπής, αλλά όχι όπως τη βλέπουμε στις φωτογραφίες και όπως την εξιδανικεύει η φαντασία μας.

Οι πόρτες που συγκοινωνούν οι διάφορες αίθουσες μεταξύ τους είναι άσπρες με χρυσές μπροντούρες. Στα σημεία, όμως, που συνήθως ακουμπούν τα χέρια για να τις ανοιγοκλείνουν, είναι κατάμαυρες από τη λέρα. Και να ήταν τουλάχιστον υψηλή λέρα, από τα υψηλά χέρια του βασιλέως 'Ηλίου, χαλάλι. Άλλά δεν το φαντάζομαι.

Αν η Ρώμη είναι γεμάτη θέσπες, το Παρίσι είναι γεμάτο δεσπασιανές. Προχωρώντας σ' ένα από τα μεγάλα μπουλβάρ, θα συναντήσης εκεί όπου έμεις έχουμε τα περίπτερα, ένα μεγάλο τσίγκινο κυκλικό κατασκευάσμα. Στο κάτω μέρος, που είναι ανοικτό, θα δής πόδια εν διαστάσει, όπως θα έλεγε ένας καθηγητής της γυμναστικής και μικροσκοπικούς καταρράκτες να χάνονται ως το υπέδαφος. Είναι ένα θαύμα που έμεις το έχουμε καταργήσει και από το Μοναστηράκι.

Δεν μπορείς ν' αφήσης το Παρίσι χωρίς να δής τρία τέσσερα νυκτερινά κέντρα: Ένα δυο καμπαρέ της πλάς Πιγκάλ, το Φολί Μπερζέρ, το Λίντο.

Πηγαίνεις, λοιπόν, σ' ένα εμποδισμένο τουριστικό γραφείο, πληρώνεις από 1.500 έως 4.500 φράγκα το άτομον για όποιο κέντρο θέλεις, παίρνεις τα μάτια σου και πιάς.

Κι' εκεί τ' αφήνεις ν' απολαύσουν χρώμα, γραμμή, κίνηση, αλλά προπάντων γυναικεία ανατομία. Το γυμνό εκεί κυριαρχεί απόλυτως. Μπαλλέτα, ωραιότατα γδυμένα, σου κουνούν εκ του μακρόθεν καμιά σαρανταριά οκάδες, άνω και κάτω καμπυλόπτες. Τυ φύλλον σκής υπάρχει πάντοτε, αλλά άδμαντοκόλλητον και καμιά φορά και... ηλεκτροφώτιστον. Μη νομίζετε ότι εκεί μέσα θα βρήτε κέφι, τρέλλα, ξεφάντωμα. Αλλά είναι μόνο στα καμπαρέ, που δείχνει ο κινηματογράφος. Πολύ περισσότερα θα δής κάτω από καμιά γέφυρα του Σηκουάνα, παρά εκεί μέσα. Απόλυτος εφύπνεια και ησυχία επικρατεί. Νομίζεις πως βρίσκσαι σε εκκλησία. Στο Λίντο, μάλιστα, που δεν υπάρχουν άρτίστες στην αίθουσα, παρά μόνον στην άνωουμένη πίστα, όταν γίνονται τα νούμερα, βασιλεύει η απόλυτος γαλήνη των Αιώνιων Μονών. Γι' αυτό, ίσως, άλλωστε, το Λίντο θεωρείται το καλύτερο καμπαρέ του κόσμου. Και τούτο παλαιού και τού άλλου κόσμου. Σ' αυτό συντελεί και το υποδελτικό ήμφως (τί λέω; Σκότος!) που επικρατεί εκεί. Αν το ήξερε, μάλιστα, ούτε θα ξυρίζομουν, ούτε θα πλενόμουν, ούτε πουκάμιο θ' άλλαζα, ούτε τα νύχια μου θα καθόριζα.

Πριν αφήσω το Παρίσι, θέλω να συνοψίσω τις εντυπώσεις μου: Είναι η τελεία πόλις. Η απόλυτως άλοκληρωμένη. Τα έχει όλα. Δημόσια καταστήματα, δρόμους, υπνόμους, συγκοινωνία. Δε χρειάζεται τίποτα. Ίσως αυτό να είναι ένα μειονέκτημα. Ό,τι είναι, είναι. Δεν πρόκειται να υποστή καμιά εξέλιξη. Το Παρίσι είναι καταδικασμένο να γίνει δόλοκληρο ένα μουσείο.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΟΥΤΕ ΠΟΛΥ
ΝΕΟΣ ΟΥΤΕ ΠΟΛΥ ΓΕΡΟΣ

Μη νομίζετε ότι είσθε πολύ νέος ή πολύ γέρος για να κάνετε μεγάλα πράγματα. Ο Τζέφερσον ήταν 33 χρόνων, όταν έγραψε τη Διακήρυξη της 'Ανεξαρτησίας, ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ήταν 26, όταν έγραψε το «Ημερολόγιο του πτωχού Ριχάρδου», ο Αλέξανδρος ήταν 30 χρόνων, όταν είχε συμπληρώσει τις κατακτήσεις του, ο Κίτης 26 χρόνων είχε δώσει το έργο του, ο Ντίκενς ήταν 25, όταν έγραψε τον «Όλιβερ Τουίστ», ο Νεύτων ήταν 24, όταν διετύπωσε το νόμο της βαρύτητας.

Άλλά ο Κάντ ήταν 74 χρόνων, όταν έγραψε τα καλύτερα φιλοσοφικά έργα του, ο Βέρντι ήταν 80, όταν συνέθεσε τον «Φάλοτφ» και 85, όταν έγραψε το «Αδελφ Μαρία», ο Γκαίτε 80, όταν τελείωσε τον «Φάουστ», ο Μιχαήλ Άγγελος 87, όταν φιλοτεχνούσε τα αριστουργήματά του και ο Μπερνάρντ Σω διατηρούσε την ακμή του και αφού είχε περάσει τα 90.

...ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΕ ΝΟ ΧΩΡΙΣΕΙΣ

Δεν πρέπει να στενοχωριέσθε. Δεν πρέπει ν' αφήνεσθε στη στενοχωρία σας. Μπορείτε πάντοτε να κάνετε αρκετά πράγματα, που θα ελαττώνουν τις αγωνίες σας και θα λιγοστεύουν τη στενοχωρία σας. Ακούστε μερικά:

Να μη μένετε άδρανείς και δύσθυμοι. Η νοσηρή στενοχωρία είναι επικίνδυνη. Να βρείτε κάποιο φίλο και να του μιλήσετε για τα βάσανά σας. Να μη λυπάσθε τον εαυτό σας, επειδή έχετε βάσανα. Ο οικτός αυτός σας δηλητηριάζει. Να μη θυμώνετε, επειδή συναντάτε μια δυσκολία. Να δέχεσθε το τετελεσμένο γεγονός.

Να μην αφήνετε να περνά μια μέρα χωρίς δράσι, εάν σας βασανίζουν στενοχωρίες. Να κάνετε κάτι, ό,τι δηποτε. Κινηθείτε. Ζητήστε συμβουλή. Τα προβλήματά σας μπορούν να λυθούν. Μάθετε να κάνετε τα εξής:

- α) Να εξακριβώνετε τα αίτια, που προκαλούν τη στενοχωρία σας.
- β) Να ξεχωρίζετε τα καλά από τα κακά: σημειώστε τα χωριστά.
- γ) Σκεφθείτε, φαντασθείτε κάποιο σχέδιο.
- δ) Άρχιστε κάτι άμέσως.

...ΠΡΟΣΠΑΘΕΤΕ

Προσπαθήτε να προσέχετε γύρω σας: είναι η βάση της επιτυχίας.

Προσπαθήτε να σκέπτεσθε: είναι η πηγή της συνείδησης.

Προσπαθήτε να παίζετε: είναι το μυστικό της αιωνίας νεότητας.

Προσπαθήτε να διαβάζετε: είναι η αρχή της σοφίας.

Προσπαθήτε να είσθε πρόσοχαροι: είναι ο δρόμος της ευτυχίας.

Προσπαθήτε να γελάτε: είναι η μουσική της ψυχής.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ (Ουάντι Φαράν)

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Μια μέρα, ενώ ο Γιάσος είναι ακόμα στο Βέρμιο, για σκί, ο Βλάντος γίνεται επιθετικότερος στις έρωτικές εκδηλώσεις του προς τη Λιάνα. Η Λιάνα του λέει, ότι δεν πρέπει να ξαναπατήσει στο Κονάκι, εάν συνεχίσει να έχει τους ίδιους σκοπούς. Την άνοιξη, η Λιάνα, αποχαιρετώντας τη Νέικα με την άντρα της, που φεύγουν για τη Βενετία, εκφράζει την επιθυμία να ταξιδέψουν.

100Ν. 'Ο Γιάσος την έκοψε:

—Μά... αυτό θα γίνει, αγάπη μου, χωρίς άλλο στην αρχή του χειμώνα... άμα, με το καλό, λευτερωθείς!...
—Δε θα μου πεις, όμως, μόλις πάμε πώς... είναι ανάγκη να γυρίσουμε!...
—Θα φύγουμε για τα καλά!...

Ήταν στον τόνο της κάτι το εξερεθισμένο, το απότομο, που για πρώτη φορά περνούσε σε κομβό της με το Γιάσο. Την κούταξε, ξαφνιασμένος, στα μάτια.

—Θα γυρίσουμε όποτε μου πής... Εί-σαι ευχαριστήμενη!...

Η Λιάνα χαμογέλασε σιφά. Η μόνη συντροφιά, που της απόμεινε, όταν έφυγε η Νέικα με τον άντρα της, ήταν ο Βλάντος. Τον δεχότανε κάθε τρεις βδομάδες, αποστειρωμένο από κάθε απόπειρα επιθετικότητας. Ο γιατρός είχε δει έναν τρόπο να γίνεται υποφερτός: Της Ιστορούσε τις παλιές επιστημονικές εργασίες του στο Παρίσι, διάφορες περιέργες περιπτώσεις, που είχε απαντήσει, εξασκώντας το εγώ της και, προ πάντων, εντυπώσεις από τα ταξίδια του στην Ευρώπη. Είχε βρή εδω την αδυναμία της Λιάνας κι' έδινε μεγάλη έχταση σ' αυτές τις Ιστορίες: Περιγράφει, μ' όλα τα καθέκαστα, τα γενοδοχεία, τα κέντρα, τη ζωή, τους ανθρώπους, τις συνήθειες, τις γυναίκες, τα θέατρα, τις εξοχές, τις διασκεδάσεις...

Η Λιάνα τούκανε, κάθε στιγμή, έρωτήσεις. Άποκρινότανε σ' όλες, με υπομονή, ατέλειωτη. Και κείνη τον πλήρωνε μ' αυτό το στερεότυπο κομπλιμέντο:
—Μά τι νόστιμα που τ' έλες, γιατρέ!

Νατόσο στο Βλάντο είχε κάνει εντύπωση, ότι θγαλνόντας από την κάμαρα, που μιλούσε με τη Λιάνα, είχε απαντήσει, δυο-τρεις φορές, έξω από την πόρτα μια μορφή γρήδας αποτρόπαιη, που στεκόταν εκεί και σ' α να κρυφάκουσε και σ' α να παραμόνευε: Ήταν η Παπαντή. Ύψω-πτεύθηκε πως ο Γιάσος την είχε δάλει να τον κατασκοπεύει. Από πο-νηριά δεν είπε τίποτα στη Λιάνα, για να μη τη φοβίση και του περιόρι-ση ακόμα περισσότερο τις επισκέψεις. Μά: βάλ-θηκε να επιδελήτη καλύτερα τον εαυτό του, τα λόγια του και τις κινήσεις του.

Κάποιο απόγευμα του καλοκαιριού, που παί-ραν ένα δροσιστικό στο κίόσκι και ήταν κι' ο Γιάσος, ήρθε ξαφνικά το — Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω, κυρία, την πριγκιπέσα θυγατέρα σας.

Ζήτημα για το που θα λευτερωνότανε η Λιάνα: Ο καιρός ζύγωνε, λογάριζαν πως αυτό θα ρχότανε στα μισά του Αυγούστου.

—Δε μπορεί να γίνει άλλη σκέψη, εκά-με ο γ'ατρός κατηγορηματικά, θα ρήθε, κυρία, στην κλινική... Έκεί έχω όλα τα σύγχρονα μέσα να σας περιποιηθώ...

—Α, όχι! είπε η Λιάνα σε τόνο κα-ποια οξύτητας, δε φεύγω από το σπίτι μου!... Μου φαίνεται πως θα χάσω το μισό μου κουράγιο...

—Αδύνατο ν' αναλάβω την ευθύνη...

—Θα μάς δώσετε, είπε η Λιάνα, την καλύτερη νοσοκόμα σας...

—Δεν πρόκειται γι' αυτό... Θέλω να σας έχω στην άμεση επίδελψη μου... Και να μπορώ, σ' οποιαδήποτε περίπτωση, να-χω πρόχειρο κάθε τι, που θα μου χρεια-σθ...

—Με κανέναν τρόπο δεν αλλάζω περι-βάλλον, επέμεινε η Λιάνα, θέλω να είμαι κοντά στον άντρα μου...

—Μά, Λιάνα, παιδί μου, μπήκε στη μέ-ση ο Γιάσος, θα είμαι όλη την ώρα πλάι σου...

—Θα σου δώσω, τού είπε ο γιατρός, γελώντας, ακριβώς τη διπλανή κάμαρη!... Και, γυρίζοντας στη Λιάνα, πρόσθεσε:

—Έκεί θα ρήθε, κυρία!... Και σας υπόσχομαι ότι δε θα καταλάβετε τίποτα... ούτε τσίμπημα καρφίτσας.

Η Λιάνα, σ' α ναχε κάποιο φόβο, δεν ήθελε ούτε ν' ακούση. Έφερνε προφάσεις, τη μία πάνω στην άλλη, μα τέλος υπο-χώρησε.

Ο Βλάντος είχε στην κλινική του τέσ-σερες-πέντε κάμαρες πολυτελείας για τις αρχόντισσες της πολιτείας. Τις είχε επι-πλωμένες με είδικα κρεβάτια κι' έπιπλα, φερμένα από την Άγγλια. Ετοίμασε το καλύτερο, που το παρόδου του έδελπε στο μικρό δημοτικό πάρκο κι' αντίκριζε, στο βάθος, μια λουρίδα θάλασσα, με τα βου-νά, που κλείνανε πέρα το τοπίο. Την πλα-γινή κάμαρα την έδωσε, πραγματικά, στο Γιάσο, για να μείνη τη νύχτα της γέννας, αν δεν ήθελε ν' ανέβη στο χτήμα.

Κατέβασαν τη Λιάνα δυο μέρες πριν και την ετοίμασαν. Είχε ακολουθήσει κι' η θεία Σμαράγδα. Κι' είχανε δάλει γι' αυτήν μια εντομή στην κάμαρα της Λιάνας, για να λαγοκοιμάται δίπλα της. Ο Γιάσος είχε ετοίμασει τη μεγάλη εκ-πληξη — μια κούνια χρυσοστόλωση, με μεταξωτά στρώσιδια και παπλωματάκια και κουνοπιέρα από μουσελίνα. Την είχε φέρει στο κάτω πάτωμα της κλινικής, για να την ανεβάσουν την ώρα της γέννας. Η Λιάνα, μαινόντας στην κάμαρα, είδε πλάι στο κρεβάτι, ένα μεγάλο μπουκέτο με ά-λικά τριαντάφυλλα, φτασμένα μόλις από την Αθήνα. Ο γιατρός είχε παραγγείλει ναρχεται, με το πρώινο τραίνο, ένα τέτοιο μπουκέτο.

Την άλλη μέρα, το πρωί, ένοιωσε η Λιάνα τους πρώτους πόνους. Ο Βλάντος έτρεξε για τις σχετικές ενέσεις. Μά τόκα-νε λίγο επίτηδες ν' αρχίη να ετοιμάση, για να ρίχνη λοξές ματιές στο πρόσωπο της Λιάνας, με την πονεμένη έκφραση, που του θυμίζει κάποια πανέμορφη έμμετερ ντολο-ρόζα σε μουσείο της Ρώμης.

Η γέννα γίνηκε μετά τα μεσάνυχτα, όχι χωρίς δυσκολίες κι' έπεισδία, που έ-πέτρεψαν στο βοηθό του Βλάντου και στην πρώτη νοσοκόμα του να λένε πως ετην έρωσε τη γυναίκα. Είδαοίρησε άμέσως το Γιάσο, π' άγρυπνούσε στη διπλανή κά-μαρη:

—Όλα τελειώσαν, τού είπε, όλα πή-γανε καλά. Τα συγχαρητήριά μου!...

Είν' ένα κοριτσάκι χάρμα!...

—Μπορώ να το ιδώ;...

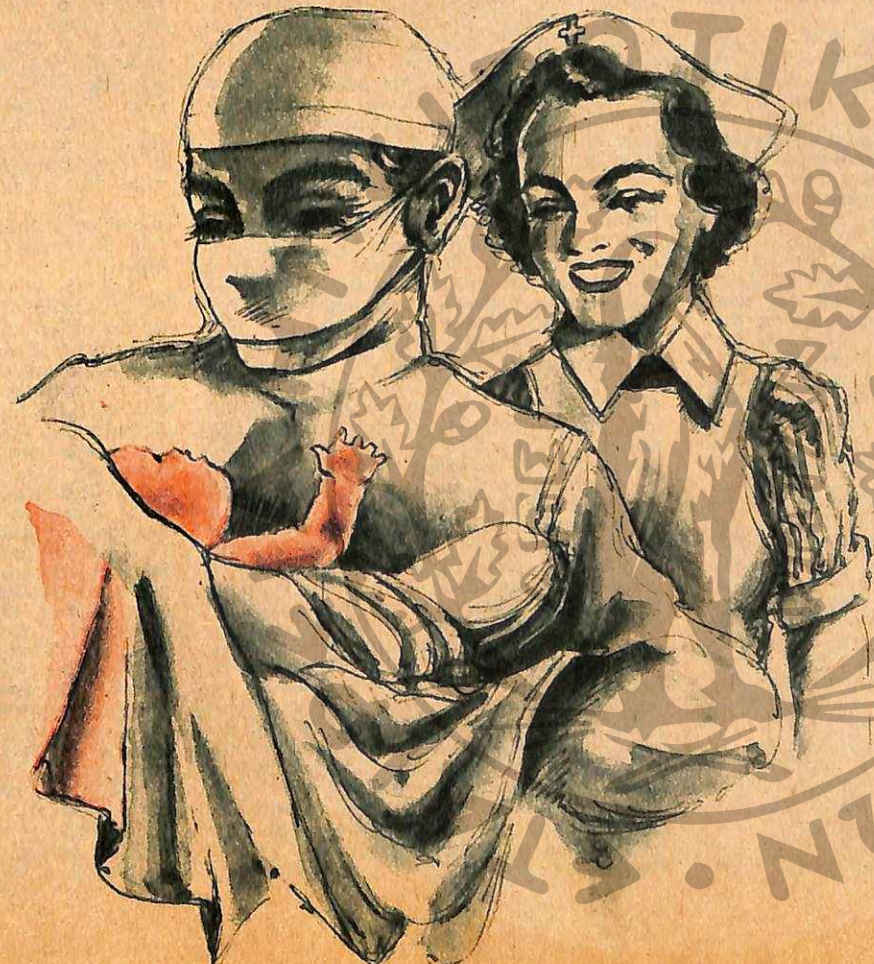
—Σε δυο λεπτά... Θάρω να σε πάρω...

Η Λιάνα μ' όλη την κούραση και την εξασθένιση, τέντωσε με λαχτάρα τα μπρά-τρα της, γυρεώνοντας να της δώσουν το παιδί της, να το δάλη γρήγορα στην αγκαλιά της:

—Την κόρη μου, μουρμούριζε ξεύχνα, την κορούλα μου!... Μία φωνούλα ξεύχνη, ένα ναούρισμα σ' α γατί-σιο άκούστηκε από τα χε-ρια της νοσοκόμας, που ετοίμασε το μαρό. Ο γιατρός το σήκωσε τυλι-γμένο σ' άσπρα πανιά, το κράτησε για μια στι-γμή αντίκρυ της και της είπε μ' ευθύμο ύφος:

—Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω, κυρία, την πριγκιπέσα θυγα-τέρα σας!... Πάω τώρα να φέρω και τον εύτυχη πατέρα...

Και της άφησε στα χέρια ένα περιεργό στε-νόμακρο κορμακι καρα-κόκκινο, σ' α γδαρμένο λαγό, μ' ένα μωτράκι πλατσουδερό. Το φίλη-σε απαλά και τόβαλε στο μαστό που φουσκωμέ-νος, ανυπόμονος, είχε κι-όλας μια σκαλιά γάλα στη ρόδινη ρόγα. Τα χειλάκια δεν άργησαν να τη δρούν. Η Λιάνα ένοι-ωσε, σ' αυτή την έπα-φή, μια ήδονη, σχεδόν έ-ρωτική, ένα μούδιασμα γλυκό, σ' όλο το κορμί της. Εκλεισε τα μάτια της και παραδόθηκε, μ' άπέραντη στοργή, σ' α-υτό το καινούργιο πλάσμα που δύζανε από το στή-θος της τη ζωή.

«Έτσι τη βρήκε ο Γιάσος, όταν μπήκε. Η θεία-Σμαράγδα, που στεκόταν εκστατική μπροστά στην έγγραφη της — όπως την είχε βαφτίσει κιόλας — την πήρε και την έδειξε του Γιάσου. Τό κύτταξε με κατανύξη. Τούκαναν εντύπωση τα μεγάλα του μάτια:

— Θα μοιάσει της Λιάνας, είπε χαρούμενα.

Τό φίλησε απαλά, τώ ξανάδωσε της θείας Σμαράγδας, ζύγωσε στο κρεβάτι, έσκυψε, αγκάλιασε και φίλησε τη Λιάνα με παραφορά και ρώτησε:

— Πώς αισθάνεσαι τώρα;

— Σ' αγαπώ, του μωρουμίρισε.

Και για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε ο γιατρός τώ στίλεττο της ζήλειας να στρίβεται μέσα στην καρδιά του, πριν την περάσει πάντα για πάντα... Βάλανε τη τη μικρή πριγκιπέσσα στη χρυσοπλούμι στη κούνια, την άπλωσαν στο γαλάζιο άτσαλωτό στρωματάκι της, αφού σκέπασαν ένα μεγάλο μέρος με μπουσάμ, της ρίξαν άλαφρό σκεπασματάκι, νόστιμα γαρνιρισμένο με φιογκάκια και την άφησαν να ησυχάσει.

Σά να είχε κουρασθεί πολύ, που ήρθε στον κόσμο, τα δλέφάρτα του δάρνανε σιγά-σιγά, κλείσανε, τώ πήρε ο ύπνος. Ο Γιάσος κι' ο γιατρός δύναναν στις μύτες των ποδιών. Η θεία Σμαράγδα κάθισε πλάι στην κούνια κι' έκφρασε αγαλλίασης στο πρόσωπό της, σά νάχε πραγματοποιηθεί τώ φευγάτο για πάντα δειρο της ζωής της, και νάτανε δικό της τώ παιδί... Η Λιάνα άνασκηώθηκε, στρίχτηκε στο μπράτσο της, έγειρε πάνω από την κούνια και στήλωσε τα μάτια έκφραστικά, στην καινούργια ύπαρξη:

— Είναι η κόρη μου αυτή... είπε μέσος της, ή κορούλα μου...

Και τώ σπλάγγνα της, τώ φρεσκολαβωμένα απ' την άπασπασι του νιογέννητου, σκίρτησαν από άλάλητη χαρά, που την πλημμύριζε και την ξεπερνούσε. Μά, μέσα σ' αυτήν, ήταν άνακατεμένη μία έκπληξη μπροστά τώ μυστήριο της ζωής, τώ βαθύ κι' ανεξίτηστο. Κι' απόμεινε να παρακολουθή την ήρεμη άνάσα τώ μωρού, που άνασκήκωνε τις σφιγμένες γροθίτσες του, άκουμπισμένες άπαλά, πάνω στο μικρό του στήθος...

Όλες τις δώδεκα μέρες, που η Λιάνα έμεινε στην κλινική τώ Βλάντου, ο νους της, ή καρδιά της, τώ νεύρα της, οι αισθήσεις της, ήτανε προσηλωμένες σ' αυτό τώ μικροσκοπικό πλάσμα, που δέν πρόφτασε ν' άνοιξη τώ μάτια του κι' είχε άρχεισε κιόλας να συμπάθη, ν' αντιπαθή, να φοβάται, να χαίρεται, να λυπάται, να κλαίει, νά θέλη να συνεννοηθεί με τους γύρω του και να πρέπει, την κάθε στιγμή, να τώ μαντεύουν... Η Λιάνα εξαφανίστηκε για τώ τις ικανότητες που είχε γι' αυτό τώ λεπτό παιγνίδι. Αυτή μονάχα ένοιωσε άμέσως της, αυτή μάντευε και ικανοποιούσε άμέσως της έπιθυμίες του. Κι' όταν την έκτε μέρα κιόλας, γέρνοντας άπάνω της τώ είδε να την κυττάζει με τώ φωτερά ματάκια του και νά πασχίζει να της χαμογελάσει, σάν ν' άνοιξε ο ούρανος και μία θεία άχτίδα νάπεσε στη μορφή του:

— Ναι, πουλάκι μου, τώ είπε, έγώ είμαι... ή μανούλα σου!

Και τώ σήκωσε και τώσφιξε στην αγκαλιά της και τώσβαλε στα χείλη τη ζωντανή, χαριτωμένη φράουλα τώ στήθους της, νά τώ κεράσει τώ νέχταρ της ζωής.

Ο Βλάντος παρακολουθούσε τώ παραλήρημα της μητρότητας, άνήσυχος και κάκοφος. Ήξερε καλά πώς αυτό τώ στάδιο της δέυτητος θα περνούσε, θα κατακάθιζε, γι' αυτό τώ πήρε την ήπια μορφή της ήρεμης στοργής. Άλλά τότε, Ήτανε τώσ άνυπόμονος νά ξαναδοκιμάσει έναν κρυφό κι' ένοχο διάλογο με τώ Λιάνα! Κάθε λίγο έλεγε μέσο του: «Ο μεγαλύτερος και πιό επικίνδυνος άντεραστής γι' έναν πού άγαπάει μία γυναίκα, είτε σίχυνε, είτε έραστή, είναι τώ νεογέννητο παιδί της». Και είχε άρχεισε να μισή αυτό τώ μωρό.

Την παραμονή που έπρόκειτο να φύγουν, να γυρίσουν στο Λυκοδέντρι, βρήκε

τρόπο εκεί που την εξέταζε να γλυστρήσει κάτω από τώ μαξιλάρι της ένα φάκελλο:

— Τι είναι; ρώτησε άνήσυχη και σάν τρομαγμένη.

— Κάτι γι' ας...

Κι' εξαφανίστηκε. Η Λιάνα πήρε τώ φάκελλο, τόν άνοιξε νευρικά, διάβασε πυρετώδεια: «Μπορείτε να δώσετε αυτό τώ γράμμα στον άντρα σας και να προκαλέσετε, αν θέλετε, την κρίσι και την καταστροφή. Όμως, μου ήταν άδύνατο να μ' ας τώ γράψω... Υποφέρω τόσο πολύ, πού δ,τι και ν' άκολουθούσε θα ήτανε πιό ύποφερτο από την τωρινή μου κατάσταση. Όλες αυτές τις μέρες στάθηκε πλάι σας ο γιατρός, τώ ανθρώπινου και τώ επαγγελματικού χρέος... Έγώ τώ ξέρω μονάχα πώς δύναμι μου χρειάστηκε γι' να κρατήσω τόν έαυτό μου σ' αυτά τώ δρια. Ήθελα κάθε στιγμή, πρδ πάντων τις άρες πού ή περιφάνειά σας έδινε τόπο στην έκφρασι τώ ανθρώπινου πόνου — και ήσαστε έτσι τόσο άξέχαστα δημοφ! — να σάς πάρω στην αγκαλιά μου, να σάς πνίξω στα φιλά, ν' άφήσω να βγούν από τώ στόμα μου τώ φλογερά λόγια, πού πλημμυρίζαν την καρδιά μου...

Γιατί τώ υπάρχουν τόσες ψευτιές, τόσες προλήψεις, τόσα εμπόδια, πού να μ' άπορη ο άνθρωπος νά έκφραση δ,τι νιώθει μέσα του, άληθινά, ζωντανά και μεγάλα; Γιατί τώ υπάρχουν αυτά δλα, πού σάς άναγκάζουν να είσαστε τόσο σκληρή μαζί μου, ενώ τώ ξέρετε, τώ έχετε μαντεύσει πού καλά, πώς είμαι ο μόνος άνθρωπος, πού σάς νιώθει και πού θα μπορούσε να σάς δώσει την άληθινή εύτυχία, τη μεγάλη έρωτική χαρά;...

Γι' αυτή τη χαρά είσαστε, πάνω απ' όλα, πλάσμενη — γέρας άτίμητο γι' άγώνες ώραιους και μεγάλους. Και πήγατε και θυσιάστηκατε, σέ μία ζωή νοικοκυρούλας, στην έρημιά, στο Λυκοδέντρι, όπως είσαστε πριν σκάδα ένός μανιακού στο σκοταδόκαстро... Παρακολούθησα τώ χάδια σας, τώ φιλά σας, την τρελή χαρά σας γι' αυτό τώ μωρό! Τι σπαργμός καρδιάς, ή παρηγορία της μητρότητας, πού δέν έχουν βρή την εύτυχία τους στον έρωτα, στον άντρα τους, στο περιβάλλον τους!... Έσείς δέν είσαστε γι' αυτό τώ ζήσετε μ' αυτή την παρηγορία! Δέν είσαστε γι' άμχανη παιδοποίησης. Άφήστε αυτό τώ ρόλο στις γυναίκοιες τώ χωριού, πού είναι πλάσμενες νά γυρίζουν με φουσκωμένες κοιλίες, με παραμορφωμένες γραμμές. Έσείς είσαστε λουλούδι, φτιασμένο γι' ας στολίδι, όχι γι' ας καρπό! Είσαστε καμωμένη να πάρετε όλες τις χαρές από τη φύση χωρίς νά της δώσετε τίποτα... Με τώ παιδί στην αγκαλιά σας λυπήθηκα, σά νά είδα μία μεγάλη άρχόντισσα καταδικασμένη στο ρόλο της δούλας... Πόνεσε ή ψυχή μου, τώ χρυσόφτερου πούλι τώ πλάσμενο γι' αυτό επάνω αϊθέρες, νά έχη ξεπέσει στο καλάθι τώ κοτεσιού, πού κλάσσουν οι βροντές... Πρδ Θεού, μ' ήνα να πάρουν αυτό τώ δρόμο της αυτοκτονίας, μ' ήνα να τεμαχίσουν τη ζωή σας και την όμορφιά σας σ' ένα σωρό κουτσουδέλα, πού θα σάς πάρουν, δ,τι ώραίο έχετε και θα σάς άφήσουν, χωρίς ίκκαμιά και χωρίς άναμνήσεις, σάν την ίκαμιά στον κάμπο.

Φυσήξετε δυνατά μέσα στην καρδιά σας τη φλόγα της έρωτικής γυναίκας, καμτέ την νά λαμπαδιάσει... Ζητήστε στον έρωτα — και μονάχα σ' αυτόν — την εύτυχία! Ζητήστε την στην ένοχη άγάπη, πού είναι ή δριμύτερη απ' όλες, στην άμαρτία, στην περιπέτεια, μακάρι και τη δραματική... Είσαστε φύσις ήρωική, μ' ήνα ψευτίζετε τόν έαυτό σας, υπεργηθίζετε τις συμβατικότητες και δώστε σ' αυτή τη φύσι τόν άέρα, πού ένδύμωχα κι' έπίμονα σάς γυρεύει, τώ δρόμο της έρωτικής γυναίκας... Της έλεγε κι' άλλα πολλά, σχετικά με τόν έαυτό του. Η Λιάνα, όμως, είχε τόσο ταπεινά, όταν έφτασε σ' αυτά, πού έπαυσε νά διαβάσει. Έσκιζε τώ γράμμα φιλά-φιλά κομμάτια και τώ πέταξε απ' τώ παράθυρο. Περνώντας τυχαία ο γιατρός άπό κάτω τώ δέχτηκε στην πλάτη του. Κι' όταν ο Γιάσος έστειλε σέ λίγο τη μεγάλη άμαξα

για νά τους πάρη στο Λυκοδέντρι, πρόλαβε ή Λιάνα, πριν άνεδθ, να τώ ψιθυρίσει: — Οι αθάδειες συνεχίζονται!

— Είδα την ύποδοξη!... της άποκρίθηκε, κρύμα!

Μά την είδε νά χλωμιάζει, ταραγμένη, όπως πριν συλλάβη τώ παιδί. Κι' αυτό τώ άρεσε: Την ξανάρριχνε — τώ φαινόταν — στην παλιά ψυχολογία της άμυνας, πού προδικάζε την ήττα...

Τώ πρώτο πράμα, πού είδε ή Λιάνα, γυρίζοντας στο Κονάκι, μπροστά στην πόρτα ήταν ή Παπαντή, με τώ ματωμένα δλέφαρα και την άσπάλεινα ματιά. Στεκόταν εκεί νά την εύνηθ ή νάναι εσιδεροκέφαλη; Κι' αυτή και τώ παιδί. Της έλεπε αυτά τώ λόγια, με τέτοιον τρόπο, πού σά νά εύχότανε μέσα της νά γκρεμιστή τώρα και νά τσακιστή, μαζί με τώ μωρό, καθώς θ' άνέβαινε τις σκάλες. Όταν ή Λιάνα μπήκε στην κάμαρά της κι' άπ'ίθωσε τώ μωρό στο κρεβάτι, ως πού ν' άνέβασουν την κούνια του, είπε στη θεία Σμαράγδα:

— Κύτταξε, θεία, μ' ήνα τήν άφήσης ποτέ, αυτή τη στρίγγλα νά πλησιάση τώ παιδί...

— Γιατί; ρώτησε ή άλλη μ' άπορία.

— Γιατί... γιατί θα τρώαζει.

Καμιά άλλη φορά ή Λία της φυγής δέν είχε κυριέψει την ψυχή της Λιάνας, όσο τώττον τόν καιρό. Άμα κάθισαν να φάνε, στο κίοςκι τώ περιβολιού, πού ήτανε στις έξδες του, όλο ίσκι και βροσιά, μέσα στην καρδιά τώ καλοκαιριού, θυμισε στο Γιάσο την ύποδοξή του γι' ας ταξίδι. Την κύτταξε παραξενεμένος:

— Άκόμα δέν ήρθαμε, της είπε, να ξαναχαρούμε λίγο τώ σπιτάκι μας... Κι' έπειτα μόλις μπάσαμε στις άποθήκες τώ σοδειά... και μ' άς λείπουν άκόμα τώ ψιμα...

— Άν είν' έτσι — τώ είπε χαμογελώντας διασμένα — δέ θα ξεκινήσουμε ποτέ... Οι δουλειές δέν άπολείπουνε στο χτήμα.

— Μά και τή σοδειά νάχαμε πουλήσει, άγάπη μου... πώς θ' άφήναμε πίσω μας τώ παιδί άδάφτιστο...

— Δέ θα τώ πάρουμε μαζί μας;...

Ο Γιάσος γέλασε:

— Δέ φαντάζομαι να θέλεις να τώ σέρνουμε στα ξενοδοχεία της Εύρώπης! Κι' έπειτα, τώρα, δέν είναι ή καλή σαιζόν, παρά μονάχα στις λουτροπόλεις... Κι' ως πού να έτοιμαστούνε γι' αυτό νά πάμε θάχουν άδειάσει κι' αυτές... Η καλή έποχή γι' ας ταξίδι θα είναι μετά τη σπορά, όταν άρχίζη να χειμωδιάζει...

— Άλλη άναβολή, έκαμε ή Λιάνα, σάν παιδί, πού τώ χαλάνε τώ παιγνίδι, μά κι' όταν έρθη αυτός ο καιρός... πάλι κάποια δουλειά θα βρεθ ή να έμεινίσω...

— Όχι!... Αυτή τη φορά — διαμαρτυρήθηκε ο Γιάσος — σου όρκίζομαι στη ζωή τώ παιδιού... δέν έχει άλλη άναβολή...

Και την αγκάλιασε και τη χαίδεψε, νά τη μαλακώσει. Ποτέ δέν τώ είχε φανή πιό ώραία. Είχε την όμορφιά της άρτιαμένης ύπαρξης, τώ ώλοκληρωμένου προορισμού. Τα μάτια της είχανε μία έασητερία γαλήνης κι' αυτάρκειας, τώ δέρμα της μία βροσιά και μία διαφάνεια, τώ στήθος της σά νά πλάτυνε και μέστωσε και ή καμπύλη των γοφών της σά νά είχε πάρει την έξερεθιστική χάρη τώ πειρασμού...

Η θεία Σμαράγδα έφερε τώ ταχυδρόμιο. Άνάμεσα τώ μπλίκι με τώ γραμματά, πού άπ'ίθωσε στο μαρμαρένιο τραπέζι, δλα γι' ας τώ Γιάσο, ήτανε δύο κάρτες κι' ένα γράμμα της Νένας από τη Βενετία γι' ας τη Λιάνα. Οι κάρτες ήτανε δύο φωτογραφίες της άδερφής της με τόν άντρα της: Η μία στην πλατεία τώ Άγιου Μάρκου, με τώ παλάτι τών δόγηδων. Τώ νέο ζευγάρι, χέρι με χέρι πιασμένο, είχε σταθεί στο φάκο, τριγυρισμένο από τώ κλασικά περιστέρια, σά πόδια τους, σά χέρια τους, σούς ώμους τους... Η έκφρασις της εύτυχίας ήτανε χυμένη τώ μορφή τους. Η άλλη φωτογραφία ήταν άπό τώ Λίντο, στην άκτή, μέσα στη θάλασσα με μαγιά... Άνοιξε τώ γράμμα και καταβρόχθισε τις έντυπώσεις της Νένας από τη ζωή της πού τώτταζε τώρα με βαθύ-Ανάμεσα στα γράμματά του, πού ή-

ταν όλα γι' ας δουλειές, ο Γιάσος βρήκε κι' ένα από τόν άντρα της Νένας, λιγόλογο, πού τόν παρακαλούσε να φροντίση γι' ας τώ πούλημα και της δικής του σοδειάς και νά τώ στείλη, άπέναντι, λίγα χρήματα, γι' ας τώ γυρισμό τους:

— Τώ παρατράβηξαν αυτοί! είπε στη Λιάνα, έφαγαν όλα τώ λεπτά τους... και δέν έχουν γι' ας την έπιστροφή.

— Ε, λοιπόν;...

— Θα τούς στείλω άπόψε τηλεγραφικά...

— Κύτταξε τους έδω, με τώ περισσότερα!... Είναι κι' αυτοί σάν πιστούνια... Η εύτυχία τους δέν κρύβεται...

Κι' άμέσως τούκανε μία έρώτησι, πού δειχνε όλη τη διασύνη της γι' ας ταξίδι.

— Και ποτέ λές να βαφτίσουμε τώ παιδί;

— Όσο μπορούμε πιό γρήγορα, της άποκρίθηκε, νιώθοντας τώ διαφέρο της.

— Σκέφθηκες γι' ας όνομα;

— Μά, παιδί μου, τώ όνομα είναι καθωρισμένο: Τώ πρώτο κορίτσι παίρνει πάντο τώ όνομα της μ'ήνας τώ άντρός...

— Άπλάδι... έκαμε ή Λιάνα, δυσάρεστα εξαφνιασμένη, θα τώ βαφτίσουμε Σταυρούλα;...

— Φυσικά... Αυτό είναι τ' όνομα της μ'ήνας μου... Όνομα χριστιανικό... Άν δέ σ' άρέσει, όμως, θα τή φωνάζω Ρούλα.

— Ρούλα; ρώτησε ή Λιάνα, μ' ένα μορφασμό, πού δέν έφύγε: την προσοχή τώ Γιάσου.

— Ρούλα... γιατί; Σταυρούλα είναι πιό καλότερο... άλλά και Ρούλα δέν είναι άσχημο...

— Άφισε, να τώ σκεφτούμε... Και γι' ας κουμπάρω;...

— Ο Βλάντος, άπό την πρώτη μέρα, μου έήτησε να είναι αυτός...

Η Λιάνα άνακάθισε σά ν: την άγγιξαν μ' άναμμένο σίδερο:

— Και τί τώ είπες;

— Βρέθηκα σέ πιό δύσκολη θέσι... Δέν τώδωσα κατηχηματική άπάντησι.

— Άφισε; τώ ζήτημα: άνοιχτό... Άλλά τόν άφισε: νά ύποθέση μάλλον νά... Έξερεις πώς στη διπλωματία δέν τώ καταφέρνω και τόσο καλά...

Η Λιάνα άναψε, κοκκίνισε:

— Όχι, είπε τονίζοντας με δύναμι τη λέξι, αυτό δέ θα γίνη!... Δέ θέλω πνευματικό πατέρα τώ παιδιού μου, αυτό τόν άνθρωπο!...

— Νόμιζε πώς αυτή ή αντίπαθεια είχε κοπάσει, έκαμε ο Γιάσος, παραξενεμένος, μά τώρα βλέπω πώς ξαναρχίζει... Μά, έπί τέλους, τί έχεις μαζί του; Αυτές τις μέρες, πού ήμαστε κάτω, στάθηκε πλάι σου όχι σά γιατρός, μά σά συγγενής μας... Παραμείλησε την πελατεία του... τ' άφισε όλα... δέν έφαγε, δέν κοιμήθηκε, σ' όταν όλα τέλειωσαν καλά... ή χαρά του ήτανε μεγαλύτερη σχεδόν κι' άπό τη δική μου...

Η Λιάνα λίγο έλειψε να τώ τώ φανερώσει όλα, να τώ μιλήση γι' ας τώ γράμμα. Όμως κρατήθηκε. Φοβήθηκε τις συνέπειες: Ότε ή ίδια δέν ήξερε γι' ας γιατί.

Άγανόχησε μέσα της με τώ Γιάσο:

— Μπορεί να είναι όπωσ τώ λές, είπε χωρίς πεποιθισι, έμένα μου δίνει σά νεύρα, σά έχω πη, τόσες φορές, αυτός ο άνθρωπος!... Νομίζω πώς είναι ψευτικό, ύποκριτης, διπρόσωπος... Έχει σά βλέμμα τώ κάτι τώ κακούργου!...

Ο Γιάσος την κύτταζε τώρα με βαθύ-Ανάμεσα στα γράμματά του, πού ή-

— Έξερεις πολύ καλά, είπε, πώς δέν μπορώ ποτέ να κάμω κάτι πού σέ δυσαρρεστεί... Άφού δέν τόν θέλεις, θα τόν άποφύγω... Άλλά θα δημιουργήσουμε, αν όχι έναν έχθρό... έναν δυσαρρεστημένο...

— Μου είναι άδιάφορο...

Η βάφτισις, πού γίνηκε στην έκκλησία σάθηκε πρσιστατικό κοσμοϊστορικό γι' ας τώ χωριό. Δέν ήτανε, βέβαια, σάν τώ γάμο. Έλειψαν τώ δημόσια γλέντια, οι χοροί κι' οι μεγάλες φωτιές. Η συγκίνησις, όμως, ήταν μεγάλη. Και μία κάμαρα τώ Κονακιού γέμισε σχεδόν από άπλοικά χαρίσματα γι' ας τώ μωρό. Στην έκκλησία ο κόσμος έπληξε άσφυκτικά. Άντρες και γυναίκες χάζευαν τώ δρέφος, τώ πλούσια «φωτίζα», τώ χρυσό σταυρό με τώ μπριλλαντά, τ' άσημένια «μαρτυρικά» πού παρσάταναν τη βάφτισι τώ Σωτήρος, κρεμασμένα από ροζ άτλαζάτα φιογκάκια, τους έπίσημους καλεσμένους τέλους, τις κυράδες άπό την Άθήνα, φίλες τώ μακαρίτη, πού μερικές τις θυμότανε άπό τώ γάμο.

— Άνάμεσα σούς έπίσημους καλεσμένους

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι από πλάτινα με μικρούς σαπφείρους...

— Μπριλλαντάκια.

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι από πλάτινα με μικρούς σαπφείρους...

— Μπριλλαντάκια.

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι από πλάτινα με μικρούς σαπφείρους...

— Μπριλλαντάκια.

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι από πλάτινα με μικρούς σαπφείρους...

— Μπριλλαντάκια.

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι από πλάτινα με μικρούς σαπφείρους...

— Μπριλλαντάκια.

— Καταλάβετε πώς τώ δγάλανε;

— Σταυρούλα, είπε κάποια.

— Της κυράς, όμως, της φάνηκε χωριάτικο... και έλεπε τώ παπά κάτι άλλο... κάτι σά χέλια... κάτι σά γέλια... δέν πήρε καλά τ' αυτό που... Μά κι' ο ίδιος ο κακόμοιρος ο παπάς δέν μπόραγε να τώ πη σωστά... κι' όλο τόν διορθώνανε...

— Καλέ τί συστήματα είν' αυτά να δίνουν εντ' παιδιά δυό όνόματα!... Τί θα ιδούμε άκόμα!...

Πριν καθίσουν στο τραπέζι, πούχε στρωθή, γι' ας πλούσια δείπνο, στή μεγάλη τραπέζια, στο ισόγειο τώ Κονακιού, ή Νένα κι' ο άντρας της ζύγωσαν τη Λιάνα και τώ Γιάσο, πού στέκονταν πλάι στην κούνια και καμάρωναν τώ παιδί, ως πού να δώσουν όρεχτικά σούς καλεσμένους ή θεία-Σμαράγδα και μερικά κορίτσια τώ χωριού, πού είχαν έρθει να δοηθώσουν. Ήθελαν να δώσουν τώ δώρα πούχανε φωνήσει, στην Εύρώπη, γι' ας τώ μωρό. Έξδν απ' τώ βρεφικά παιγνίδια, κουδουνίστρες κι' άλλα παρόμοια, τώ είχανε φέρει ρουχαλάκια και παπουτσάκια, παρμένα από τώ πιά άκριβή μαγαζιά κι' ένα βραχιολάκι

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

Μιά ηλικιωμένη κυρία, αγαπά να κάνει άσπια. Μιά μέρα έστειλε σε μία νεαρή φίλη της, που παντρευόταν, ένα μεγάλο πακέτο, με την εξής σημείωση: «Φόρεσε το περιεχόμενό της πρώτη νύχτα του γάμου σου και θα κατακτήσεις τον άντρα σου».

Η νεόνυμφη άνοιξε με λυγρότητα το πακέτο. Δεν υπήρχε τίποτα μέσα.

Μιά υπερβολικά δαμμένη κυρία καλεί το γκαρσόνι στο μπάρ όπου έπαιρνε το ορεκτικό της, και έρωτά:

— Αυτός εκεί, δεν είναι ο Ζεράρ Φιλίπ;

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Με ένοχλεί!

Το γκαρσόνι φάνηκε στενοχωρημένο. Έπειτα είπε:

— Μα ούτε σάς κύτταζε, κυρία μου!

— Άκριθώς γι' αυτό!

Ο Δικαστής: «Ώστε απατήσατε τον σύζυγό σας;»

Η κατηγορούμενη: «Όχι. Έκείνος με απατήσε. Είχε πη ότι θα έλειπε τη νύχτα, και ήρθε».

Ένας συνεσταλμένος κύριος έγγιζε έλαφρά το χέρι ενός αγνώστου, την ώρα που αυτός βάδε το πανωφόρι του στο δεστιάριο του θεάτρου.

Με συγχωρείτε, του λέγει. Μήπως είδατε ο κ. Σμιθ από το Νιουκαστλ;

— Όχι, απαντά με δυσφορία ο άγνωστος.

Ξέρετε, είμαι ο κ. Σμιθ, λέγει τότε ο συνεσταλμένος κύριος, και το πανωφόρι που φοράτε είναι δικό μου.

Είμαι τρομερά παραγμένος, φίλε μου. Πήρα ένα γράμμα, που με απειλεί με θάνατο, αν ξανασυναντήσω την κόρη του.

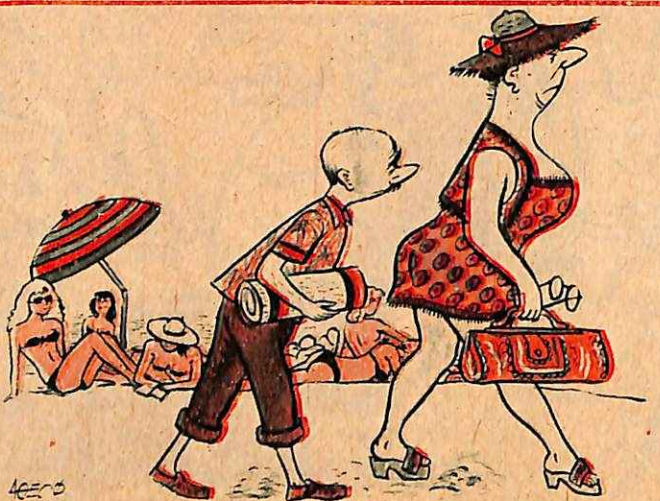
Να μην την ξανασυναντήσης.

Καλά, αλλά το γράμμα ήταν ανώνυμο!

ΠΟΛΥ ΝΤΕΜΟΝΤΕ ΚΟΠΕΛΛΑ

— Κορίτσια, γιά κυττάξε πώς είναι ντυμένη η Κική! (Του Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ)

— Τώρα που φεύγουμε πιά, μπορείς να μου δώσεις πίσω τα γυαλιά μου, Πηνελόπη; (Του Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ)

Ο κ. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

Ο κ. Σταυρόλεξος στάθηκε μπροστά σ' ένα περιπτερο, κούταζε το περιεχόμενο της διτρίνας του, δεδαϊώθηκε ότι υπάρχει εκείνο που ζητούσε, και είπε:

— Δώσε μου ένα απ' αυτά που μόλις γεννήθηκαν είναι μεγάλα, κι όσο περνάει ο καιρός μικραίνουν!

— Κατάλαβα, κατάλαβα, είπε ο περιπτεριούχος γελώντας, κι άκουμπησε μπροστά στον κ. Σταυρόλεξο ένα τσιγάρο.

— Όχι! Όχι! Δε θέλω τσιγάρο, φώναξε ο κ. Σταυρόλεξος, θέλω ένα απ' αυτά, που και μεγάλα και μικρά, την ίδια δουλειά κάνουν!

— Τι είναι αυτό το πράγμα; ρώτησε περιέργως ο περιπτεριούχος.

— Αυτό το πράγμα, κύριε, δε λείπει από κανένα σπίτι! Κι όταν δεν περπατάς στο χαρτί, ξαπλώνει και αναπαύεται!

— Δε σε καταλαβαίνω, χριστιανέ μου... Για μίλησε καθαρώτερα! γκρίνιασε ο περιπτεριούχος, που άρχισαν να τον πιάνουν τα μπουρίνια του.

— Θέλω ένα απ' αυτά, που όσο το ξύνεις, τόσο καλύτερο γίνεται! Έκτος αν έχω σούστα!

— Τι σούστες μου τσαμπουνάς; φώναξε έξω φρενών ο περιπτεριούχος. Θα μου πής, επί τέλους, τι θέλεις;

— Χωρίς μύτη είναι άχρηστο, μ' αν χαλάσει η μύτη του, πρέπει να φροντίσουμε να δγάλη καινούργια! είπε ο κ. Σταυρόλεξος, διασκεδάζων με την άμνηχαναν του περιπτεριούχου.

— Και τί με νοιάζει έμένα τι κάνει η μύτη του; τοίριξε ο περιπτεριούχος. Τράβα στον ώτορ... ολουργολόγο να τ' πής!

— Τι να τον κάνω τον ώτορ... ολουργολόγο, γιά ένα πράγμα που το έχουν απαραιτήτως όλα τα γκαρσονία των εστιατορίων;

Ο περιπτεριούχος άφριξε απ' το κακό του. Μά, στο τέλος, πήρε μια απόφαση: έβαλε μπροστά στον κ. Σταυρόλεξο ένα χαρτί κι ένα μολύδι, και του είπε:

— Γράψε, χριστιανέ μου, τι έχεις να πής, και πέρασε αίριο να τ' ξαναπούμε!

— Μα αυτό θέλω ίσα - ίσα. Είπε ο κ. Σταυρόλεξος.

— Τι θέλεις, δηλαδή;

— Ένα μολύδι, είπε ο κ. Σταυρόλεξος, που πλήρωσε κι έφυγε, ενώ ο περιπτεριούχος έκανε το σταυρό του.

Ο ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΛΛΑ...

Ένώ ο πελάτης ντύνεται, ο γιατρός του λέγει:

— Είναι πειραγμένα τα νεύρα σας. Έχετε κατάπνιτοι. Να, τί σας συμβουλεύω: να μην καπνίζετε, να μην πίνετε, να μη διαβάσετε, να μη χορεύετε, να μην ακούτε ραδιόφωνο, να μην κάνετε σπόρ, να μην ξευχτάτε, να μην έχετε σχέσεις με γυναίκες. Κατά τα άλλα, να διασκεδάσετε όσο μπορείτε περισσότερο.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΛΟΒΟΛΟΣ, συνετός οικογενειάρχης, η γυναίκα του ΦΩΦΗ, μοντέρνα κυρία, 27 ετών, ο ΜΠΕΜΠΗΣ τους, χαριτωμένος ξανθός διάβολος, 4 ετών, οι δυο ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ του Μπέμπη και ο ΘΕΙΟΣ ΤΕΡΡΥ, από την Αμερική, παίζουν εκ του φυσικού ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Μεσημέρι. Ο Παντελής έρχεται στο σπίτι από το γραφείο του. Η γυναίκα του τον περιμένει, κατ' εξαίρεση σήμερα, γεμάτη χαρά).

Φώφη: Παντελή, έχω ένα ευχάριστο νέο.

Παντελής: Πώς τόπαθες;

Φώφη: Τι έννοεις επώς τόπαθες;

Παντελής: Έννοώ, ότι είμαστε πέντε χρόνια παντρεμένοι και νέο ευχάριστο δεν έχω ακούσει από το στομα σου. Το μόνο που ακούω, είναι ότι δε σου φτάνουν τα λεφτά που αφήνω.

Φώφη: Θα τ' ακούσης τώρα το ευχάριστο... Προσπάθησε να το βρής, αν μπορείς.

Παντελής: Πές γιατι δεν πρόκειται να το βρώ.

Φώφη: Λοιπόν, είχαμε τηλεγράφημα.

— Αν το βρής από ποιόν;

Παντελής: Από τον Αϊζενχάουερ.

Φώφη: Επλησίσεις...

Παντελής: Σάπα!... Κι' εγώ τόπα έτσι στο δρόντο... Λέγε, λοιπόν, θα με σκάσης. Από ποιόν είχαμε τηλεγράφημα;

Φώφη: Από το θείο Τέρρυ. Έρχεται.

Παντελής: Ποιος έρχεται;

Φώφη: Ο θείος Τέρρυ.

Παντελής: Ποιος θείος Τέρρυ;

Φώφη: Από την Αμερική, καλέ!

Παντελής: Και γιατί λες ο θείος Τέρρυ και δε μου λες ο θείος Θεωδωρής να καταλάβω;

Φώφη: Τέρρυ τον λένε στην Αμερική, δεν τον λένε Θεωδωρής. Έν πάση περιπτώσει, είτε θείος Τέρρυ είτε θείος Θεωδωρής, έρχεται και θα βαφτίσει το μπέμπη.

Παντελής: Καιρός ήτανε. Κόνεψε το παιδί να πάη φαντάρος και μεις το κρατάμε αβάφτιστο.

Φώφη: Είσαι υπερβολικός άκου κόνεψε να πάη φαντάρος! Δέκα μέρες είναι που πάτησε τα τέσσερα.

Παντελής: Πάλι καλά που δεν πάτησε τα σαράντα.

Φώφη: Ξέρεις πολύ καλά ότι ο θείος το είχε καταρρώσει. Μόλις έμαθε πως γεννήθηκε το παιδί, έστειλε 50 δολάρια. Δεν μπορούσαμε να δάσουμε άλλον να το βαφτίσει.

Παντελής: Άσφαλώς. Γι' αυτό κι' εμείς περιμέναμε (με διάθεση να την πειράξει) το θείο Τέρρυ.

Φώφη: Είρωνεύεσαι, γιά; είναι δικός μου θείος, αν ήταν θείος δικός σου δε θα είρωνεύοσουν. Άλλα πρέπει να ξέρεις ότι ο θείος είναι ο πιο ιδανικός νονός γιά το Μπέμπη.

Παντελής: Συμφωνώ.

Φώφη: Ο θείος Τέρρυ έχει μείνει ανύπαντρός, έχει κάμει λεπτά και το Μπέμπη θα τον έχη σαν παιδί του.

Παντελής: Γι' αυτό κι' εγώ είμαι ένθουσιασμένος...

Φώφη: Το λες αλλά δεν το πιστεύεις.

Παντελής: Μήπως θέλεις να κάμω καιμιά τούμπα γιά να σου αποδείξω ότι το λέω και το πιστεύω;

Μπέμπης: Να κάμης μιά τούμπα.

Παντελής: (στο Μπέμπη): Πάψε βρέ!... Δεν είσαι καλά που θα κάμω τούμπα!

Μπέμπης (δάζει τις τοιρίδες): "Α, α... α... Ο μπαμπάς να κάμω τούμπα... α... α... α..."

Παντελής: Τι του πληρώνεις τώρα;

Φώφη: Δε φταίει το παιδί... Έσου του τη θυμίσες.

Μπέμπης: "Α... α... α... α!!"

Παντελής (στη Φώφη): Κι' επειδή του τη θυμίσες, τί πρέπει να γίνει;

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Φώφη: Να κάμης μιά τούμπα να ήσυχάση.

Παντελής: Καλά τον μαθαίνουμε... (Σκύβει και κάνει μιά τούμπα στο πάτωμα).

Μπέμπης (χτυπάει τα χερια του δλος χαρά).

Παντελής (στη Φώφη): Τώρα τί άλλο θέλεις να κάμω;

Φώφη: Να στείλεις ένα τηλεγράφημα στη γιαγιά να ρθή γιά τα βαφτίσια του Μπέμπη.

Παντελής: Ποιά γιαγιά;

Φώφη: Η μαμά μου.

Παντελής: Και γιατί θα ρθή η μαμά; η δική σου και δε θάρθη και η δική μου μαμά;

Φώφη: Τηλεγράφησε και στη δική σου.

ΣΚΗΝΗ 2α

(Μετά δυο μέρες. Βράδυ. Στην τραπεζαρία του σπιτιού. Ο Παντελής, η Φώφη, ο Μπέμπης και οι 2 γιαγιάδες).

Αη Γιαγιά (μαμά της Φώφης): Είναι και το ζήτημα του ονόματος.

Παντελής: Ποιανού ονοματος;

Φώφη: Τι όνομα θα δαλουμε στο Μπέμπη;

Βα Γιαγιά (μητέρα του Παντελή): Αυτά είναι κανονισμένα. Πρώτο παιδί, θα πάρη τ' όνομα του παπού του.

Αη Γιαγιά: Ποιανού παπού από τους δυό;

Παντελής: Του πατέρα μου.

Φώφη: Του πατέρα σου; Έχεις ύψι σου πώς τον λένανε;

Παντελής: Άναξιμανδρος.

Αη Γιαγιά: Έλα Χριστέ και Παναγία! Κρίμα είναι να χαραμίσουμε το παιδί με τέτοιο όνομα. Άκου, Άναξιμαντρο!

Βα Γιαγιά (μητέρα του Παντελή): συμπεθέρα, τον έκαμα τον Παντελή και τον πήρε η κόρη σου.

Φώφη: Αυτό δεν είναι λόγος γιά να δαλουμε στο παιδί ένα όνομα που δε θα μπορή να το πη ούτε το ίδιο. Πές, πουλάκι μου, Άναξιμανδρος...

Μπέμπης: Ξί... Ξί... Ξί... Ξίμανος.

Παντελής (στη Φώφη): Μήπως προτιμάς να του δαλουμε τ' όνομα του δικού σου πατέρα;

Βα Γιαγιά: Αυτό πιά θάνα να γελάη κάθε πικραμένος.

Παντελής: «Πολύκαρπος»... Σκέψου ο Μπέμπης Πολύκαρπος.

Αη Γιαγιά: Από Άναξιμανδρος πιά καλά Πολύκαρπος.

Παντελής: Φαντάσου να πολιτευτεί και να τον λένε Πολύκαρπο. Άκου άγγε-λία στις εφημερίδες: «Απόψε θα όμιλήση προς τον ελληνικόν λαόν ο υποψήφιος κ. Πολύκαρπος Καλόβολος... Βαράτε του με τα λεμονία».

Φώφη: Ούτε Πολύκαρπος ούτε Άναξιμαντρος. Θα του δάλη δ,τι όνομα θέλει ο νονός του. Ό,τι πη ο θείος Τέρρυ.

Βα Γιαγιά: Έχουν να λένε, όμως, ότι έχει κάποια λόξα.

Φώφη: Ο θείος Τέρρυ;

Αη Γιαγιά: Ο αδελφός μου, συμπεθέρα, εργοστάσια έχει, δεν έχει λόξα.

Παντελής: Το λένε επειδή κάνει το ντέκτειβ.

Φώφη: Ερασιτεχνικώς... Έχει δγά-λει και διδίο «Ο δηγός του ντέκτειβ και διάφορες αστυνομικές ιστορίες».

Παντελής: Και πώς τούρθε;

Αη Γιαγιά: Προτού πάει στην Αμερική είχε υπηρετήσει εδώ στη Χωροφυλακή.

Φώφη: Όπως κι' αν το πάρης, η ού-σια είναι ότι ο θείος Τέρρυ, γιά να γρά-φη διδλία, και μορφωμένος θα είναι και φαντασία θα έχη. Θα δάλη στο Μπέμπη το κατάλληλο όνομα.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε δυο μέρες. Βράδυ. Πάλι στην ίδια τραπεζαρία. Ο Παντελής, η Φώφη, οι 2 γιαγιάδες, ο Μπέμπης και ο θείος Τέρρυ).

Θείος Τέρρυ (παίζοντας μπουγιές με το Μπέμπη, που φοράει ένα ζευγάρι γάντια του μπέ, που τούφερε ο θείος Τέρρυ): "Οου γές! Το όνομα που θα δά-λης σ' ένα παιδί θέλει προσοχή. Το όνο-μα παίζει ρόλο στη σταδιοδρομία του άν-θρώπου.

Παντελής: Πολύ σωστά.

Θείος Τέρρυ (ένθουσιασμένος γιά-τι έφαγε από το Μπέμπη μια μπουγιή): "Ο κού! (Στους άλλους): Το όνομα, σπουδαίο πράγμα! Φανταστήτε ο Μέγας Ναπολέων. Θα γινόταν ποτέ Μέγας Ναπο-λέων, αν δεν τον είχαν βαφτίσει Ναπολέ-οντα; Σκεφθήτε να τον είχε βάλεη ο νο-νός του «Πασχάλης»! "Ο,τιδήποτε άλλο μπορούσε να γίνει, αλλά Μέγας ποτέ. Μέ-γας Πασχάλης, αδύνατον!!

Δεν θάβρης άλλον...

Βρήκες παιδί φιλότιμο, στην πέννα και καλόβολο και τ' άκουμπόσα ταχτικά, στην τάντα, μέχρι ββολο "Άλλον δε θάβρης σάν κι' έμέ, σρόρπη και καφούρη, που να ξηγιέται η τσέπη του, κίτρινα και μασούρι.

Μούπανε ο πατήρας σου δεν έχει τ' απαιτούμενα, ούτε μιά ανασυγκρότησι να κάνει στα πατούμενα. "Άλλον δε θάβρης σάν κι' έμέ μ' εμφάνα φιγουρίνι, με ξούρες καθημερινές και μύσταξ στο καντίνι.

Τώρα, πάρ' τον πατήρ σου και τρίφτονε στά μούτρα σοι κι' αφού μονάχη τάβλες, ως τ' τραβάη η κούτρα σου. "Άλλον δε θάβρης σάν κι' έμέ, μ' από μαλό σου δάλτο ή πόρτα μου θάνα κλειστή, αν κάνης πάλι... σάλο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΒΟΖΟΣ
(Μπουζουκοβιρτουόζος)

(Ο θείος Τέρρυ πάει να δώσει μια μπουνιά του Μπέμπη, αλλά το χέρι του ξεφεύγει καθώς κάνει στορόφ και δίνει μια στο σαγόνι του Παντελή. Ο Παντελής ξαπλώνει φαρδύς-πλατύς. Η Φώφη και η Αη γιαγιά γελάνε, η Βα γιαγιά κάνει το σταυρό της).

Μπέμπης (που τουμάσε ο θείος Τέρρυ να μετρά έγγλέζικα): "Οάν, Τού, Θρή, Φόρ..."

Παντελής (σηκώνεται ζαλισμένος): Θείος Τέρρυ, με διέλυσε... Δες ώ! Είδες διά-να έκαμα. Έτσι θά κάμω διάνα και στο όνομα του Μπέμπη).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Την άλλη μέρα. Τα ίδια πρόσωπα μόλις έχουν γυρίσει από τα θαφίσια του Μπέμπη. Ο Μπέμπης με τα θαφίσια που τουφερε ο θείος Τέρρυ. Στολή κάου μπού. Πιστολόθη-κη και φυσίγγιοθες. Στο στόμα τσι-μπουκι).

Βα Γιαγιά (στον Παντελή σιγά): Πώς τόντυσε έτσι το παιδί;

Παντελής: Έτσι τὰ ντύουν στην Αμερική. Δεν είδες στην εκκλησία; Νομί-σανε πως μπήκαμε στο Τριόδιο.

Βα Γιαγιά: Καί τ' όνομα που τού-δαλε, πώς το είπες;

Παντελής: Νάτ Πίγκερτον!

Βα Γιαγιά: ! ! ! ! !

Παντελής: Καλά που έπτεμεινε ο παπάς να βάλει καλό όνομα και τούβαλε και Θωδωρή. Νάτ Πίγκερτον και Θωδωρή.

Βα Γιαγιά: Καί τί παναπή το πρώ-το όνομα;

Παντελής: Είναι όνομα μεγάλου Άμερικανού αστυνομικού. Διάνα! Μόλις τούβαλε τ' όνομα, του νουνού του κλέψανε το ρολόι.

Θείος Τέρρυ (που καθόταν σκεπτι-κός, βάσει στον Παντελή τις φωνές): "Ε-πρεπε να μ' άφησες να κάμω σ' όλους σω-ματική έρευνα. Να τους ψάξω μέχρι καν-τηλανάφτη. Να μου κλέψουν το ρολόι; Μό-νο ή καδένα κόστιζε εκατό δολάρια! !

Φώφη (που βρίσκει ξαφνικά στην τσέ-πη του Μπέμπη το ρολόι): Θείε Τέρρυ! Το ρολόί σας! Το βρήκε ο μπέμπης.

Θείος Τέρρυ: Δάτε ώ! Καί ή-ξερα εγώ που τον έβαλα Νάτ Πίγκερτον. Έχει αστυνομικό δαιμόνιο αυτό το παιδί!

Μπέμπης: Γές! Νουνό!

Φώφη (στο Μπέμπη): Που το βρήκες το ρολόι, πουλάκι μου;

Μπέμπης: Το πήλα από την τσέπη του νουνού την ώρα που φύσαγε... Φφφ! Φφφ! Φφφ!

Θείος Τέρρυ: "Αμ δέ μου τόλεγες να σε βάλω σ' Άλ Καπόνε";

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΝΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ

Ο κ. ΣΜΙΘ κύτταξε τον ιδιωτικό ντέντεκτιβ Κουώρελς Ικετευτικά.

— "Έχω ακούσει πως κάνετε θαύματα, του είπε. "Ίσως θα μπορούσατε να... σώσετε ένα γάμο, που φαίνεται ανεπανόρθωτα χαμένος;

Τα μάτια του Σμιθ ήταν υγρά. Το χέρι του έτρεμε από νευρικότητα, καθώς έπαιζε με το χερούλι της μαύρης τριμμένης τσάντας του. Είχε πη στον Κουώρελς, ότι ήταν Αυστριακός πρόσφυγας, που είχε έρθει στο Λονδίνο το 1938. Στην πατρίδα του είχε, φαίνεται, αρκε-τή περιουσία. Λίγα, όμως, πράγματα είχε κα-τορθώσει να πάρει μαζί του, φεύγοντας κρυ-φά. Στην Αγγλία, τον πρώτο καιρό, ζούσε μίζερα και μοναχικά. "Εβγαζε το ψωμί μου κουρδίζοντας πιάνο. "Όλα εκείνα τα χρόνια της μοναξιάς, ήταν πολύ δυστυχισμένος.

Επειτα, το 1946, είχε γνωρίσει τη Ρόζα και την είχε παντρευτεί. Κι' από τότε ήταν ακόμα πιο δυστυχισμένος. Είχε ελπίσει, πως κοντά της θα εύρισκε τη θαλπωρή μιας ήσυ-χης οικογενειακής ζωής. "Αλίμονο, οι ελπίδες του δεν πραγματοποιήθηκαν. "Η Ρόζα ήταν, δέσια, όμορφη, είχε, όμως, δύο βασικά ελατ-τώματα, που φανερώθηκαν όταν, λίγο μετά το γάμο τους, ο Σμιθ έγραψε το μικρό του σπι-τί, που αποτελούσε ολόκληρη την περιουσία του, σ' όνομα της. Τα ελαττώματα της Ρό-ζαν, δύσκολα μπορούσε να τα συγχωρήσει κα-νείς. Τό ένα, βλέπετε, ήταν το ούτσου και το άλλο οι άντρες.

Επειδή τα χρήματα που έβγαζε ο Σμιθ δεν τους έφταναν για να ζήσουν, ήταν αναγκασμέ-νοι να υπενοικιάσουν.

Απ' την αφήγηση του Σμιθ, μπορούσε κα-νείς να συμπεράνει εύκολα, πως η Ρόζα τον άπατούσε με όλους σχεδόν τους ένοικιαστές τους.

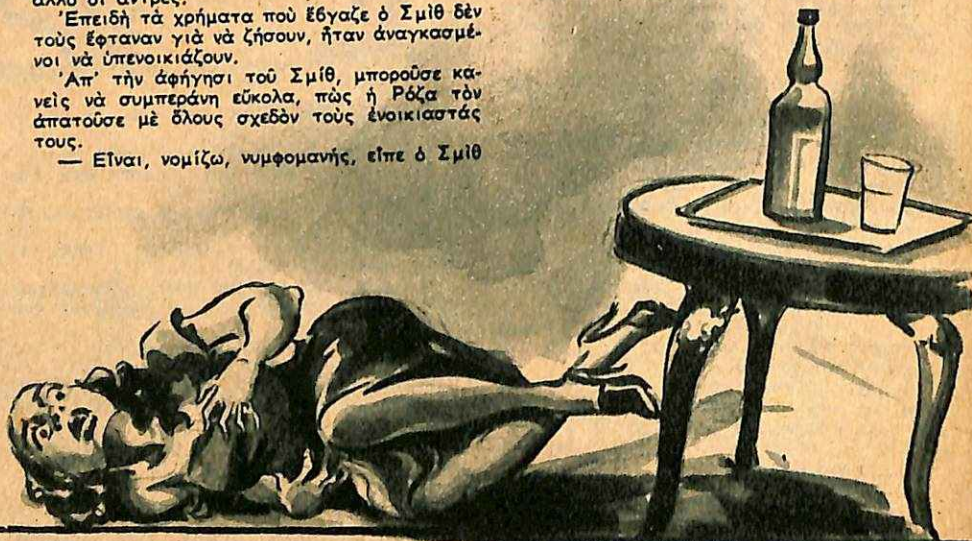
— Είναι, νομίζω, νυφομανής, είπε ο Σμιθ

σοβαρά. "Ίκανή να πάει με όποιονδήποτε. Ο-ποιοδήποτε, σάς λέω. "Ακόμα και με το γα-λατά μας, ένα φριχτό χοντράνθρωπο, μου ει-παν οι γείτονες πως πήγε.

Ο Κουώρελς αισθάνθηκε τη διάθεσή να γε-λάσει. "Υπήρχε κάτι το παράξενο κωμικό και παθητικό μαζί στην ιστορία του ανθρώπακου, που καθόταν αντίκρου του.

— Τώρα έχουμε δύο ένοικιαστές, συνέχισε ο Σμιθ. "Ο ένας είναι ένας 'Ινδός φοιτητής, ο Καράκα, που έμεινε ασυγκίνητος, φαίνεται, από τα θέληγτρα της Ρόζας. "Ο άλλος, ένας Αυστραλός εργολάβος οικοδομών, ο Τζιμ Κέλ-λεϋ, όχι μόνο δεν αδιάφορησε, αλλά είναι, νο-μίζω, και έρωτευμένος μαζί της. Τό περασμέ-νο βράδυ, όταν γύρισα σπίτι, δρῆκα τη γυναι-κα μου στην αγκαλιά του. "Ωρμησα επάνω του, εκείνος, όμως, είναι σωστό θηρίο. Μου έδωσε μία σπρωξιά και κόντεψα να πέσω κάτω. "Η Ρόζα ήρθε τότε και στάθηκε μπροστά μου και μου είπε πως θάφευγε μαζί του, πως με θα-ρέθηκε πιά, πως θα πουλούσε το σπίτι και θα παίρνε τα λεφτά, σάν αποζημίωση για όλ-αυτά τα χρόνια που έμεινε κοντά μου. "Εβγαλε το δαχτυλίδι της και μου τό πέταξε. "Ήταν φανερό, πως ήταν μεθυσμένη. Πάνω στο τραπέ-ζι βρισκόταν μία μπουκάλια ούτσου σχεδόν ά-δειανή.

— Και που βρίσκε τα λεφτά για τόσο ούτ-

ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΤΑΝΛΕ'Υ

σκυ; τον διέκοψε ο Κουώρελς. Της τό δίνετε έσείς; "Η, μήπως, της τό προμηθεύει ο Κέλ-λεϋ;

— "Εγώ δεν της δίνω στο χέρι πεντάρα, ακριβώς γι' αυτό τό λόγα. Ούτε ο Κέλλεϋ: δ-μως, πιστεύω να της τό προμηθεύει, γιατί δεν τού άρέσει να πίνει. "Αλλωστε ούτσου έπινε και προτού γνωρίση τον Κέλλεϋ. Σημασία έ-χει να... να μπορούσαμε να κάνουμε τον Κέλ-λεϋ να φύγει απ' την πόλη.

— Σε τί θά ώφελοόσε αυτό; του είπε ο Κουώρελς. "Η γυναίκα σας θαδρίσκε άλλον.

Ο Σμιθ τον κύτταζε αποσβολωμένος. Σά να καταλάβαινε για πρώτη φορά την τραγικό-τητα της θέσώς του. "Επειτα, πήρε τό κα-πέλλο του κι' έκανε να βγάλη τό πορτοφόλι. — Δέ μου χρωστάτε τίποτα, του είπε ο Κουώρελς. Καλημέρα σας.

ΕΠΕΙΤΑ απ' αυτό, ο Κουώρελς νόμισε, πως δέ θά ξανάκουγε να γίνεται λόγος για τον Σμιθ. "Αργά τό βράδυ, όμως, τον πήρε στο τηλέφωνο ο επιθεωρητής Λήντς, από την Σκώ-τλαντ Γιάρντ, και τον ρώτησε αν τον είχε επι-σκεφθή τό πρωί κάποιος Σμιθ.

— Ναι, είπε ο Κουώρελς. Γιατί; Τί συμ-βαίνει;

— Πρόκειται για τη γυναίκα του. Τη δρῆ-καν, σήμερα, νεκρή. Κάποιος τη δηλητηρία-σε. Πίσαμε τον Σμιθ και συνεχίζουμε τις ά-νακρίσεις. Θά ήθελες να έρθης να ρίξης μία ματιά; "Ετσι κι' άλλίως θά χρειαστούμε και τη δική σου κατάθεση.

Όταν ο Κουώρελς, έφτασε στο σπίτι του Σμιθ, βρισκόταν εκεί, έκτος από τον Λήντς και τους αστυνομικούς, ο 'Ινδός φοιτητής Κα-ράκα, ο Σμιθ, ο ψωμάς, που πήγαине τό ψωμί στους Σμιθ κάθε πρωί, κι' ο γαλατάς τους. "Η άνακρίσις είχε διαπιστώσει:

Ο Καράκα, σύμφωνα με την κατάθεσή του, είχε φύγει από τό σπίτι στις 8.30 και είχε γυρίσει άργά τό απόγευμα. Είχε πάρει τό πρωινό του, όπως συνήθιζε με τους Σμιθ. Τού είχε κάνει έντύπωση τό γεγονός, ότι τό αντρό-γυνο δέ μιλούσε καθόλου, δεν ήξερε, όμως, πως η Ρόζα είχε πάρει την απόφαση να εγκατα-λείψει τον άντρα της. "Ο Κέλλεϋ δεν είχε κατε-βή για τό πρόγευμα. "Όταν, στις 8.45, έφυγε ο Σμιθ, όπως κατέθετε ο ίδιος, ο Κέλλεϋ δεν είχε κατέβή ακόμα. Στις 9.30 είχε πάει στο σπίτι ο Ντάννυ Γουίλλιαμς, ο ψωμάς. "Η Ρό-ζα τού είχε φανή πολύ ταραγμένη. "Αδέ θέλου-με ψωμί σήμερα", τού είχε πη. "Κι' ούτε αύ-ριο! Φεύγω, Ντάννυ. Είμαι πιά ελεύθερη". Μ' αυτά τα λόγια, τού είχε δείξει τό χέρι της που δέ φορούσε δαχτυλίδι. Τα ίδια περίπου είχε πη και στο γαλατά Τζώ Φόστερ, που 'ίχε πάει

κατά τις 11. Κι' αυτός, επίσης, είχε προσέ-ξει, πως η Ρόζα δέ φορούσε δαχτυλίδι. Παρα-δόξως, όμως, ενώ είχε άρνηθή τό ψωμί, ζήτησε ένα μπουκάλι γάλα, που ο Τζώ της τό έδωσε. "Η Ρόζα τό είχε πάρει και τό είχε ακουμπήσει στο τραπέζι της κουζίνας, όπου τό είχαν βρῆ κλειστό.

Και ο Κέλλεϋ; "Ο Κέλλεϋ είχε εξαφανιστή. Δεν είχε πάει στη δουλειά του και κανείς δεν ήξερε τί ώρα έφυγε από τό σπίτι.

Τό μεσημέρι, γυρίζοντας στο σπίτι, ο Σμιθ βρῆκε τη γυναίκα του νεκρή. Στο τραπέζι βρι-σκόταν ένα άνοιγμένο μπουκάλι ούτσου κι' ένα άδειο ποτήρι. "Όπως έξακριβώθηκε, τό ούτσου ήταν δηλητηριασμένο. "Ίχνη δηλητηρίου υπήρ-χαν και στο ποτήρι.

Στην άρχή, είχαν υποψιαστή τον Κέλλεϋ. "Ε-πειτα, όμως, σκέφτηκαν, ότι μάλλον δεν υπήρ-χε λόγος να τη σκοτώση ο Κέλλεϋ, έρ' όσον, μάλιστα, είχαν βρῆ και τα ρούχα του, όπως και τα ρούχα της Ρόζας στις βαλίτσες, πρῶ-γμα που μαρτυρούσε, πως ήταν έτοιμοι να φύ-γουν. Τό μόνο που τον ένοχοποιούσε, ήταν ή έξαφάνισις του. "Εξ άλλου, έναντιον τού Σμιθ υπήρχε και τό επιβαρυντικό στοιχείο, ότι είχε άγοράσει, τό ίδιο εκείνο πρωί, μία μπουκάλια ούτσου για τη Ρόζα, αυτός που ποτέ δεν της άγόραζε άλκοόλ. "Η δικαιολογία τού Σμιθ, πως τό έκανε σά μία άπελπισμένη προσπάθεια για να την ξανακερίσει, φάνηκε σ' όλους άπίθανη.

Πάνω στο τραπέζι ήταν άραδιασμένα τα τεκμήρια, που είχαν βρεθή στον τόπο τού έγ-κλήματος. "Υπήρχε εκεί τό μπουκάλι με τό ούτ-σου και τό ποτήρι. Καί σά δύο υπήρχαν μό-νο τό άποτυπώματα της Ρόζας (όχι όμως και τού Σμιθ), καθώς επίσης και ο δίσκος, όπου είχε βρεθή τό μπουκάλι και τό ποτήρι, με τα άποτυπώματα της Ρόζας και ενός άγνωστου, που υπέθεσαν, πως ίσως να ήταν ο Κέλλεϋ.

Από την κουζίνα, είχαν φέρει τη σφραγισμέ-νη μπουκάλια με τό γάλα. Σ' αυτήν είχαν βρῆ μόνο τα δαχτυλικά άποτυπώματα τού Τζώ, τού γαλατά.

— Τί συμπέρασμα βγάξεις έσύ; ρώτησε ο επιθεωρητής τον Κουώρελς.

— Ξέρω κι' εγώ, τί να σου πώ;

— Νομίζω, ότι δεν υπάρχει λόγος να τό συζητούμε τό πράγμα, είπε ο επιθεωρητής. "Ο-λες οι ένδείξεις μαρτυρούν, πως ο Σμιθ είναι ο δράστης.

— Δέ συμφωνώ μαζί σου, είπε ο Κουώρελς.

— Τί έννοεί;

— "Εκείνο που μου έκανε έντύπωση, απ' τη στιγμή που ο Σμιθ μου διηγήθηκε την ιστορία του, άποκριθήκε ο Κουώρελς, κυττάζοντας έ-ναν—έναν τον ένοικιαστή, τον Σμιθ, τό γα-λατά και τον ψωμά, ήταν: πως και από που

προμηθεύταν ή Ρόζα τό ούτσου; "Ασφαλώς, όχι απ' τον Κέλλεϋ, γιατί έπινε και προτού συνδεθή μαζί του. Ούτε, όμως, και από κατά-στημα, γιατί ποτέ δεν είχε χρήματα στη διά-θεσή της. Θά έπρεπε, λοιπόν, να της τό προ-μηθεύη κάποιος, στο σπίτι της. Ποίός, όμως; "Αν ο προμηθευτής ήταν ξένος, άγνωστος, θά τον είχε άντιληφθή ή γειτονιά. "Άρα, κάποιος στενός γνώριμος, που οι επισκέψεις του περ-νούσαν άπαράτηρητες, πρέπει να της έφερνε τό ούτσου. "Ως έδω, πιστεύω να συμφωνήτε.

Κανείς δεν άπάντησε στον Κουώρελς. Στόν ψωμά, ή Ρόζα εδῆλωσε, ότι δεν ήθελε ψωμί. Γιατί, όμως, δεν είπε τό ίδιο και στο γαλατά, στις 11;

— Μήπως είχε άλλαξει γνώμη; είπε κά-ποιος.

— Μάλλον άπίθανο. "Υπάρχει, όμως, και μία άλλη έκδοχή. "Όταν ο Τζώ έφερε τό γάλα, ή Ρόζα μπορεί να ήταν ήδη νεκρή.

— Τί... τί θές να πής; τραύλισε ο Τζώ.

— Προχωρώ, λοιπόν, συνέχισε εκείνος. Τό ούτ-σου, άγαπητέ Τζώ, "Όταν ο Σμιθ μου είπε, ότι είχε ακούσει από τους γείτονες, πως ά-κόμη και μαζί σου είχε σχέσεις ή Ρόζα, τό είπε σά να έλεγε ένα θλιβερό άστείο, κι' ίσως σ' άστεία να τό είχε πάρει και ή Ρόζα τό ζήτη-μα. "Εσύ, όμως, δεν τό είχες πάρει καθόλου σ' άστεία. Καί τό ήξερες, ότι χτες ή Ρόζα έπρόκειτο να φύγει με τον Κέλλεϋ. "Η Ρόζα είχε πη στον Σμιθ: "Τό είπα σε όλο τον κό-σμο! "Τί έννοούσε; Δέ τό είχε πη ούτε στον Καράκα, ούτε στους γείτονες. "Έννοούσε έσέ-να. "Όταν, λοιπόν, έμαθες, πως είχε άποφα-σίσει στα σοβαρά να φύγει με τον Κέλλεϋ, της έκανε ένα μικρό αποχαρειτιστήριο δάρο: ένα μπουκάλι με δηλητηριασμένο ούτσου. Της τό έφερες τη νύχτα ή, ίσως, πολύ πρωί, κι' έ-κείνη τό έκρυψε, για να τό πιή όταν δέ βρι-σκόταν μόνη. "Όταν ξαναπέρασες στις 11, ή Ρόζα ήταν ήδη νεκρή. Τότε, σίγουρα, φρόντι-σες να εξαφανίσεις την άλλη μπουκάλια, που άγόρασε ο Σμιθ.

Ο Φόστερ κύτταξε γύρω του άγριεμένος.

— "Όλα αυτά είναι παραμύθια, είπε. Σή-μερα τό πρωί, στις 11, της έδωσα ένα μπουκάλι γάλα με τα ίδια μου τα χέρια. Αυτό θά πώ και στο δικαστήριο και παντού.

— Κι' αυτό, κυρίως, είναι εκείνο, που θά σε όδηγήσει στην κρεμάλα, άγαπητέ μου, είπε ο Κουώρελς χαμογελώντας. "Αν, πραγματικά, της είχες δώσ' ή την μπουκάλια με τό γάλα, πως συμβαίνει να υπάρχουν μόνο τα δι-κά σου άποτυπώματα επάνω;

★★

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ☆ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ☆ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ☆ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ☆ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Αυτόν τό μεθυσμένο συλλαμβά-νετε, ή έμένα; — Μόνο έτσι θά ξεμεθύσει.

Δεν τον πιάνει κανένα ύπνωτικό γι' αυτό ζήτησε να διαβάση ένα βιβλίο.

Αυτό τό παντελόνι σάς πέφτει θαυμάσια!

Ω! ναι, έτσι βλέπω αρκετά καλύτερα!

— Είναι ή γυναίκα μου. Τί λέτε; "Ε-χω δουλειά άργά άπόψε;

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ε. ΦΙΛΙΠΠΗΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο Μάρτιν Μπάρνες πληροφορείται από τις εφημερίδες, ότι ο λόρδος "Αρντρίγκτον, ο παράξενος έτοιμοθάνατος ευεργέτης του, που τόν έκανε πλούσιο, χαρίζοντας του ογδόντα χιλιάδες λίρες, ύπεστη επιτυχή έγκληση και, παρά τις απαισιόδοξες προβλέψεις των γιατρών, είναι τώρα τελείως καλά. Σ' ένα έρμηκό σημείο του δρόμου προς το Νόρουιτς, όπου πηγαίνει με το αυτοκίνητό του για να επισκεφθ το λόρδο, ο Μάρτιν βρίσκει, καθισμένου σ' έναν κορμό δέντρου, δυο περίεργους τύπους, έπισημα ντυμένους, άσταλάκτους, χωρίς ίχνος από σκηνή στα παπούτσι τους. Τους παίρνει στο αυτοκίνητό του, αλλά δεν κατορθώνει να μάθει πώς έφθηκαν εκεί. Οι δυο μυστηριώδεις ξένοι ζητούν από τον Μάρτιν να τους αφήσει κοντά στον Πύργο του λόρδου "Αρντρίγκτον. Την άλλη μέρα, ο Μάρτιν πηγαίνει, και αυτός, στον Πύργο, ένας έλασμός, όμως, φυλάκας τόν πληροφορεί, ότι ο λόρδος έδωσε αύστηρη διαταγή να μην έπιτραπεί η είσοδος σε κανένα. "Εξαφνα, η πόλη του πάρκου άνοιγει και ένα αυτοκίνητο έβαίνει. Στό τιμόνι κάθεται η λαίδη Μιούριελ Μπάρνινγκαμ, η όμορφη άνηψιά του λόρδου "Αρντρίγκτον.

50Ν. — Θάθελα πολύ να ιδώ το λόρδο "Αρντρίγκτον, είπε ο Μάρτιν. Δέ μου πέρασε διόλου από το μυαλό πώς μια απλή έπίσκεψη θα μπορούσε να συναντήσει τόσες δυσκολίες. Θά ήταν ίσως προτιμότερο να τού γράψω...

— Πλησιάζετε να σας συστήσω στην εξαδέλφη μου, τόν διέκοψε η λαίδη Μιούριελ.

— Ως εκείνη τη στιγμή, ο Μάρτιν δέν είχε προσέξει διόλου τη μελαχροινή κοπέλα που καθόταν πλάι της.

— Ο συμπαθητικός αυτός τζέντλεμαν, αγαπητή μου, της έξηγησε η λαίδη Μιούριελ Μπάρνινγκαμ, είναι ο κ. Μάρτιν Μπάρνες, ο σημερινός κάτοικος τών ογδόντα χιλιάδων τού έκκεντρικού πατρυνού σου... Κύριε Μπάρνες, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τη μίς Λαουρίτα Φόσμπροκ.

Η μίς Λαουρίτα τού έτεινε το μικροσκοπικό χεράκι της με κάποια δειλία, αλλά και με περίσσια χαρά. Τό πρόσωπό της ήταν όμορφο, είχε, όμως, τό ώραιότερα μαύρα μάτια και τις μακρύτερες δειφάριδες που ο Μάρτιν είχε δει στη ζωή του. Και τό χαμόγελό της άσκούσε άμέσως μια παράξενη γοητεία. Η προφορά της, χωρίς να είναι χτυπητά ξενική, πρόδιδε πώς τό αίμα που κυλούσε στις φλέβες της είχε κάτι από τη θερμή νοτιώτερων κλιμάτων.

— Έχω άκούσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γιά σας, κ. Μπάρνες, παρατήρησε. Είστε ο περίφημος Τυχέρος Διαβάτης, δέν είν' έτσι;

— Φοβούμαι πολύ ότι δέν πρέπει να είμαι εξαιρετικά δημοφιλής στον κύκλο σας, είπε με στενωχωρημένο ύψος ο Μάρτιν. Σκεφτήτε, όμως, ότι αν δέν ήμουν εγώ ο Τυχέρος Διαβάτης, θα ήταν ασφαλώς κάποιος άλλος.

— Πολύ σοφός και παρήγορος ο συλλογισμός σας, κύριε Μπάρνες, παρατήρησε η λαίδη Μιούριελ. Δέ μου λέτε όμως: γιατί θέλετε να ιδήτε τό θείο μου;

— Θάθελα πολύ να τού μιλήσω. Βλέπετε, όταν ο λόρδος "Αρντρίγκτον...

Ο Μάρτιν ήταν έτοιμος να δώσει τις σχετικές έξηγήσεις, ξαφνικά, όμως, άλλαξε γνώμη. Τό χαμόγελο της λαίδης Μιούριελ ήταν πολύ προκλητικό ειρωνικό.

— Νομίζω πώς οι λόγοι που μ' έφεραν εδώ αποτελούν καθαράς προσωπική υπόθεση, δήλωσε ξηρά.

— Μά τί, πάλι θυμώσατε, έκαμε με άπορία η λαίδη Μιούριελ. Θά άρχισω να σας φοβούμαι, κύριε Μπάρνες.

Η μίς Λαουρίτα είχε σκύψει έν τώ μεταξύ σ' αυτή της και της έψιθύριζε κάτι.

— Θα μείνετε διόλου στο Νόρουιτς, κύριε Μπάρνες; έρώτησε η λαίδη Μιούριελ.

— Ναι... Σκοπεύω να έπιστρέψω στο Λονδίνο αύριο τό απόγευμα. Τό μεσημέρι θα φάω στο πανδοχείο τού μικρού χωριού... κι' αυτό λέγεται "Αρντρίγκτον, αν δέ γελιέμαι...

— Αφού είν' έτσι, προσπαθήστε να παρατείνετε τό γεύμα σας ως τις τρεις, τόν συμβούλεψε η λαίδη Μιούριελ. Η μιά από μάς θα προσπαθήσει να σας στείλει ένα σημείωμα. Η Λαουρίτα νομίζει πώς θα μπορούσαμε να πείσουμε το λόρδο "Αρντρίγκτον να σας δειχτεί. "Αν τόν δρούμε στα κείφα του, ίσως γίνη κάτι. Πάντως, θα κάμουμε δτι μπορούμε.

— Σας εύχαριστώ πολύ για την καλωσύνη σας, έμωρμούρισε ο Μάρτιν.

Τό μικρό αυτοκίνητο άρχισε ν' άπομακρύνεται. Στην καμπίνα τού δρούου, η Λαουρίτα γύρισε γιά να τού κουνήσει φιλικά τό χέρι. Ο Μάρτιν κάθισε στη Ράλλς-Ρόυς τού και ξεκίνησε γιά τό πανδοχείο. Μιά γαλάζια, εύθυμη, λιγακι ειρωνική λάμψη εξακολουθούσε να παίζει έμπρός στα μάτια του και τού φαινόταν πώς η φύσις όλη τραγουδούσε χαρούμενα κάτω από τόν καλοκαιριατικό ούρανο...

Ε'Ο Θυρεός τού "Αρντρίγκτον ήταν ένά μικρό, συμπαθητικό πανδοχείο, κρυμμένο κάτω από πυκνές φυλλωσιές και άνάμεσα σε άνθισμένες τριανταφυλλίες.

Ο Μάρτιν άφησε τό αυτοκίνητό του στη σκιερή αλή και προχώρησε γιά να μπει στο μπάρ, μιά χαμηλοτάβανη αίθουσα, έπιπλωμένη με απλά χωριάτικα τραπεζάκια και άναπαυτικά καθίσματα. Στό κατώφλι, όμως, σταμάτησε άπότομα. Στό δάθος της αίθουσας, καθισμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον, δυο άντρες συνμιλούσαν χαμηλόφωνα. Μόλις άκουσαν τό δήματο τού Μάρτιν, και οι δυο έστρεψαν τό πρόσωπο προς την πόρτα και η άναγνώρισις υπήρξε άμεση και άμοιβαία.

Τις πρώτες στιγμές που έπακολούθησαν, ο Μάρτιν είχε την έντύπωση ότι τό κακόβουλο βλέμμα που τού έριξε ο ψηλότερος από τούς δυο άντρες άντανακλούσε τη δική του δυσφορία.

— Ο ευεργέτης μας! έκαμε ο άγνωστος σαρκαστικά. Ο σωτήρας τών άπελπισμένων στρατοκόπων.

Τόν κύτταζαν μ' έλάχιστά φιλικό βλέμμα. Είχαν ύψος συνωμοτών που υποδέχονται με συγκρατημένη αγανάκτηση τόν αδιάκριτο που τόλμησε να διαταράξη τή μοναξιά τους.

Ο κοντόχοντρος άντρας, ώστόσο, κατέβαλε μιά προσπάθεια γιά να χαμογελάσει, με άποτέλεσμα να κάμη άποκρουστικότερο τό πλαδαρό πρόσωπό του.

— Μας καθυποχρεώσατε χτές, κύριε, είπε.

Τό θεώρησα εύχαρίστησι μου να σας φανώ χρήσιμος, αποκρίθηκε ο Μάρτιν και μόνο ο ίδιος μπορούσε να ξέρη τί άσύστολο ψέμα έλεγε εκείνη τη στιγμή. Δέν μπορούσα, βέβαια, να σας άφήσω στην έρημιά, καθισμένους επάνω σ' ένα κορμό δέντρου.

— Δέν κάθεστε μαζί μας να πιήτε κανένα ποτηράκι; πρότεινε ο ψηλός μελαχροινός άντρας.

— Σας εύχαριστώ πολύ, αλλά...

— Όχι, όχι, μην άρνηθήτε, τόν διέκοψε ο παχύς άγνώστος. Σας άφείλουμε, νομίζω, ένα άναψυκτικό...

Τό ύψος τους είχε αλλάξει άπότομα. Τόν κύτταζαν με σαρκαστικό πάντοτε βλέμμα, αλλά χωρίς ένθρονη. Ο Μάρτιν κάθισε στην καρέκλα που είχε σύρει γι' αυτόν κοντά στο τραπεζάκι ο λιγνός

τζέντλεμαν. Γιά μερικές στιγμές βασίλευσε σιωπή, που την διέκοψε η εμφάνισις της Ιδιοκτήτριας τού πανδοχείου.

Ο Μάρτιν παράγγειλε ένα τσέρρι με σόδα. Οι δυο άγνωστοι έπιναν ούισκυ. Ο Μάρτιν παρατήρησε πώς η μπουκάλια ήταν κατά τά τρία τέταρτα άδεια.

— Θέλησα, σήμερα, να πάω έπίσκεψη στον πύργο τού "Αρντρίγκτον, ανέφερε τέλος γιά να πη κάτι. "Αλλά ούτε καν στο πάρκο μου επέτρεψαν να μπω. Μου φαίνεται τούλάχιστον περίεργο να διπλοκλειδώνεται κανείς έτσι, σά μέσα σε φυλακή.

Η Ιδιοκτήτρια τού πανδοχείου, μιά ροδόκκινη, στρουμπουλή χωριάτισσα, που τού σέρβιρε εκείνη τη στιγμή τό τσέρρι, τόν άγριοκίτταξε.

— Ο λόρδος "Αρντρίγκτον θάχη σίγουρα τούς λόγους του, δήλωσε, και θά ναι πολύ σοβαροί οι λόγοι αυτοί.

Ο ψηλός, μελαχροινός άντρας μπηκε άμέσως στη συζητήσι. Η φωνή του ήταν μαλακή, άπαλή, αλλά χωρίς την παραμικρή έκφραστικότητα. Θάλεγε κανείς πώς μίλούσε ένα άνδρικόλο έφωδιασμένο με τελειότατο φωνητικό μηχανισμό.

— Δέν ταιριάζει διόλου σ' έναν πραγματικό "Άγγλο άριστοκράτη να είναι τόσο μισάνθρωπος, είπε. Ο πύργος φρουρείται σάν να υπήρχε φόβος ληστρικής επίδρομης. "Ωπλισμένοι υπηρέτες και άγριοσκυλοι τριγυρίζουν μέρα και νύχτα στο πάρκο και έμποδίζουν τούς περιπατητές και να πλησιάσουν ακόμη στον τοίχο. Φαίνεται πώς ο λόρδος "Αρντρίγκτον είναι εξαιρετικά έκκεντρικός άνδρας...

— Ο λόρδος "Αρντρίγκτον είναι ο καλύτερος άρχοντας που υπήρξε ποτέ, τόν άποστόμωσε η καλή γυναίκα, κι' έχει, νομίζω, τό δικαίωμα να μη δέχεται ένοχητικούς έπισκέπτες στον πύργο του και να κάνει δτι άλλο τού άρέσει. Και δέν είναι δουλειά τών ξένων να σχολιάζουν τις άποφάσεις του.

— Μά, καλή μου κυρία, είπε με κατα-

πραυντικό τόνο ο κοντόχοντρος άντρας, ποτέ δέ σκεφτήκαμε να σχολιάσουμε τις άποφάσεις τού λόρδου. "Αλλά, καταλαβαίνετε, ήρθαμε από τό Λονδίνο γιά να θαυμάσουμε τα διάφορα άριστουργήματα τέχνης που περιέχει ο πύργος και τώρα έμαχστε να άναγκασμένοι να έπιστρέψουμε άπρακτοι. Η άπογοήτευσίς μας δικαιολογείται, νομίζω. Τί λες εσύ, Βίκτωρ;

— Ναι, βέβαια, η θαθεία άπογοήτευσίς μας είναι άπόλυτα δικαιολογημένη. "Αλλωστε, στην ίδια ακριβώς θέσι με μάς βρίσκεται και ο νεαρός φίλος μας.

— "Ε, λοιπόν, τί να γίνη, έκαμε η συνολιλήτριά τους. Δέ θα τό ιδήτε αυτά τ' άριστουργήματα! Και τό καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να ξαναγυρίσετε στο Λονδίνο μιά ώρα άρχύτερα. Μάλιστα...

Καθώς άπομακρυνόταν, έστρεψε γιά μιά στιγμή τό κεφάλι:

— Σε δέκα λεπτά τό γεύμα θά ναι έτοιμο, πρόσθεσε.

— Τα σερβίτσια να γίνουν τρία, παράγγειλε ο κοντόχοντρος άντρας. Θά έχουμε την εύχαρίστησι να φιλοξενήσουμε στο τραπέζι μας τόν καλό μας Σαμαρείτη.

Ο Μάρτιν δέν έφερε την παραμικρή αντίρρηση. Οι δυο άγνωστοι δέν τού προκάουσαν πιά άπλως την περιέργεια: τού προένοούσαν ζωηρό ενδιαφέρον.

Αυτοί οι παλιοί άγγλικοί πύργοι περιρικλίζουν άνεκτίμητους θησαυρούς, άναστέναξε ο ψηλός, μελαχροινός άντρας. Σκέψου, Σολομών, ότι στο "Αρντρίγκτον Χάλ υπάρχουν τέσσερες πίνακες τού Βάν Ντύκ, δυο τό Κορό, ένας τού Ραφαήλου και ένας τού Μποττιτσέλλι, άναμφισβήτητης γνησιότητας όλοι...

Βίκτωρ, ξέρεis ότι δέ συστήθηκαν ακόμη στον κύριο, παρατήρησε με σαρκαστικό χαμόγελο ο σύντροφός του.

— Όχι δά!... Τί φοβερή, τί άσυγχώρητη παράλειψις, Θεέ μου!... Καλέ μου Σαμαρείτη, επιτρέψτέ μου να σας συστήσω τόν

εαυτό μου και τό φίλο μου. "Ονομάζομαι Πόρλ... Βίκτωρ Πόρλ... Και ο φίλος μου λέγεται Σολομών Γκράουντ.

Ο Μάρτιν μισοσκηώθηκε.

— Μάρτιν Μπάρνες, είπε.

— Ο φίλος μου κι' εγώ, κύριε Μπάρνες, συνέχισε ο Βίκτωρ Πόρλ, έξήσαμε πολλά χρόνια στο έξωτερικό. "Ωστόσο, εγώ είχα άρχισει τη σταδιοδρομία μου εδώ, στην "Άγγλια, ως παιδαγωγός. Έχω μορφώσει και άναθρέψει πολλούς νεαρούς "Άγγλους, που διέπρεψαν άργότερα στις έπιστήμες και στις τέχνες. Έχρημάτισα καθηγητής Κολλεγίου. "Αλίμονο, όμως, ο πόθος τών περιπετειών με κυριέψε ξαφνικά κι' έγκατέλειψα την πατρίδα μου. Είδαμε παράξενους τόπους μαζί, έ, Σολομών;

— Ναι, παράξενους τόπους, συμφώνησε ο φίλος του με τό βλέμμα προσπλωμένο στο ποτήρι του.

— Απτόμα, ο κ. Βίκτωρ Πόρλ έσκυψε προς τόν Μάρτιν. Μιά περίεργη λάμψις έφώτιζε τό μάτια του.

— Είδαμε επανειλημμένως τό θάνατο από πολύ κοντά, κύριε Μπάρνες, είπε. Γνωρίσαμε τη φριχτότερη άπόγνωση.

Ο κ. Σολομών Γκράουντ είχε πάψει να κυττάζει τό ποτήρι του κι' έσκυβε τώρα κι' αυτός προς τόν Μάρτιν.

— Ναι, τη φριχτότερη άπόγνωση, γρύλισε. "Αλλά κι' άλλοι πολλοί γνώρισαν την άπελπισία, άπλως και μόνο επειδή είχαν τόλμησει να μάς άμφισβύουν.

Ο Μάρτιν σαστισμένος δέν ήξερε τί να σκεφθ. "Ασφαλώς, οι δυο αυτοί άνδρες ήταν τρελλοί. Ξαφνικά, όμως, ο κ. Βίκτωρ Πόρλ και ο σύντροφός του άλλαξαν πάλι ύφος. Ο κ. Πόρλ χαμογέλασε.

— Τό περίεργο είναι, συνεχισε, ότι οι λιγώτεροι πολιτισμένες χώρες δέν άποτέλεσαν κατάλληλο πεδίο δράσεως γιά μάς. Και η έπιτυχία έπιδράβευσε τις προσπάθειές μας εκεί που δέν τό έλπίζαμε. Τά λίγα χρήματα που μάς επέτρεψαν να ξα-

νάρθουμε σ' αυτή την ωραία χώρα, τα κερδίσαμε στη Νέα "Υόρκη.

— Δέν έχω πάει στη Νέα "Υόρκη, ώμολόγησε ο Μάρτιν. "Απ' ό,τι, όμως, έχω άκούσει, σχηματίζεται τή γνώμη πώς πρέπει τάχη κανείς δεκατέσσαρα, γιά να πετύχη στη νεότερη αυτή βασιλεία.

— Ναι, βέβαια, γιά να πετύχη κανείς στη Νέα "Υόρκη, πρέπει να είναι προικισμένος, με πρωτοβουλία και τόλμη, πρόφερε μ' έπίσημο τόνο ο κ. Βίκτωρ Πόρλ.

Ο αγαπητός φίλος μου Σολομών κι' εγώ υπήρξαμε οι πρωτοπόροι μίας νέας διομηχανίας, που, άτυχώς, έξέλιπε τώρα. "Αφιερώσαμε τις προσπάθειές μας σε μιάν έπιχειρήσι φιλανθρωπική, αλλά, συγχρόνως, και έπικερδή. "Αναλάβαμε να σδήσουμε τη δίψα ενός έθνους.

— Λαθρέμποροι οίνοπνευματωδών ποτών... δηλαδή μπουτλεγκερς, έ; έκαμε ο Μάρτιν.

— Αυτός είναι ο ακριβής χαρακτηρισμός, νεαρό μου φίλε, παραδέχτηκε ο κ. Πόρλ. Συγχρόνως, όμως, διαπρέμαμε και ως έμποροι νωπών καρπών. Η τελευταία αυτή ιδιότης μας δχι μόνο μας έκάλυπτε, αλλά και μάς διευκόλυνε στις έπιχειρήσεις μας. Λόγου χάριν, μάς επέτρεπε να ναυλώνουμε πλοία χωρίς να διεγείρουμε τις ύπονοις της "Αστυνομίας.

— Πολύ ένδιαφέρον τρόπος πλουτισμού, παρατήρησε ο Μάρτιν.

— Πολύ ένδιαφέρον, αλλά, βέβαια, κι' επικίνδυνος. "Υπήρξαν στιγμές όπου δρεθήκαμε στο χείλος της άβυσσος. Τελικά, όμως, η νίκη έμεινε με τό μέρος μας.

— Ως τη στιγμή, έπιδείξατε απέναντι μου άρκετη έμπιστοσύνη, είπε ο Μάρτιν. Γιατί όμως θέλετε να με διαφωτίσετε σχετικά με τό ζήτημα που μου κινεί πραγματικά τό ένδιαφέρον;

— "Αγαπητέ μου νέε, μωρμούρισε ο κ. Βίκτωρ Πόρλ, αν μάς είναι δυνατό, ο φίλος μου κι' εγώ θα προσπαθήσουμε με κάθε τρόπο να ικανοποιήσουμε την περιέργειά σας.

— Από που διάβολο είχατε έρθει εκεί που σας δόρηκα καθισμένους επάνω στον κορμό τού δέντρου, δίπλα στο δρόμο;

— Γύρω απ' αυτή την περιπέτεια μας υπάρχει λιγώτερο μυστήριο απ' ό,τι είναι φυσικό να φανταστήκατε. Είχαμε διατάσει να σας άπαντήσουμε όταν μάς υποβάλατε γιά πρώτη φορά αυτή την έρώτησι, έπειδή μάς έπνιγε ακόμα η αγανάκτησις. Κύριε Μπάρνες, υπήρξαμε θύματα φάρσας!

— Φάρσας; έκαμε με δυσπιστία ο Μάρτιν.

— Και μάλιστα εξαιρετικά κακόγουστης φάρσας, γρύλισε ο Σολομών Γκράουντ.

— Που αυτογράφος της είναι αυτός ο έκκεντρικός άγριάνθρωπος, ο λόρδος "Αρντρίγκτον, συμπλήρωσε ο κ. Πόρλ.

Ο Μάρτιν προσπαθήσε να κρύψη ένα χαμόγελο.

— Λίγο μετά τόν έρχομό μας στην "Άγγλια, συνέχισε ο κ. Βίκτωρ Πόρλ, έτυχε να μάθουμε, ότι στο "Αρντρίγκτον Χάλ υπάρχουν άρκετοι περίφημοι πίνακες και διάφορα άλλα άριστουργήματα τέχνης. Έγκαταλείψαμε άμέσως τό Λονδίνο γιά τό Νόρουιτς και ζητήσαμε από τό λόρδο "Αρντρίγκτον την άδεια να έπισκεφτούμε τόν πύργο του, γιά να θαυμάσουμε τούς θησαυρούς του. Η έξοχότης του, όμως, δέν καταδέχτηκε ν' άπαντήσει στο εύγενικό γράμμα μας.

— Ο άδελος τό άγνόησε! μούγκρισε ο Σολομών Γκράουντ.

— Εκείνη τη στιγμή, πλησίασε η Ιδιοκτήτρια τού πανδοχείου με τό γεύμα. Τό σέρβιρε σβέλτα και άποσυρθηκε.

— Λοιπόν; έκαμε μ' ένδιαφέρον ο Μάρτιν.

— Όπως ήταν πολύ φυσικό γιά λάτρες της τέχνης σάν έμάς, συνέχισε ο κ. Βίκτωρ Πόρλ, ξαναγράψαμε στην έξοχότητά του, αλλά και πάλι χωρίς άποτέλεσμα. "Αποφασίσαμε τότε να παρευριστούμε στον πύργο και ν' άπαιτήσουμε να μάς έπιτραπή η είσοδος. Μόλις, όμως, πλη-

Η γροθιά τού Μάρτιν πέτυχε τόν κ. Πόρλ στην άκρη τού σγονιού και τόν έβάλλωσε άνάσκελα...

σιάσαμε στην πύλη του πάρκου, μια πορτοχάλια άνοιξε κι' εμφανίστηκε ένας γιγαντώσμος άντρας μ' ένα πελώριο πιστόλι στο χέρι. Και δεν είναι δύσκολο να φανταστείτε την κατάπληξη μας, όταν τον άκουσαμε να μάς ληψίπως, αν δεν απομακρυνόμαστε αμέσως, δε θα διστάζει να μάς κάμη κόσκινο. Φύγαμε καταγαναχτισμένοι και, μόλις επιστρέψαμε στο Νόρουιτς, έγγραψαμε, σ' έντονα ύφος αυτή τη φορά, και τρίτη επιστολή προς το λόρδο "Αρντριγκτον γιά να διαμαρτυρηθούμε. Παραδόξως, αυτή τη φορά έλάβαμε αμέσως απάντησι: "Η έξοχότης του μάς ειδοποίησε ότι, την επομένη, ένα αυτοκίνητο θα έρχόταν να μάς πάρη, γιά να μάς οδηγήσει στον πύργο.

Ο κ. Βίκτωρ Πόρλ άφωσιώθηκε γιά κάμποσες στιγμές στο περιεχόμενο του πιότου του.

— Καί ήρθε το αυτοκίνητο; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Μάλιστα, ήρθε... Και θ' ακούσετε αμέσως τί συνέβη. Μόλις ξεκινήσαμε, ο σωφέρ μάς είπε ότι ο δρόμος που οδηγεί κατ' ευθείαν στο "Αρντριγκτον Πάρκ επισκευαζόταν, γεγονός που τόν ανάγκασε ν' ακολουθήση ένα άλλο κάπως μακρύτερο δρομολόγιο. Στην άρχή δεν υπωψιάσθηκα τίποτε, όταν όμως αντιληφθήκαμε πως το αυτοκίνητο έτρεχε ολοταχώς επάνω στο μεγάλο δημόσιο δρόμο προς το Λονδίνο, άρχισαμε ν' ανησυχούμε. "Επιχείρησα να ζητήσω εξηγήσεις από το σωφέρ. Με άγριοκύτταξε και μου είπε: «Σκαμμός!»... Όταν φτάσαμε στο σημείο όπου μάς βρήκατε, το αυτοκίνητο φέρεται άπότομα. Ο σωφέρ μάς διέταξε να κατεβούμε, μάς έδωσε ένα σημείωμα και άπομακρύνθηκε αμέσως.

— Καί το σημείωμα... τί έλεγε; — Το σημείωμα περιείχε δυό μόνο φράσεις και την υπογραφή του λόρδου "Αρντριγκτον. «Η πεζοπορία είναι το δραστηκώτερο φάρμακο κατά της αρθριτισκλήρωσως», έλεγε ή πρώτη φράσις. — Καί ή δεύτερη;

— Ο κ. Βίκτωρ Πόρλ κύτταξε τόν Μάρτιν, χαϊδεύοντας το μακρύ πηγούνι του. "Η περιέργη λάμψις φωτίζε πάλι τα μάτια του. — "Α! μουρμούρισε. "Η δεύτερη φράσις...

— "Η δεύτερη φράσις δεν μπορεί να ενδιαφέρει κανέναν άλλον εκτός από μάς τούς δυό, δήλωσε ο κ. Σολομών Γκράουντ, που δεν είχε πάλι ούτε στιγμή να καταδροχθίση τά καλομαγειρεμένα φαγητά της ροδοκόκκινης ξενοδοχού.

— Μ' άλλα λόγια, είπε απλά ο κ. Βίκτωρ Πόρλ, πρέπει να μάς συγχωρήσετε, νεαρέ μου φίλε, αν επάνω σ' αυτό τοελάχιστον το σημείο, ή εκμυστηρεύσεις μάς σάς φανούν κάπως άόριστες. Πάντως, ή δεύτερη φράσις του σημειώματος, ήταν εξαιρετικά προσβλητική γιά μάς τούς δυό, δηλαδή τέτοια ακριβώς όπως θα έπρεπε να την περιεμμενουμε, αν λάβουμε υπ' όψη τις προγενέστερες σχέσεις μάς με το λόρδο "Αρντριγκτον.

— "Α, ώστε τόν γνωρίζετε... και σάς γνωρίζει! παρατήρησε ο Μάρτιν. — Νομίζω πως δε θάταν υπερβολικό αν έλεγα ότι άλλοτε, πριν από πολλά χρόνια, μάς συνδέαν στενές σχέσεις με την έξοχότητά του, παραδέχτηκε ο κ. Βίκτωρ Πόρλ. Γνωριστήκαμε σε κάποιο πολύ μακρινό τόπο και κανένας τ' ε δε θα μπορούσε να φανταστεί πως ο καλός μάς φίλος ήταν προσωρισμένος να καταλάβη μία τόσο περιβλεπτή θέσι στη... κοινωνία. "Ηταν πολύ διασκεδαστικός νέος εκείνη την εποχή ο σημερινός λόρδος "Αρντριγκτον, χωρίς όμως ήθικες άρχες.

— Σε παρασύρει ή εύλογιά σου, Βίκτωρ, και άποκαλύπτεις στον κύριο Μπάρνες μουσικά που θάταν ίσως προτιμότερο να κρατήσουμε γιά τόν εαυτό μάς, τόν προειδοποίησε ο κ. Σολομών Γκράουντ.

— Πάνω σ' αυτό, θα μου επιτρέψετε ν' αμφιδάλλω, παρατήρησε ο Μάρτιν. "Αν πραγματικά ο λόρδος δε θέλη να σάς δη, οι πιθανότητες να πετύχετε είναι ελάχιστες. — Το χαμόγελο του κ. Πόρλ ήταν τώρα άπειλητικό. Είχε μισοκλείσει τα βλέφαρα και ο τόνος της φωνής του άντλησε σχεδόν περιφρονητικούς.

— "Υπερνικήσαμε άσυγκρίτως μεγαλύτερες δυσκολίες στη ζωή, έλεπε. — Ο Μάρτιν σήκωσε τούς ώμους. — Σε λίγο ξαναπήκε ή ιδιοκτήτρια του πανδοχείου, μ' ένα γαλάζιο φάκελλο στο χέρι.

— Ποιός από τούς τζέντλεμεν λέγεται Μπάρνες... Μάρτιν Μπάρνες; ρώτησε. — Μάλλον εγώ, έκαμε ο Μάρτιν παίρνοντας το φάκελλο. — Σας τόν έφεραν από τόν Πύργο, τόν πληροφορήσε εκείνη. "Απάντησις δε χρειάζεται.

— Με συγχωρείτε, μουρμούρισε ο Μάρτιν και άνοιξε το φάκελλο, ενώ οι δυό άντρες τόν κύτταζαν με φανερό ενδιαφέρον. — Το σημείωμα που βρήκε μέσα στο φάκελλο, γραμμένο αναμφισβήτητά από γυναικείο χέρι, ήταν λακωνικό αλλά σαφές: «Ο λόρδος "Αρντριγκτον θα σάς δεχτή σήμερα το άπόγευμα στις τρεις. "Εσωκλείστω, θα βρήτε μίαν άδεια είσοδου γιά το θυρωρό».

— "Η άδεια είσοδου ήταν ένα απλό επισκεπτήριο του λόρδου, με την ίδιόχειρη ύπογραφή του στο πίσω μέρος. — Ο Μάρτιν ξανάβαλε το σημείωμα μέσα στο φάκελλο και, κατόπι, το φάκελλο στην τσέπη. — Τελειώσατε το γεύμα σας, κύριε Μπάρνες; ρώτησε ευγενικά ο Βίκτωρ Πόρλ. — Ναι... μάλιστα... έκαμε άφηρημένος ο Μάρτιν.

— Τότε θα μου επιτρέψετε να σάς προσφέρω ένα τοιγάρο καί, φυσικά, ένα ποτηράκι ούίσκυ. — Ούίσκυ, είπατε, Ναι, θα πτώ εύχαρίστως ένα ποτηράκι ούίσκυ. — Το καλύτερο χωνευτικό που υπάρχει στον κόσμο! παρατήρησε ο κ. Γκράουντ, και άδειασε μονορούφι το δικό του ποτήρι. — Ο κ. Πόρλ έδωσε φωτιά στον Μάρτιν.

— "Ως τη στιγμή, κύριε Μπάρνες, είπατε, φανήκαμε άπόλυτα ελκρινείς μαζί σας. Δε σάς άποκρύψαμε ούτε τούς λόγους της παρουσίας μάς στο Νόρουιτς, ούτε τα παρασκηνία της μικρής περιπέτειάς μάς. "Ι-κανοποίησαμε όσο μπορούσαμε την περιέργειά σας. Νομίζω ότι σάς επιβάλλεται έργεια να μάς ανταποδώσετε αυτήν την ικανοποίησι. Τί σάς έφερε έδω και ποιός είναι οι σχέσεις σας με το περιβάλλον του λόρδου, ώστε να λαβαίνετε σημειώματα που προέρχονται αναμφισβήτητά από πρόσωπα αυτού του περιβάλλοντος.

— "Ω, ή παρουσία μου σ' αυτά τά μέρη δεν κρύβει κανένα μυστήριο, δήλωσε ο Μάρτιν μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. "Ηρθε γιά να συζητήσω με το λόρδο κάποιαν ύποθεσι έντελώς άτομική. Σήμερα το πρωί, ενώ πάσκιζα μάτια γιά να μου επιτραπή ή είσοδος στον πύργο, έτυχε να συναντήσω την άνηψιά του λόρδου, την όποια γνωρίζω. "Υποθέτω πως γιά χατήρι της αυτός δέχτηκε να μου στείλη μίαν άδεια είσοδου.

— Μίαν άδεια είσοδου! έκαμε ο κ. Γκράουντ. — Είσοδου στον πύργο; ρώτησε με γλυκειά φωνή ο κ. Πόρλ.

— Μάλιστα... "Ακολουθήσε άπόλυτη και κάπως περίεργη σιωπή, που βασίτηε ένα ή δυό λεπτά. Τά μάτια τών δυό άντρών δεν έξοκλούσαν τώρα από τόν Μάρτιν. Αυτός άρχισε να νοιώθη κάποια δυσφορία. Ξαφνικά, έρριξε μία ματιά στο ρολόι του.

— Τρεις παρά είκοσι! έκαμε. Πώς, διό, βολε, πέρασε τόσο γρήγορα ή ώρα! Σηκώθηκε.

— Κύριε, πρόσθεσε, έμένα θα μου επιτρέψετε... Σας εύχαριστώ πολύ γιά το περίφημο γεύμα και την καλή σας συντροφιά κι' έλπίζω να συναντηθούμε πάλι. Χαίρετε, κύριε!...

— Χαίρετε, κύριε Μπάρνες, είπαν ταυτόχρονα ο κ. Γκράουντ και ο κ. Πόρλ. — Ο Μάρτιν βγήκε με γρήγορο βήμα άπό τη χαμηλοτάβανη αίθουσα και διευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του. "Οχι, αυτοί οι δυό τζέντλεμεν δεν του ένέπνεαν την παραμικρή έμπιστοσύνη! Τό βλέμμα τούς δεν τού άρεσε διάλου. Είχε κάτι το ψυχρό, το άπάνθρωπο, το φιδισίο. Καθώς άπλωνε το χέρι γιά ν' άνοίξη τη θυρίδα του αυτοκινήτου, άκουσε τη φωνή του κ. Πόρλ.

— Κύριε Μπάρνες, μία στιγμή, σάς παρακαλώ! — Γύρισε κάπως νευρισμένος.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε με άπότομο τόνο.

— Κύριε Μπάρνες, είπε ο κ. Πόρλ προσπαθώντας να χαμογέλαση φιλικά, έχω να σάς κάμω μία πρότασι. Αυτή την άδεια είσοδου που σάς έστειλε ο λόρδος "Αρντριγκτον... σάς την αγοράζουμε γιά πεντακόσιες λίρες.

— Ο Μάρτιν τόν κύτταξε κατάπληκτος. — Πεντακόσιες λίρες! έκαμε.

— Μάλιστα, δίνοντας μάς ένα τιποτένιο επισκεπτήριο, κερδίζετε πεντακόσιες λίρες και εξασφαλίζετε γιά πάντα τη φιλία μάς, που είναι, πιστέψτε με, πολύτιμο άπόκτημα.

— Ο Μάρτιν τού γύρισε τη ράχη κι' έτοιμάστηκε ν' άνεβή στο αυτοκίνητό του. — Ο κ. Πόρλ, όμως, τόν έμπόδισε πιάνοντας τον από το μπράτσο.

— Κύριε Μπάρνες, δε μου άπαντήσατε. — Ο Μάρτιν στράφηκε έξω φρενών.

— Θα σάς παρακαλώ να μ' αφήσετε ήσυχο! Μ' ένοησατε; "Ησυχο!... Και πάλι, χαίρετε!

— Μία στιγμή, κύριε Μπάρνες! είπε ο κ. Γκράουντ, που είχε πλησιάζει έν τώ μεταξύ. "Ο φίλος μου έκαμε ένα μικρό λάθος: σάς προσφέρουμε χίλιες λίρες και όχι πεντακόσιες!

— Ο Μάρτιν έσφιξε τά δόντια. — Φοβούμαι πολύ πως οι φιλικές σχέσεις μάς θα έχουν εξαιρετικά δυσάρεστο τέλος, είπα. Πάντως, γιά την ώρα, σάς επιτρέπω να πάτε στο διάβολο μαζί με τις λίρες σας.

Ξαφνικά, τά μάτια του κ. Πόρλ άστραψαν γεμάτα άπειλή. — "Ακουσε, νέε μου, είπα με ύπόκωφο τόνο, δεν έχουμε ώρα γιά συζητήσεις. Σου προσφέρουμε δυό χιλιάδες λίρες, γιά να μάς δώσης την άδεια. "Εμπρός, γρήγορα, δός μου την.

Είχε πιάσει τόν Μάρτιν από το πέτο του σακκακιού. — "Απροσδόκητα αυτός χαμογέλασε.

— Φαίνεται να ξέρετε πολλά πράγματα, κύριε Πόρλ, είπα. "Ασφαλώς, όμως, θ' άγνοήτε ότι, μέχρις ότου παραιτηθώ από την εταιρία Στράϊβς και Ουέλσαμ, κατείχα το πρωτάθλημα πυγμαχίας της "Υπαλληλικής Συνομοσπονδίας του Λονδίνου.

Με μία άπότομη κίνησι έφερε το μπράτσο του προς τά πίσω και, αμέσως κατόπι, ολόκληρο τόν δεξιό του ώμο προς τά εμπρός. "Η γροθιά του πέτυχε τόν κ. Πόρλ στην άκρη ακριβώς τού σαγονιού του και τόν έξπλυνσε άνάσκελα άνάμεσα στις τριανταφυλλίες.

— Την προσεχή φορά θα φανώ πιό κακός, είπα ο Μάρτιν.

— Επήδησε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε αμέσως.

Καθώς άπομακρυνόταν προς το "Αρντριγκτον Πάρκ, δεν είδε τη γοργή κίνησι του κ. Γκράουντ. "Ο κ. Πόρλ, όμως, είχε άνακαθίσει σχεδόν αμέσως μετά το πέσιμό του.

— Σολομών, είπα ξερά, δε θέλω τρέλλες. — Ο κ. Γκράουντ ξανάβαλε το μικρό αυτόματο πιστόλι στην τσέπη του.

— Ο κ. Πόρλ σηκώθηκε χωρίς βία. Τρίβοντας το σαγόνι του, παρακολούθησε με ρικές στιγμές με το βλέμμα το αυτοκίνη-

το που άπομακρυνόταν. Κατόπι, έκοψε ένα τριαντάφυλλο.

— Τί άπερίσκεπτος νέος, Θεέ μου! άναστένανε ξεφυλλίζοντας το λουλούδι. Και πόσο θα μετανιώσει μία μέρα γιά την άπερίσκεψιά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΣΤΙΣ τρεις ακριβώς, χάρις στο επισκεπτήριο του λόρδου "Αρντριγκτον, ο Μάρτιν περνούσε με το αυτοκίνητό του άπό την άφιλόξενη πύλη και τραβούσε κατ' ευθείαν γιά τόν πύργο, ακολουθώντας τη μεγάλη άλεια τών πλατάνων. "Ο πύργος ήταν ένα πανάρχαιο επίδελτικό κτίριο, που είχε άνακαινιστή κατά τά μέσα τού περασμένου αιώνα. "Η άνακαινισις, όμως, αυτή δεν είχε άφαιρέσει τίποτε από τη μεσαιωνική με γ α λ ο π ρ ε π ε ι α του.

Καθώς ο Μάρτιν έφρέναρε εμπρός στα σκαλιά της κυρίας εισόδου, παρατήρησε έναν άσπρομάλλν, μαιριντομένο υπηρέτη, που περίμενε στο κατώφλι. Τόν άνεγνώρισε αμέσως: ήταν ο συμπαθητικός άνθρωπάκος, που τού είχε άνοίξει την πόρτα τού μεγάρου της "Ας Χίλλ Στρίτ, την άξέχαστη εκείνη νύχτα.

— Ο λόρδος "Αρντριγκτον είχε την καλωσύνη να μου όριση συνέντευξι γιά τις τρεις, τόν πληροφορήσε ο Μάρτιν.

— "Η έξοχότης του σάς περιμένει, κύριε, ήταν ή άπάντησις. "Ακολουθήστε με, σάς παρακαλώ.

— Ο Μάρτιν, πέρασε θαμπωμένος από το άπέραντο χάλ με τούς πελώριους πίνακες και τά μαριάρνια αγάλματα και βρέθηκε μέσα σ' ένα δωμάτιο άπροσδόκητα μικρό κι' έπιπλωμένο με σπαρτιατική σχεδόν απλότητα.

— Ο λόρδος "Αρντριγκτον, που δε φαινόταν να είχε αλλάξει διόλου από το βράδυ εκείνο, όπου είχαν συναντηθί γιά πρώτη φορά, έκλεισε το διόλι που διάβαζε και, από τά δάση της πολυθρόνας του, κύτταξε με διαπεραστικό βλέμμα τόν επισκεπτη του. Τά γκρίζα μάτια του εξέφραζαν ζωηρό ενδιαφέρον, άλλα και κάποια καχυποψία.

— Ο κύριος Μπάρνες, λόρδε μου, άνάγγειλε ή γεροϋπνέτης. — Ο λόρδος "Αρντριγκτον τού έκαμε νεύμα να άποσυρθί. "Εξακολουθούσε να περιεργάζεται τόν Μάρτιν μ' ένα χαμόγελο περισσότερο κυνικό παρά φιλικό.

— "Η πόρτα έκλεισε πίσω από τόν Μάρτιν. — Λοιπόν, έκαμε ο άφιλόξενος πυργοδεσπότης.

— Ο Μάρτιν προχώρησε δισταχτικά προς την πολυθρόνα.

— Καλημέρα σας, λόρδε μου, είπα.

— Χμ... καλημέρα... Δε μου λές, νεαρέ μου, ποιός σατανάς σου σφύριξε την ιδέα να μου κουβαλήσεις έδω; Δεν ξέρεις πως μισώ τούς επισκεπτες; Γιά ποιό λόγο, φαντάζεσαι, κρατώ τις πόρτες τού πύργου μου άμπαρωμένες; Δεν μπορώ να καταλάβω γιάτί ο κόσμος δεν έννοεί να μ' αφήσει ήσυχο!

— Γιά να είμαι ειλικρινής, ή έπιθυμία μου να σάς δω δεν ήταν και τόσο ζωηρή, μολοντί κάποτε μου είχατε πη έσεις ο "Ι-διος πως αν επιμούσατε, θα θέλατε να σάς επισκεφτώ, τού θυμίσε ο Μάρτιν. "Όταν, όμως, έβαθα πώς είστε ζωντανός, σκέφτηκα πως έπρεπε όπωσδήποτε νάρθω. Αυτή είν' ή αλήθεια.

— Καί τί σημασία μπορεί νάχη γιά σένα το ότι είμαι ζωντανός; ρώτησε ο λόρδος "Αρντριγκτον. Προτού μου άπαντήσης όμως, κάθισε κάπου... σ' αυτήν έδω την

καρέκλα. Δεν μπορώ να βλέπω ανθρώπους δρθίως μπροστά μου.

— Ο Μάρτιν έκάθισε. Περιέργως, το κακόκεφο ύφος του λόρδου "Αρντριγκτον τόν είχε άπαλλάξει από κάθε συναίσθημα άμηνανίας.

— Τό γεγονός έχει μεγάλη σημασία γιά μένα, έξηγησε. Μου είχατε δώσει τις όγδόντα χιλιάδες έπειδή πιστεύατε πως έπρόκειτο να πεθάνετε. Τώρα, όμως, που ή έγχείρησις επέτυχε, θα ήθελα να μάθω τις άπόψεις σας σχετικά μ' αυτή την έξωφρενική ύπόθεσι.

— Ο λόρδος "Αρντριγκτον άνασήκωσε λιγάκι τά λεπτά φρύδια του.

— Μή μου πής πως ήρθες από το Λονδίνο άποκλειστικώς και μόνο γιά να μου

"Ακολουθήσε σιωπή. Γιά κάμποσα δευτερόλεπτα, ο λόρδος "Αρντριγκτον εξέταζε με στοχαστικό βλέμμα τόν επισκεπτη του.

— Πραγματική μεταμόρφωσις! μουρμούρισε τέλως. Κάποιος σε πήγε χωρίς άλλο σε πολύ καλό ράφτη και σου έμαθε να διαλέγης τά ύφασματα που ταιριάζουν σ' ένα νέο με όγδόντα χιλιάδες. Είναι έργο τού Τζέραλντ, ύποθετω; Πώς, διάβολε, έτυχε να συναντήσης τόν τρισάβλιο άνεψιό μου και τη λαίδη Μιούριελ;

— Ο Μάρτιν τού είπα:

— "Ενα πρωί καθόμουν στο Χάιντ Πάρκ, όποτε ήρθαν και στάθηκαν μπροστά μου και άρχισαν να με περιεργάζονται. "Η λαίδη Μιούριελ κάθισε έπειτα

πλάι μου και μου έκαμε χίλιες δυό αδιάκριτες έρωτήσεις. "Η περιπέτειά μου της είχε διεισφέρει την περιέργεια, ύποθετω.

— Ο λόρδος χαμογέλασε. — "Ετσι φαίνεται, μουρμούρισε. Κάθε τί το άσυνήθιστο τη διασκεδάζει.

— Ο Μάρτιν κοκκίνισε, έμεινε, όμως, σιωπηλός. "Ο λόρδος βυθίστηκε σε σκέψεις. Γιά δυό τρία λεπτά φαινόταν να είχε ξεχάσει τελείως την παρουσία τού επισκεπτη του.

— Με μίαν άπότομη, όμως, κίνησι, σήκωσε το κεφάλι και κύτταξε τόν Μάρτιν μέσα στα μάτια.

— Πώς σου φάνηκε ή θετή μου κόρη; ρώτησε άπροσδόκητα, με φανερό όσο και άκατανόητη γιά το συνομιλητή του ανησυχία.

— Ο Μάρτιν σάστισε. — "Εννοείτε τη νεαρή δεσποινίδα, που συνώδευε σήμερα το πρωί τη λαίδη Μιούριελ;

— Φυσικά. Ποιόν άλλθ θάθελες να έννοώ; Τί έντύπωσι σου προέβησε, λοιπόν;

— Τί να σάς πώ; Της μίλησα: γιά μία μόνο στιγμή. Μου φάνηκε, όμως, πολύ δμορφή κοπέλλα. Είναι "Αγγλίδα... δηλαδή από μητέρας: και πατέρα "Αγγλους;

— "Οχι... Δηλαδή, μόνο ο πατέρας της ήταν "Αγγλος. "Η μητέρα της ήταν "Ισπανίδα... "Αργεντινή... "Ηταν πραγματικά καλλονή ή μητέρα της, κύριε Μπάρνες.

— "Ω, σάς πιστεύω! "Αν κρίνη κανείς από την κόρη...

— "Η Λαουρίτα τελείωσε φέτος το γυμνάσιο, συνέχισε με σιγανή φωνή ο λόρδος "Αρντριγκτον, σά να μιλούσε στον εαυτό του. Από μικρό κορίτσι, την είχα πάντοτε έσωτερική. Τώρα, όμως, που άποφοίτησε, θα πρέπει να την κρατήσω κοντά μου και, μολοντί αγαπώ τη Λαουρίτα όσο κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο, αυτό θα είναι εξαιρετικά δύσκολο και, ίσως ίσως... τρομερά επικόιδυνο.

— Επικίνδυνο; έκαμε ο Μάρτιν με άπορία.

— Ναι... Μία θλιβερή τραγωδία δάρυε τά πρώτα χρόνια της Λαουρίτας. Την έφερα στην "Αγγλία μαζί με τη μητέρα της από μία μικρή πόλη της Νοτίου "Αμερικής όταν ήταν τριών μόλις χρονών. Την άναθρεψα σά να ήταν δικό μου παιδί. Φρόντισα να καταθέσω σ' όνομά της μία μικρή περιουσία πριν από χρόνια. Διαφορετικά, οι όγδόντα χιλιάδες δε θα περιέρχονταν ποτέ σε σένα... Φοβούμαι, όμως, ότι, τελικά, οι προσπάθειές μου δε θα τή σώσουν.

— Δε θα τη σώσουν από τί; ρώτησε ο Μάρτιν.

— Από τη σκιά αυτής της τραγωδίας, άποκρίθηκε πένθιμα ο λόρδος.

Τό φοβερό

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

Ο Μαξίμ Σαλούτωφ είναι ένα ψηλό παλληκάρι, με ώμους φαρδείς και με ύψος επιβλητικό. Μπορεί κανείς άφοβα να χαρακτηρίσει το παράστημά του αθλητικό. Η δύναμής του είναι καταπληκτική. Λυγίζει ένα νόμισμα των είκοσι καπνικών, ξεριζώνει δεντράκια, ανασηκώνει δάρη με τα δόντια του και όρκίζεται πως δεν υπάρχει άνθρωπος πάνω στη γη, που θα τολμούσε να παλαίψουν μαζί του. Όλοι τον φοβούνται, όλοι χλωμιάζουν από τον θόρυβό του. Άντρες και γυναίκες ξεφωνίζουν σαν τούς σφίγγει το χέρι: «Όχι, μου τσάπασες!». Άδύνατο ν' ακούσεις την μορφή φωνή του, φωνή βαρύτονου: σε ξεκουφαίνει... Είναι η ενσώκλιση της δύναμης! Άντρα σαν κι αυτόν, δεν ξέρω άλλον!

Και η βοήθεια αυτή δύναμις, αυτή η υπεράνθρωπη, η πρωτόγονη δύναμις, χανόταν, εξαφανιζόταν και ο Μαξίμ έμοιαζε με λυμένο ποντικό, όταν μιλούσε γι' αγάπη στην Έλενη Γαβρίλοβνα. Χλωμιάζε, κοκκινίζε, έτρεμε σύγκορμος, δεν ήταν πια Ικανός ούτε μιά καρέκλα να σηκώσει, όταν έφτανε η στιγμή να εστομιάσει ένα: «Σ' αγαπώ». Η δύναμής του πήγαινε περίπατο και το ήρακλειο κορμί του μεταμορφωνόταν σε μεγάλο άδειον ασκί.

Στο πατινάζ, όπου συναντούσε την Έλενη, της εκμυστηρεύονταν τον έρωτά του. Αυτή στριφογυρούσε πάνω στον πάγο, ανάλαφρη σαν πούπουλο, κι' αυτός, ξωπίσω της, έτρεμε, τούρχνεταν λιποθυμία, ψέλλιζε. Το πρόσωπό του έφερε τη σφραγίδα της ταραχής... Τα δυνάτα και επιδέξια πόδια του τρέκλιζαν, μπερδεύονταν πάνω στη γλυστερή επιφάνεια.

Θα νομίζετε, ίσως, ότι αντιμετώπιζε την άρνησή της νέας. Όχι. Η Έλενη τον αγαπούσε και δεν έβλεπε την ώρα που ο Μαξίμ θα ζητούσε να την παντρευτεί... Ήταν μιά νόστιμη μελαχροινούλα, ζωηρή και γεμάτη άνευρομνησία. Αυτός, ήταν 30 χρόνων. Τα εισοδήματά του ήταν μέτρια, αλλά σ' αντιστάθμισμα, ήταν τόσο ώραίος, τόσο πνευματώδης, τόσο επιδέξιος! Ήταν καλός χορευτής, λαμπρός σκοπευτής και άσος στην ιππασία. Μιά μέρα, ενώ έκανε ιππασία με την Έλενη, είχε πηδήσει ένα χαντάκι, που μπροστά του θα είχε σταματήσει και το καλύτερο αγγλίστικο καθαρόαιμο!

Πώς, λοιπόν, να μην αγαπάς ένα τέτοιο άντρα!

Τόξερε κι' αυτός καλά, πως η Έλενη τον αγαπούσε. Μιά σκέψη, ωστόσο, τον βασάνιζε. Βάραι-

μυστικό

νε στο μυαλό του, τον έκανε να ξεσπάει σε θυμούς, να χύνει δάκρυα, τον έμπόδιζε να πιη, να φάη, να κοιμηθ... Του φαρμάκωνε τη ζωή.

— Θέλω να γίνης γυναίκα μου, έλεγε στην Έλενη. Σ' αγαπώ! Τρελλά, με πάθος!... Άλλά...

Την ίδια στιγμή, σκεφτόταν:

«Έχω τάχα το δικαίωμα να γίνω άντρας της; Άχι! Δεν τάχω αυτό το δικαίωμα. Άν ήξερε από που κατάγομαι, αν κανένας της διηγόταν το παρελθόν μου, θα με μπάτσιζε! Παρελθόν, που μπροστά του θα κοκκινίζε κι' ο πιο ανασίχυντος! Αυτή είναι από καλή οικογένεια, είναι πλούσια, καλλιεργημένη. Θα μ' έστελνε περίπατο με άρδια, αν ήξερε τί καπνό φουμάρι!»

Τί κι' αν η Έλενη κρεμασμένη από το λαιμό του, του είχε όρκιστή πως τον αγαπούσε; Ή σκέψις που τον βασάνιζε του δηλητηρίαζε την ελπίδα...

Πολλές φορές, γυρίζοντας απ' το πατινάζ, δάγκωνε τα χείλια του και σκεφτόταν:

«Είμαι ένας δειλός! Άν είχα λίγο ανδρισμό μέσα μου, θα της τα είχα διηγηθώ όλα! Έπρεπε να της αποκαλύψω το μυστικό μου προτού της κάνω την εξομολόγησή μου! Άλλά δεν το έκανα. Πού σημαίνει πως είμαι ένας παλιάνθρωπος κι' ένας δειλός.»

ΤΕΛΟΣ. Ο Μαξίμ πήρε τη μεγάλη απόφαση και ζήτησε επίσημως το χέρι της Έλενης. Οι γονείς της έδωσαν τη συγκατάθεσή τους για το γάμο. Ο γίγας τους άρεσε. Ήταν ευγενικός, τους μιλούσε πάντα με σεβασμό και, σαν υπάλληλος, είχε μέλλον. Η Έλενη πετούσε στον έβδομο ούρανό. Ήταν ευτυχισμένη. Άλλά ο φτωχός γίγας ήταν πολύ μακριά απ' την ευτυχία. Και ως την ημέρα του γάμου, τον βασάνιζε η ίδια σκέψη...

Και σαν να μην έφτανε αυτό, ένας φίλος του, που ήξερε το παρελθόν του, σαν τα πέντε δάχτυλα του χεριού του, άρχισε να τον εκδιάζει και να του τρώει σχεδόν όλόκληρο το μισό του.

— Πληρώσε μου ένα γεύμα στο «Ερμιτάζ» — έλεγε ο φίλος — ή πάω και τα λέω όλα στην κοπέλα! Δάνεισε μου 25 ρούβλια!

Ο δόλιος ο Μαξίμ, αδυνατίσε, χλώμιασε. Τα μάγουλά του θαδούλωσαν, οι φλέβες των χεριών του φούσκωσαν. Η ψυχή του άρρώσθησε. Άν δεν ήταν η αγαπημένη του, θα είχε τινάξει τα μυαλά του στον άέρα.

«Είμαι ένας δειλός, ένας παλιάνθρωπος! σκεφτόταν. Έπρέπει να εξηγηθώ μαζί της πριν από το γάμο. Έστω κι' αν μου δώση τα παπούτσια στο χέρι!»

Άλλά, πριν από το γάμο, δεν έδωσε καμμία εξήγησι. Τούλειψε το κουράγιο.

Γιατί η σκέψις, ότι μετά τις εξηγήσεις θα έπρεπε να χωρίση από την αγαπημένη γυναίκα, του ήταν τρομακτικότερη από κάθε άλλο ένδεχόμενο.

Έφτασε η μέρα των γάμων. Πάντρεψαν τούς δυο νέους, κι' όλοι πιά ζήλευαν την ευτυχία τους. Ο Μαξίμ δεχόταν τα συγχαρητήρια, έπινε, χόρευε, γελούσε, αλλά στο βάθος της ψυχής του ήταν φοβερά δυστυχισμένος. Έπρέπει όπωσδήποτε να μιλήσω! Είμαστε παντρεμένοι, αλλά δεν είναι ακόμη πολύ άργα! Μπορούμε ακόμη να χωρίσουμε!

Και μίλησε! Σάν έφτασε η τόσο ποθητή ώρα και ώδήγησαν τούς νιόπαντρους στην κάμαρά τους, ή συνειδησίς και η έντιμότης νίκησαν τούς δισταγμούς...

Ο Μαξίμ, χλωμός, τρέμοντας σύγκορμος, με κομμένη την ανάσα, πλησίασε δειλά - δειλά την Έλενη, της έπιασε το χέρι και είπε:

— Πριν φτάση η ώρα να δοθώμε όριστικά ή ένας στον άλλον, πρέπει... Πρέπει να εξηγηθώ... Μά τί έχεις, Μαξίμ; Είσαι άσπρος, σαν

το πανί. Όλες αυτές τις μέρες ήσουν χλωμός, άμίλητος... Είσαι άρρωστος;

— Πρέπει να σου τα πώ όλα, Έλενη... Άς καθήσουμε... Θα σε λυπήσω, αλλά τί να γίνη; Πρώτα το καθήκον!... Θα σου διηγηθώ το παρελθόν μου...

Η Έλενη άνοιξε διάπλατα τα μάτια και χαμογέλασε με δυσπιστία...

— Έλα, λοιπόν, λέγε!... Μόνο κάνε γρήγορα, σε παρακαλώ! Και μην τρέμης έτσι!

— Γεννήθηκα στο Τάμ... Τάμ... μπόφ... Οι γονείς μου ήσαν ταπεινοί εργάτες, πολύ φτωχοί... Θα σου αποκαλύψω, τώρα, τί υποκείμενο είμαι. Θα φρίξεις. Περίμενε... Θα δής... Ήμουν ένας αλητάκος... Σάν ήμουν μικρός έκλεβα από τα περιδόλια μήλα και αχλάδια, και... και τα πουλούσα στους δρόμους...

— Έσύ! — Τρομάξεις; Μά, χρυσή μου, αυτό δεν είναι το φοβερότερο. Ό! Τί δυστυχισμένος πού είμαι! Θα με καταραστής όταν μάθεις!

— Μά τί πράγμα, επί τέλους;...

— Δέκα όλόκληρα χρόνια, ήμουν, ήμουν... συγχώρεσέ με! Μή με αποπάρης! Ήμουν...σαλτιμπάγκος σ' ένα τσίρκο.

— Έσύ!... Σαλτιμπάγκος;

Ο Μαξίμ, που περίμενε πως θα τον χαστούκιζε, έκρυψε το χλωμό του πρόσωπο μέσα στα χέρια του. Τούρχνεταν λιποθυμία...

— Έσύ...σαλτιμπάγκος;

Και η Έλενη έπεσε απ' τον καναπέ... Σηκώθηκε, όμως, μ' ένα πήδημα, και άρχισε να τρέχει. Τί την είχε πιάσει; Βαστούσε τώρα την κοιλιά της... Και νά, εξαφνα, ξέσπασε σε γέλια.

— Χά, χά, χά!... Όποτε ήσουν σαλτιμπάγκος; Έσύ; Μικρέ μου Μαξίμ... Χρυσέ μου!

Άχ, δείξε μου ένα κόλπο... Απόδειξέ το, πως ήσουν σαλτιμπάγκος! Χά! Χά! Χά! Καλέ μου Μαξίμ...

Έτρεξε κοντά του και τον φίλησε τρυφερά στο στόμα.

— Κάνε κάτι, αγάπη μου! Χρυσέ μου!

— Γελάς, δυστυχισμένη, με περιφρονείς;

— Κάνε μου κάτι! Ξέρεις και να περπατάς πάνω σε τευτνωμένο σκονί; Έλα!

Γέμισε από φιλία το πρόσωπο του άντρός της, σφιγγόταν πάνω του, τον χείτευε... Δεν έδειχνε καθόλου θυμό. Κατάπληκτος, ευτυχισμένος, ο Μαξίμ υποχώρησε στα παρακάλια της γυναίκας του.

Πήγε κοντά στο κρεβάτι, μέτρησε ως τα τρία και έκανε ισορροπία με το μέτωπο ακουμπισμένο στο κάγκελλο του κρεβατιού.

— Μπράβο, Μάξ! Κι' άλλο! Άγάπη μου! Κι' άλλο!

Ο Μαξίμ τινάχτηκε, πήδησε στο πάτωμα και άρχισε να περπατάει στα χέρια.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ: οι γονείς της Έλενης εξαφνιάστηκαν.

— Ποιος κάνει αυτό το σαματά εκεί - πάνω; αναρωτήθηκαν. Οι νιόπαντροι κοιμούνται άκόμα. Θα είναι οι υπηρέτες. Οι αφιλότιμοι!

— Άκου! Χαλάνε τον κόσμο. Δεν έχουν το Θεό τους!

Ο μπαμπάς ανέθηκε πάνω, αλλά δε βρήκε ούτε σκιά από υπηρέτη.

Μά, μην τάχα όνειρευόταν; Ο σαματάς έρχόταν από την κάμαρα των νιόπαντρων... Κοντοστάθηκε έξω απ' την πόρτα, ανασήκωσε τούς ώμους και τη μισάνοιξε... Έρριξε μιά ματιά, ξανακτύπησε και κόντευε να μείνη απ' το ξάφνιασμά του.

Ο Μαξίμ έκανε και ξανάκανε, στη μέση της κάμαρας, ένα από τα πιο εντυπωσιακά επικίνδυνα πηδήματα, και η Έλενη, όρθια κοντά του, χειροκροτούσε. Το πρόσωπο και των δυοών τους έλαμπε από ευτυχία.

★★

Τόπομνημονεύματα της ΝΤΑΜΑΣ ΚΟΥΠΑ

ΚΕΦ. Χ

ΠΕΡΙΜΕΝΑ ν' ακούσω αυτό που θα μου ζητούσε η Ντάμα Κούπα. Ήμουν αποφασισμένος να εκπληρώσω κάθε της επιθυμία. Αισθανόμουν υποχρεωμένος απέναντί της. Μου είχε διδάξει τόσα ωραία πράγματα. Έπειτ' απ' όλα αυτά, δε θα μπορούσα να της αρνηθώ κάτι που θα μου ζητούσε. Ξαφνικά, μία σκέψις πέρασε από το μυαλό μου. Κι' αν μου ζητούσε να κάμω κανένα εγκλημα; Λίγους ανθρώπους έχουν σπρώξει τα «χαρτιά» να γίνουν εγκληματίες; Αυτό που θα σου ζητήσω να κάμης, μου είπε, οα να μάντευσε τη σκέψι μου, δεν είναι σοβαρό. Μόνο που θα σε βάλλω στο κόπο.

Ή ματιά της και το χαμόγελό της μαρτυρούσαν ειλικρίνεια και αλώωτητα. Ήξερε να εμπνέει εμπιστοσύνη. Μετανοιωμένος για τις αμφοβολίες μου, της είπα:

— Ζήτησέ μου δτι θέλεις. Θα το κάμω ευχαρίστως, αρκεί να περνά από το χέρι μου.

— Έχω μεγάλη επιθυμία, μου είπε, να πάω σε κάποιο σπίτι. Σ' ένα σπίτι που πέρασε τις πιο ευχάριστες ημέρες της ζωής μου. Ή μάλλον τις πιο ευχάριστες νύχτες της ζωής μου, διώρωσε, γιατί έμεις τα τραπουλόχαρτα, όπως ξέρεις, κάνουμε μάλλον νυχτερινή ζωή. Άλλα στο σπίτι που θέλω να πάω καταλαβαίνεις, ότι δεν μπορώ να πάω μόνι μου.

— Αυτό το καταλαβαίνω, είπα. Ποτέ δε μου πέρασε από το μυαλό, ότι τα τραπουλόχαρτα κάνουν μόνο τους επισκέψεις.

— Γι' αυτό, θέλω να σε παρακαλώ, να με πās σου.

— Ευχαρίστως, να σε πάω ή μάλλον να σε συνοδεύσω, της είπα, για να φανώ πιο ευγενής. Άλλά σε ποιο σπίτι; Είναι γνωστό μου;

— Όχι! Δεν είναι γνωστό σου. Όραία δουλειά θέλει να με δάλη να κάμω, σκέφτηκα. Θα την πάρω. Θα πάω σ' ένα ξενο σπίτι. Θα χτυπήσω την πόρτα και θα πώ σ' εκείνους, που μένουν σ' αυτό το σπίτι: «Σας έφερα μια Ντάμα Κούπα, που είχε την επιθυμία να σας επισκεφτή»... Σίγουρα θα με περάσουν για τρελό.

— Είναι απαραίτητη αυτή ή επισκέψι; τη ρώτησα, θέλοντας ν' αποφύγω.

— Θα σου μιλήσω με ειλικρίνεια, μου είπε. Στο σπίτι σου πλήττω φοβερά.

— Πλήττει στο σπίτι μου; Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

— Με συγχωρείς, άλλ' αυτή είναι ή αλήθεια, συνέχισε. Κάθε νύχτα το ίδιο περιβάλλον. Τα ίδια επιπλά, το ίδιο τραπέζι, ή ίδια τσόχα, τα ίδια κάδρο στους τοίχους, τα ίδια τασάκια στο τραπέζι, ή ίδια υπνησία, ή ίδιος βίσκος, ή ίδιος καφέδες, τα ίδια αποτοίγιαρα, το ίδιο ξεσκονάτα-

νο, οι ίδιες στερεότυπες φάτσες και ή ίδια στερεότυπη γκρίνια της γυναίκας σου.

— Έσένα, δεν είναι πιό πολύ από τρεις μήνες, που σε φέραμε στο σπίτι, της είπα, κι' όμως έ- πληξες. Σκέψου έμένα, που θα περάσω έτσι ολόκληρη ζωή.

— Γι' αυτό, θα κάμη και σε σένα καλό ή επίσκεψις, που σου προτείνω. Μιά αλλαγή πάντα κάνει καλό.

Τέλος πάντων, σκέφτηκα, αυτή ή Ντάμα Κούπα βάλεκε να με ξελογιάσει. Θέλει σώνει και καλά να με κάμη να ξεπορτίσω. Άς είναι...

— Μόνο ή αλλαγή είναι, που θέλεις τόσο να κάμης αυτήν την επίσκεψι, τη ρώτησα, ή είναι και τίποτ' άλλο που σε τραβάει;

— Είναι και κάτι άλλο, ώμολόγησε. Είναι μία γνωριμία. Μιά καλή γνωριμία. Μιά παλιά μου συμπάθεια.

Αυτό που μου είπε, μ' έκανε να νοιώσω κάτι σά ζήλεια. Έπληττε στο σπίτι μου. Έπληττε με μέσα και ήθελε να την πάω να συναντη- ση μία παλιά της συμπάθεια. Άχ! Αυτές οι γυναίκες. Και στο χαρτί τυπωμένες, οι ίδιες είναι πάντα.

— Και ποιά είν' αυτή ή συμ- πάθεια; τη ρώτησα, θέλοντας να κρύψω τις σκέψεις μου. Είναι άν- τρας ή γυναίκα;

— Ούτε άντρας, ούτε γυναίκα, μου απάντησε. Είναι ένα κινέζικο φλυτζάνι του καφέ. Με συνδέει μία μεγάλη φίλια μαζί του.

— Έχεις φίλιες μ' ένα κινέζι- κο φλυτζάνι του καφέ;

— Γιατί σου κάνει εντύπωσι; Για μās τα τραπουλόχαρτα τα φλυτζάνια του καφέ, τα φλυτζά- νια του τσαγιού, τα ποτήρια του κονιάκ, τα τασάκια, τα κουτιά με τα σπέρτα, οι αναπητήρες σας και όλα αυτά τα μικροπράγματα είναι ο κόσμος μās. Όταν τελει- ώνετε το παιχνίδι, όπως βρίσκο- μαστε άπάνω στο τραπέζι, ως που να μās βάλετε στη θέση μās, καθόμαστε και τα λέμε.

— Τι λέτε, δηλαδή;

— Λέμε, ότι οείς οι άνθρωποι, αφού μās μεταχειριστήτε καλά- καλά, αφού σās υπηρετήσουμε σ' άλλη μας τη ζωή, στο τέλος μās πετάτε στο κάδρο των σκουπι- διών χωρίς ούτ' ένα ευχαριστώ. Ά! Σείς οι άνθρωποι είστε πολ- λυ εκμεταλλευτές.

Θέλησα να την ειρωνευτώ.

— Κατάλαβα που θέλεις να σε πάω, της είπα. Θέλεις να σε πάω στο ΙΚΑ, να σε γράψω για σύν- ταξι.

Μιά ματιά, γεμάτη παράπονο μαζί και επίπληξη, ήταν ή απάν- τησίς της στην ειρωνεία μου.

— Δεν ήταν ειρωνεία, θέλησα να δικαιολογηθώ. Το βίσκος πολύ δι- καιο. Νή σε πάω στο ΙΚΑ και να τους πώ: ή κυρία Ντάμα Κού-

πα από δω, μās έχει προσφέρει άνεκτήμητες υπηρεσίες. Δουλεύει για την κυκλοφορία του χρήματος και μάλιστα παραπάνω από οχτά- ωρο, χωρίς να διαμαρτυρηθ ή πο- τέ. Ούτε άπεργία έχει κάμει πο- τέ. Χωρία ή ψυχαγωγία που μās προσφέρει. Κρίμα είναι, λοιπόν, να μη της δώσετε μία σύνταξι, να μπορέση να ζήση στα γεράμα- τά της. Άν έχουν αντίρρησι, θα πάω στον υπουργό των Οικονομι- κών, να του προτείνω, για την Πρόνοια των Τραπουλόχαρτων, να καθιερώση ένα «χαρτοπαιχτικό ένσημο». Άλήθεια, είναι περίε- ρο, πώς δεν το σκέφτηκε ακόμα κανένας υπουργός των Οικονομι- κών; δε θάταν άσχημο. Μόλις ε- νοίγεις ένα επότα, να κολλάς έ- να χαρτόσημο άπάνω στο τρα- πέζι...

— Σ' ευχαριστώ για το ένδι- αφέρον σου, μου είπεν ή Ντάμα Κούπα, διακόπτοντας τις οικονο- μολογίες μου σκέψεις. Το σπίτι που θέλω να με πās είναι μία Χαρτοπαιχτική Λέσχη. Έκει βρί- σκεται το κινέζικο φλυτζάνι του καφέ, που θέλω να ίδω.

— Χαρτοπαιχτική Λέσχη; Μά, νομίζω, απαγορεύεται ή λειτουρ- γία τους.

— Μά, ακριβώς, έπειδή απα- γορεύονται, γι' αυτό λειτουργούν, μου εξήγησε. Πρέπει, μάλιστα, να ξέρης, ότι όσο πιό άσχημής εί- ναι οι απαγορεύσεις, τόσο πιό πολλές λειτουργούν.

Της το είχα υποσχεθ ή και δεν μπορούσα ν' άρνηθώ. Όχι πώς το ήθελα εγώ, να πάω σε μία Χαρ- τοπαιχτική Λέσχη. Άλλά, βλέπε- τε, μου το ζητούσε ή Ντάμα Κού- πα, και δεν μπορούσα να κάμω αλλιώς.

— Τι ώρα θα πάμε; τη ρώτησα.

— Τη νύχτα, στίς έντεκα.

Δεν έμεινε παρά ένα πρόβλημα. Το πως θα το έσκαγα από το σπίτι...

Στίς περιπτώσεις αυτές ή μα- γειρική του συζυγικού ξεπορτί- σματος γιό: τους άντρες έχει την εξής συνταγή: «Βγαίνετε από το σπίτι σας. Παίρνετε από ένα γει- τονικό τηλέφωνο το τηλέφωνο του σπιτιού σας. Άλλάζετε λίγο τη φωνή σας και ζητάτε τον έαυτο σας. Ή γυναίκα σας θα σās πλη- ροφορήση ότι έχετε βγή έξω. Της λέτε: όταν επιστρέψι, πēs τε του, παρακαλώ, να πάρη τον αριθμό... (δίνετε όποιονδήποτε αριθμό τη- λεφώνου), είναι μεγάλη ανάγκη. Το «μεγάλη ανάγκη» το λέτε με πιό σοβαρή φωνή. Κατόπιν κάνε- τε μία δόλτα και γυρίζετε σπίτι σας. Ή γυναίκα σας σās λέει: Νέ πάρης άμέως τον αριθμό τάδε, είναι μεγάλη ανάγκη. Παίρνετε έναν άνυπαρκτο αριθμό, κατά προτίμησιν έπταψήφιο και λέτι: στο ακουστικό δυνατά, ώστε ν' ακούη ή γυναίκα σας: Ναί έ- γώ! Ό ίδιος. Τι; Απόψε θα ύ- πογραφή το συμβόλαιό; Έντολή του κυρίου διευθυντού; Τι ώρα; Στίς έντεκα;... Μάλιστα... Κατό- πιν κάνουν το νευρικό, έπειδή σās έτυχε τέτοια ώρα δουλειά και κα- τόπιν... σερβίρετε».

Ή γυναίκα σας θα το χάψη, ό- πως και ή δική μου, που μου συ- νέστησε μάλιστα ν' αλλάξω κο- στούμι...

Έτσι, στίς έντεκα το δρόμο, κουστομαρισμένος και φρεσκοζυ- ρισμένος, έβγαλα τη Ντάμα Κού- πα στην τσέπη και ξεκίνησα για την πρώτη περιπέτεια που είχα μαζί της, όπως θα δοίμε στο άλ- λο κεφάλαιο.

Γ. Ας.

ΕΙΣΘΕ ΑΡΑΓΕ ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ,

Άν επιτύχετε βαθμολογία 40, στο παρακάτω τεστ, εί- σθε ο τέλειος άνδρας ή ή τέ- λεια γυναίκα. Για να το επι-τύχετε, όμως, πρέπει να υπο- βάλετε σε δοκιμασία την ελλι- κρινειά σας, άπαντώντας στα 10 έρωτήματα που ακολουθούν. Θα βαθμολογήσετε κάθε άπάν- τησι από 0 έως 4 (0, 1, 2, 3, 4). Ο αριθμοί, από το 0 ως το 4, αντιτοιχούν στίς ακόλουθες άπαντήσεις:

- 0: Καθόλου. Ποτέ.
- 1: Κάπως. Κάποτε. Λίγο.
- 2: Μετρίως. Άρκετά συ- χνά.
- 3: Συνήθως. Άρκετά. Συ- χνά.
- 4: Έντελώς. Σχεδόν πάν- τοτε.

Ίδού, τώρα, οι 10 έρωτή- σεις. Άπαντήστε στην κάθε μία, βαθμολογήστε την άπάν- τησί σας, σύμφωνα με την πα- ραπάνω οδηγία και προσθέστε τους βαθμούς. Νά είσθε Ικα- νοποιημένος, αν ή γενική βαθ- μολογία είναι μεταξύ 25 και 30.

- 1 — Αισθάνεσθε, ειλικρινά, άγνωσούντι σε όποιον σās ύ- ποδείξη κάποιο σφάλμα σας;
- 2 — Έχετε άυτόκυριαρ- χία;
- 3 — Ένεργείτε, σύμφωνα με την κρίσι σας, ή παρυσύ- ρεσθε από αλθηματικούς λό- γους και συμπάθειες;
- 4 — Οι αποφάσεις σας εί- ναι σαφείς; Άν άφιερωθήτε σε μίαν έργασία, δε μετανο- είτε ποτέ; Άν έγκαταλείψετε ένα σχέδιο, δε δυσφορείτε, ού- τε διαμαρτυρσθε;
- 5 — Συμπεριφέρεσθε στο αντίθετο φύλο με πλήρη ίσο- τιμία;
- 6 — Δέχεσθε πλήρως τις συνέπειες των πράξων σας και δεν έπιχειρείτε ν' αποφύ- γετε τις εώυνες;
- 7 — Δεν άναστατώνεσθε, ούτε τα χάνετε, όταν υποχρε- ώνεσθε ν' άντικρύσετε μίά νέα κατάσταση ή να μεταβάλετε κάτι στο όποιο είχατε συνη- θίσει;
- 8 — Όταν άντιμετωπίζετε ένα πρόβλημα, ή πρώτη σκέ- ψις σας είναι να το λύσετε ό ίδιος ή να ζητήσετε τη βοή-θεια κάποιου άλλου;
- 9 — Καταστρώνετε τα σχέ- δια σας όχι για την άμεση προσωπική Ικανοποίησι σας, αλλά για τη μεγαλύτερη και διαρκέστερη Ικανοποίησι όλων των άνδιαφερομένων;
- 10 — Όταν σās άδικούν, αισθάνεσθε την επιθυμία ν' άν- ταποδώσετε την άδικία;

ΡΩΜΑΙΟΣ και ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (ΒΑΣΙΛΩ Τ' ΑΝΚΕΤΣΕΝ) Ίδιότητες των χωριών Σ.ΠΑΤΑΤΖΗ·Εικ. Μίνου Αρχυράκη

ΚΑΝΕΝΑΣ Κοντοχωρίτης δεν είχε διανοηθ ή ποτέ να πάρη γυναίκα απ' το Σουρπί, όπως και κανένας, φυσικά, Σουρπιώτης δε σκέφτηκε να χορέψι το χορό του Ίσατα με Κοντοχωρίτισσα. Για- τί, κατά τη γνώμη των Σουρ- πιωτών, στίς φλέδες των κατοί- κων του Κοντοχωρίου δεν κυλάει αίμα, αλλά ξινόγαλο, έχει δε άπο- δειχτή έπιστημονικώς, ότι αν ζευ- γαρθ ή Σουρπιώτης με Κοντοχω- ρίτισσα, δε θα γεννηθ ή από την ένωσι τους παιδί, αλλά κατσίκι τρικέρατο.

Οι Κοντοχωρίτες, πάλι, επί- στεναν ότι όλες οι Σουρπιώτι- σες, εκτός της σκουρίδας, που είναι το μόνιμο και ακατανίκη- το άρωμά τους, είναι και σερνι- κοθήλκυες. Όπως έχει δε άποδεί- χει ή έπιστήμη, αν ζευγαρώθ ή Κοντοχωρίτης με Σουρπιώτισσα, δε θα γεννηθ ή από την ένωσι τους παιδί, αλλά τέρας ούδετέσου γέ- νους — και συγκεκριμένως μου- λαράκι.

Ο Έρωτας, όμως, δεν είναι, ό άφίλοτιμος, ούτε από το Σουρ- πί, ούτε από το Κοντοχωρί. Άν, μάλιστα, κρινόμνη από το γεγο- νός, ότι δείχνει ιδιαίτερη προτί- μηση στην άμαρτία και στην πα- ρανομία, θα πρέπει να πιστώμε- με, ότι δεν είναι, όπως λένε, ούτε Θεός, αλλά πρώτο ξεδεσφάκι του Βελζεβούλη. Γι' αυτό, ίσως, τρέ- πεται εις άτακτον φυγήν, μόλις του ψάλλει ο παπάς το ζόρκι «Ή- σατα, χόρευε...».

Όπως και νάχη, όμως, το πρά- γμα, το δέβαιο είναι πώς τα κα- τάφερε να τρυπήση τις καρδιές του Κωτσο—Παναή απ' το Σουρ- πί και της Βασιλώς τ' Άναστά- ση απ' το Κοντοχωρί. Μιά μέρα, δηλαδή, καθώς έπείσσερε ό δόλιος Κωτσο—Παναής από τον κάμπο, είδε τη Βασιλω, που έπλενε στο ρέμα τις «άντρομιδες» της, και ξετρελλάθηκε.

— Άμάν, πασά μου, της είπε. Άν είσαι έρωτικό, βοηθα Χριστέ και Παναγιά. Κι' αν είσαι πλά-σμα αούτου του κόσμου, γυναίκα μου θα γίνης, που ό κόσμος να χαλάση.

Δυστυχώς, άπεδείχθη ότι ή Βα- σίλω ήταν πλάσμα αούτου του κό- σμου και, μάλιστα, άραιότατον και θερμότατον. Τα είπανε κείνη την ήμερα ένα χεράκι, την επομένη

ξαναήρθε ή Βασιλω να πλύνη τις υπόλοιπες «άντρομιδες» και τίς είπανε άλλο ένα χεράκι, τη μεθε- πομένη κατέβηκε μιά στιγμή στο ρέμα να πλύνη τα πόδια της και τα ξαναείπανε τρίτο χεράκι και, γενικά, για καμμία δεκαπεν- ταριά ήμερες, δλο και κάτι έβρι- σκε να πλύνη ή Βασιλω. Όσοπου την πήρανε χαμπάρι, χωρίς, ό- μως, να την πιάσουν και επ' αυ- τοφώρω. Της έδωσε μερικές συμ- βουλές ή μητέρα της, μερικές κλω- τσιές ό πατέρας της και την κλεί- δωσαν γερά μέσα στο σπίτι. Τό- τε, ακριβώς, ή δόλια Βασιλω ά- νακάλυψε το φεγγάρι. Κρεμότανε στο παράθυρό της, το κύτταξε μελαγχολικά και άναστενάξε, μυ- ρίζοντας ένα κλωνάρι ματζουράνα.

— Άχ, Κώτσο μου, και πού νάσαι.

Ο Κωτσο—Παναής ήταν, φυσι- κά, στο Σουρπί και, για να ξε- χάσει λίγο τον πόνο του, έτινε κα- ραφάκια ούζο και τραγουδσγε σπαραχτικούς άμανέδες. Ταυτο- χρόνως, έξωπληθότανε γερά με ό- πλα, όπλοπολυδόλο, χειροβομβί- δες και προσπάθισε να έργανώ- ση έκστρατευτικό σώμα για να κλέψι τη Βασιλω. Άλλά κανένας Σουρπιώτης δεν ήταν διατεθειμέ- νος να πάρη μέρος σε μισ έρω- τική έπιχείρησι, που δε διέφερε καθόλου από έθνική προδοσία. Και όχι μόνονα δεν ήθελαν να τον βο- ηήσουν, αλλά ρίχτηκαν επάνω του να τον φάνε μόλις τούς το πρό- τεine. Όλο το Σουρπί, έχθροι και φίλοι, του κήρυξαν τον πόλεμο.

Έν πρώτοις, έλεγαν, ή Βασι- λω είναι, σүн τοίς άλλους, και μπεκρού, ειδικώς έπαιδευθείσα στην κρασσοκατάνυξ άπό τον πα- τέρα της, τον κυρ—Άναστάση, το φούρναρη πού, στο μεθύσι του, πέταγε με το φουριφύταρο απ' το παράθυρο όλα τα ψωμιά και τους νταβάδες, νομίζοντας πώς τα ρίχνει μέσα στο φούρνο.

Ο παπάς του χωριού, του δη- λωσε κατηγορηματικώς και ύπευ- θυνώς, ότι αν παντρευθ ή με τη Βασιλω, θα τον φάη ή μαρμάγκα, ήτοι το σκοτάδι της κολύσεως, όπου θα βράξη αιώνας και μα- ταιώς θα ζητάη απ' τους Σουρ- πιώτες — που πηγαίνουν κατ' ευθείαν και άνευ διατυπώσεων στον Παράδεισο — να βρέξουν το δα- χτυλάκι τους και να τον βροσί- σουν λιγάκι.

— Ποτέ σας μη με βροσίσετε, τούς έλεγε ό ξεροκεφαλος Κωτσο — Παναής. Άς είναι καλά ή Βα- σίλω μου, που θα με βροσίξη και στον κάτω κόσμο.

Τέλος, ό Πρόεδρος του χωριού τον προειδοποίησε έπισήμως διά του γραμματικού, ότι αν έπιμέ- νη στον άνόσιο έρωτά του, θα τον διαγράψι από τα μητρώα άφρέ- νων της κοινότητας, ενώ ό άγρο- φύλακος Καραφωτιάς, έρριξε την ιδέα να τον συλλάβουν και να τον παραδώσουν δεμμένον χειροπόδα- ρα στον μάργα—Νίκο, που ήταν ειδικός στο εύνοχισμα των γου- ρουνιών.

Ένα βράδυ, εκεί που έπινε πά- λι, ήρθε και τον βρήκε ό δάσκα- λος του χωριού και διώσμος (κα- τά τη γνώμη του) ποιητής, Χά- ρης Μηκατσούλας.

— Κωτσο—Παναή, του λέει, οα Σουρπιώτης, σε συμβουλεύω

να βγάλης από το μυαλό σου αυ- τη τη γυναίκα. Σαν ποιητής, ό- μως, σου συνιστώ, άντι να πλύνης, να στρωθής και να διαβάσης το «Ρωμαίο και την Ιουλιέττα», γι- ατί ή περίπτωση σου, είναι ά- κριβώς ίδια.

— Με το Ρωμαίο;

— Μάλιστα.

— Άγάπησε κι' αυτός Κοντο- χωρίτισσα;

— Όχι. Άγάπησε μίά γυναί- κα που δεν έπρεπε να την αγα- πήση.

— Γιατί;

— Μίσος βαθύ και άσθεστο έχωριζε τις οικογένειές τους. Ά- φού, λοιπόν, και συ δεν μπορείς να πάρης τη Βασιλω, να κάνης δτι έκανε και ό Ρωμαίος.

— Δηλαδή;

— Να πάρης μίά άνεμόσκαλα, να πās στο παράθυρό της και να κουβεντιάσετε εκεί πέρα, όπου ν' άρχίσουν να λαλούνε τα τουλά- κια.

— Κι' ύστερα;

— Ύστερα, εκείνη μὲν θα πά- ρη τριάντα δισκία κινησι, εσύ δε θα βυθίσης θαρραλέως στο στρώθος σου ένα κλαδευτήρι.

— Γιατί;

— Έτσι τόχουνε αούτοι οι έ- ρωτες.

— Και γιατί να τόχουνε έτσι;

— Διότι ή ένωσις σας, Κωτσο

να βγάλης από το μυαλό σου αυ- τη τη γυναίκα. Σαν ποιητής, ό- μως, σου συνιστώ, άντι να πλύνης, να στρωθής και να διαβάσης το «Ρωμαίο και την Ιουλιέττα», γι- ατί ή περίπτωση σου, είναι ά- κριβώς ίδια.

Ο κεραυνοβόλος και άνίερος έ- ρωτας της Βασιλώς, είχε άναστα- τώσει, φυσικά, κι' ολόκληρο το Κοντοχωρί. Ένας δρωμο—Σουρ- πιώτης άπειλούσε την τιμή, την ύπόληψι και τη φιλετική καθάρ- τητα του χωριού τους. Ήτανε έ- θνική υποχρέωσις για όλους, να στραγγαλιστή αούτος ό έρωτας πάση θυσία. Κι' αν δε βρισκότα- νε τρόπος να στραγγαλιστή ό έ- ρωτας, έπρεπε, τουλάχιστον, να στραγγαλιστούν οι άταίριαστοι έρωτευμένοι. Ο κυρ — Άναστά- σης, είχε δηλώσει ότι αν ή κόρη του έπέμενε στον έρωτά της, θα την έχαραζε με το μαχαίρι, θα της έρριχνε άλατοπίπερο και θα την πέταγε στο φούρνο διπλωμένη με κρόκαρο. Άλλά ή βίλαςις του αούτη, δε θεωρήθηκε Ικανοποιητική από το χωριό. Γι' αούτο, πήγε μίά μέρα στο φούρνο του ό σορός δά- σκαλος Πολύβιος Παπαευθυμίου και του είπε:

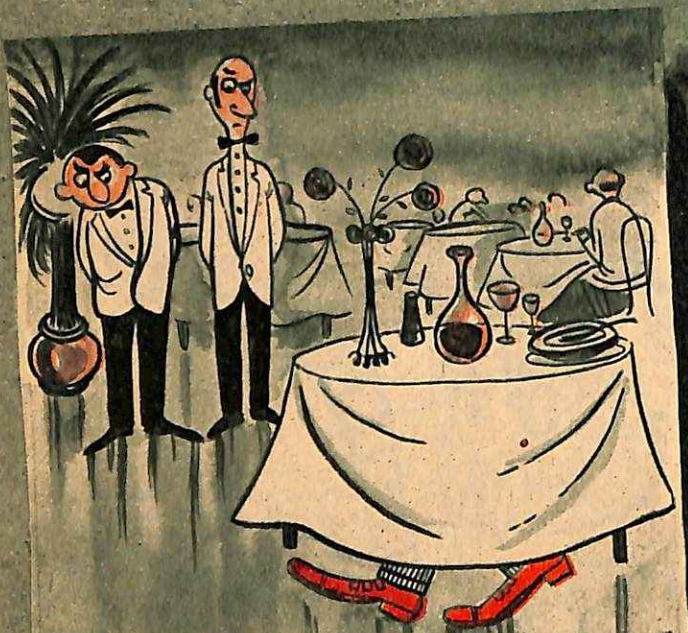
— Κυρ—Άναστάση, είσαι ά- πόγονος του Λεονίδα των Θερμο- πυλών;

— Είμαι και φαίνουμαι, άπάν- τησε ό κυρ—Άναστάσης.

ΣΥΝΕΧΙΣΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 60

3 ΖΥΓΟΔΟΙ ΝΑ ΧΕΙΛΑΘΕΤΕ

— "Έχω την έντύπωσι ότι αυτός εκεί προσπαθεί να το σκάσει, χωρίς να πληρώση το λογαριασμό."

ΣΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟ
— Τήν έψαξα, κύριε έλεγκτά, αλλά δεν ήύρα πουθενά τίποτε ύποπτο.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

90Ν.— 'Αποτυπώματα θρήκατε; ρώτησε ο Καλλέργης.
— Ναί, αποκρίθηκε ο αστυνομικός του Πειραιώς.
— Λοιπόν;
— Άγνωστα. Τά στείλαμε πάνω, σε σάς. 'Ο άνθρωπος που έμενε εδώ δεν ήταν σεσημασμένος. Για τη γυναίκα, όμως, που λές, δε μίλησε ποτέ κανείς.
'Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα της μάντρας έτρεξε. Κάποιος έμπαινε. 'Ακούστηκαν τά θήματά του στην αυλή.
Οι αστυνομικοί πετάχτηκαν έξω.
Σε λίγο γύρισαν μ' έναν άνθρωπάκο, που έτρεμε.
Φορούχε ένα παλτό χαλί πουκάμισο. Τά τρύπια παπούτσια του ήταν δεμένα με σπάγγους στά ξεκάλτσωτα πόδια του. Τό κεφάλι του τό σκέταζε μία λιγδιασμένη τραγιάσκα.
Φαινόταν πολύ φοβισμένος. 'Ο αστυνομικός τού Πειραιώς τόν ρώτησε:
— Ποιός είσαι;
'Ο άνθρωπάκος έμεινε βουδός. 'Όπως οι αστυνομικοί είχαν πάψει να τόν κρατούν, φαινόταν πιό μικροσκοπικός, πιό κακομοίρικός.
— Ποιός είσαι; Ξαναρώτησε πιό έντονα ο αστυνομικός.
'Ο άνθρωπάκος έφερε γύρω τό βλέμμα του. Κύτταξε τό Δέλλιο, που τόν παρατηρούσε με τό ήσυχο βλέμμα του, τό Μακρή, που τόν περιεργαζόταν με ενδιαφέρον, τό Δημήτρη, που παρακολουθούσε με κρυ-

φή έλπίδα τη σκηνή — και σταμάτησε στον Καλλέργη. Τά χείλη του μισάνοιξαν, αλλά κανένας ήχος δε βγήκε απ' αυτά.
— Λέγε, ξανάπε ο αστυνόμος απειλητικά.
'Ο άνθρωπάκος άνοιξε τό στόμα του. Τό ύφος του φαινόταν ήλιθιο. Κάτω από την ήλιθιότητα αυτή διακρινόταν, ώστόσο, κρυμμένη πονηρία. 'Ενας άναρθρος ήχος βγήκε αυτή τη φορά από τό λαρύγγι του. Τίποτα άλλο.
'Εσκυψε τό κεφάλι, μά τά μικρά του μάτια, με τούς κόκκινους, υπεραίμιους δολβούς, εξακολουθούσαν να παίζουν.
Κι' έξαφνα, ο άνθρωπος με την τραγιάσκα τινάχτηκε. Με δυό πηδήματα δρέθηκε στην πόρτα. 'Αστραπιαία βρασκελίσε τό κατώφλι, τραδώντας πίσω του τό θυρόφυλλο.
— Σταματήστε τον! φώναξε έξαλλος ο Καλλέργης.
Οι αστυνομικοί χύθηκαν πίσω από τόν άνθρωπάκο. 'Ο Φλώρας κι' οι φίλοι του έτρεξαν κατόπι του. Μέσα στη νύχτα δεν πρόλαβαν να δούν παρά μία σκιά που πηδούσε τόν τοίχο και τη μικρή φλόγα απ' τό πιστόλι ενός αστυνομικού.
'Όταν ξαναμαζεύτηκαν στό δωμάτιο τού μικρού σπιτιού, τό κακό είχε γίνει. 'Ο άνθρωπος με την τραγιάσκα είχε εξαφανιστή.
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ
ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ την πόρτα να κλείνει πίσω από την πλάτη τού Δημήτρη Φλώρα ή μαντάμ Ζουλιέτ είχε άναρωτηθή: Καί τώρα;

'Ακουσε θήματα στο δρόμο. Τά θήματα σταμάτησαν έξω από την πόρτα τού διαμερίσματος. Τινάχτηκε. Κιόλας; Είχαν κιόλας φτάσει, οι αστυνομικοί; 'Ο Δημήτρης Φλώρας τήν είχε γελάσει. Δεν είχε τήν ύπομονή να περιμένη ως τήν άλλη μέρα.
Τά θήματα, όμως, ξεκίνησαν πάλι, άπομακρύνθηκαν. Θάχαν σταματήσει τυχαία εμπρός στην πόρτα. Τ' άκουσε να σβήνουν σιγά, πέρα.
'Ο Φλώρας είχε κρατήσει τό λόγο του. Θά περίμενε. 'Ως αύριο. Αύριο, όμως;
'Εκανε σχεδόν ζέστη, μά αυτή έτρεμε. 'Εσφίξε με τίς παλάμες της σταυρωτά τά μπράτσα της. Αύριο;
Αύριο θά τάλεγε όλα. Είχε κρατήσει πολύ τό φριχτό βάρος. 'Υστερα από τόν πρώτο φόνο, είχε υποχωρήσει. Μά τώρα; 'Ακόμα ένας φόνος. Γιατί; Δέ θά μπορούσε να τόν αποφυγή; 'Ηταν ανάγκη; Αισθάνθηκε να πνίγεται. Πριν από ένα λεπτό έτρεμε. Τώρα ένιωθε να καίγεται ελόκληρη.
Προχώρησε πρós τό παράθυρο και τό άνοιξε. 'Ο δρόμος ήταν ήσυχος. «Ποτέ δεν έχει πολλή κίνησι ή οδός Σκουφάς, σκέφτηκε.
Αυτός ο δεύτερος φόνος, γιατί; Γιατί να τόν βοηθήση, ή ίδια, ύστερα από τόν πρώτο; Για τά λεφτά που της είχε υποσχεθή; Γιατί τόν φοβόταν ή γιατί άσκούσε έπάνω της μία παράξενη γοητεία;
'Εκλεισε τό παράθυρο και έμεινε χωρίς λόγο δρθια πίσω από τό τζάμι.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

'Αποκαωμένη άφησε τόν εαυτό της να πέσι σε μία πολυθρόνα. 'Όλα είχαν χαθή. Αυτός ο άνθρωπος ήξερε τίς νυχτερινές επισκέψεις της στον Πειραιά. 'Ηξερε τίς επαφές της με τό δολοφόνο της 'Αγίας Σοφίας. Τής είχε ζητήσει τό δνομά του. 'Αν δεν τού δόλεγε, θά τήν κατέδιδε στην άστυνομία. 'Ηταν χαμένη.
'Η μικρή 'Αννα φάνηκε στην πόρτα.
— Θέλετε τίποτε;
'Η Γαλλίδα δεν κατάλαβε.
— Τί;
— Θέλετε τίποτε;
'Οχι. Δεν ήθελε τίποτε. Κύτταξε, χωρίς να τη βλέπει, τη μικρή υπηρέτρια που έφευγε.
Γιατί; Γιατί να βασανίζεται έτσι; Πώς είχε παρασυρθή σ' αυτή την ιστορία;

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ: ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: 'Ο Δημήτρης Φλώρας, γυιός τού χρηματιστή Φλώρα, που κρατείται στη φυλακή για τό φόνο τού ζωγράφου Καρνέζη, πιέζει τη μαντάμ Ζουλιέτ, ο'κονόμο τού ζωγράφου, να τού άποκαλύψη τό δνομα τού ανθρώπου, που αυτή συναντούσε στο σπίτι της οδοι Καραϊσκάκη, στον Πειραιά, όπου θρέθηκε σκοτωμένος ο καταζητούμενος λαθρέμπορος συναλλάγματος Νικολάου. 'Η Ζουλιέτ, τρομοκρατημένη, τού ζητά μία μικρή προθεσμία. 'Ο Φλώρας κάνει τό λάθος να δεχτή. 'Όταν τό λήν στους φίλους του Δέλλιο και Μακρή, είναι άργά. 'Η Ζουλιέτ έχει εξαφανιστή. 'Ο Μακρής τηλεφωνεί στον αστυνόμο Καλλέργη, της Γενικής 'Ασφαλείας. 'Εν τώ μεταξύ, συλλαμβάνεται ο ζιγκολό Τζόννυ Παυλίδης, πρώην έραστής της Ζαννέτ Φλώρα, δεύτερης γυναίκας τού χρηματιστή, ενώ ετοιμάζεται να φύγει για την Αίγυπτο.... 'Ο Καλλέργης και ο Φλώρας με τούς φίλους του κατεβαίνουν στο σπίτι τού Πειραιώς. Δέ βρίσκουν εκεί τίποτα ενδιαφέρον.

Με τά δυό του χέρια κράτησε τό κεφάλι της κάτω από τό νερό, ενώ τό σώμα της σφάδαζε. Τό ξαναβούτηξε, άμείλικτος, πριν τό θύμα του προλάβη να φωνάξη.

Το σύμπλεγμα της Μαριάννας

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΤΙΓΚΡΙΛΛΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Σίγκλιντα Φιόρντ ήταν κατάξανθη, έτσι που κυττάζοντάς την κανείς νόμιζε, ότι χιλιάδες ακτίνες ήλιου έβγαλαν από τα μαλλιά της.

— Κύριε Λίνκ, είπε στο γιαντρά, δίνοντάς του το χέρι, μόνο ένας μεγάλος ψυχαναλύτης, όπως είστε σεις, μπορεί να με λυτρώσει. Αφέθηκε να πείσει, ελαφριά και μελαγχολική σά φθινοπωρινό φύλλο, στην πράσινη πολυβόνα του γιαντρά.

— Εκείνος κάθισε απέναντί της.

— Είμαι...

— Σας γνωρίζω, δεσποινίς. Είστε Νορβηγίς, παρθένος, 28 ετών. Κατοικείτε μόλις στο 25ο πάτωμα του υψηλότερου ουρανοξύστη του Μπουένος Άιρες, στο μέγαρο «Καδάνας». Μιλάτε άσχημα αρκετές ξένες γλώσσες, όπως, άλλωστε, όλοι οι πολυγλωσσολογίτες. Έχετε ανοιχτό λογαριασμό στην Έθνικ Τράπεζα Άργεντινής. Ο πατέρας σας είναι εκατομμυριούχος, ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου εργοστασίου πλαστικών ειδών στον κόσμο.

— Γεννήθηκα στο Χάμπερφεστ, που είναι η πιο βόρεια πόλις της Εύρωπης, συμπλήρωσε εκείνη.

— Όταν ήμουν μικρή, έπαιζα με τις φίλες και τους πικουλίους. Έχω σπουδάσει μαθηματικά και πήρα το πρώτο βραβείο θεωρίας της μουσικής στο Ωδείο της Κο-

πεγχάγης. Τα γούστα μου αυτή τη στιγμή είναι: Μουσική: Νττόρζακ και Γκέρσουιν. Ζωγραφική: οι Γάλλοι Ιμπρεσιονιστές. Ποίηση: οι συμβολιστές. Κουζίνα:...

— Κρέας τσάντου, καπνιστός μπακαλιάρος, κινέζικο τσάι, είπε ο γιαντράς. Σας είδα να τρώτε στο Παρίσι, στο Βίκινγκ, στην όδo Βαβέν.

— Τα λουλούδια μου προκαλούν άηδία.

— Ίσως, επειδή είναι τα δρυα αναπαραγωγής των φυτών.

— Μά δεν είναι φυσιολογικό. Και οι πιο άγνες γυναίκες αγαπούν τα λουλούδια.

— Δεν έχει σημασία, εξακολουθήστε.

— Στο κεφάλαιο της μόδας είμαι οπαδός του Ντιόρ και μισώ τη Μάγκυ Ρούφ. Άρώματα δε χρησιμοποιώ ποτέ.

— Δεν έχετε ανάγκη. Το κορμί σας έχει τη μυρωδιά του ζεστού ψωμιού.

— Δεν μπορώ να καπνίσω ολόκληρο τοιγάρο. Μόλις τραβήξω μερικές ρουφηξίες το πετώ. Δεν ανέχομαι την παρουσία άλλων ανθρώπων στο σπίτι μου, θέλω να είμαι μόνη. Μόλις έρχεται η υπηρέτρια, φεύγω άμεσα. Γυρίζω όταν ξέρω, ότι έχει φύγει και τότε ανοίγω διπλάτα τα παράθυρα, έως ότου διαλυθούν τα μαγνητικά της κύματα. Κατοικώ στο εικοστό πέμπτο πάτωμα. Δυστυχώς, υπάρχει και άλλο πάτωμα, ψηλότερα, κι' εγώ δεν μπορώ να υποφέρω κανέναν πάνω από μένα, εκτός από το Θεό.

— Πιστεύετε στο Θεό;

— Όχι! Δεν είναι περίεργο;

— Καθόλου. Το πάτωμα που είναι από πάνω σας κατοικείται;

— Θά ήθελα να καθίσω εγώ εκεί, δυστυχώς, όμως, ο νόμος προστατεύει τον ένοικιαστή. Άδυνατον να τον διώξω. Τον ύφισταμαι κατ' ανάγκη. Του προσέφερα ένα τσάκ, ένα λευκό. Θα μπορούσε να γράψει επάνω ότι ποσά ήθελε. Τίποτε, όμως, δε φεύγει. Ένας μάγος... Πιστεύετε στη μαγεία;

— Τις ερωτήσεις τις κάνω εγώ, δεσποινίς, κι' όχι εσείς.

— Με συγχωρείτε. Ένας μάγος, λοιπόν, που τον πλήρωσα άδρά, κάνει μάγια εδώ κι' ένα χρόνο, για να πεθάνει ο ένοικιαστής του 26ου πατώματος. Τίποτε, όμως... Μ' αρέσει η ξιφασκία. Κυκλοφορώ πάντα το πρωί, όπως με βλέπετε, με αντρικό παντελόνι και δε φορώ ποτέ κάλτσες. Λατρεύω το χορό.

— Σας είδα στο "Εμπασσιν".

— Συχαίνομαι τις γάτες.

— Αιλουροφοβία. Αίλουρος, στα ελληνικά, σημαίνει γάτος και είναι ζώον ιερών σε πολλές αρχαίες θρησκείες.

— Αγαπώ τους σκύλους. Δυστυχώς, ο κανονισμός του μεγάρου «Καδάνας» είναι ρητός. Απαγορεύει τα ζώα μέσα στα διαμερίσματα. Όταν έχω καταγίδια, δαίνω γυμνή στην ταράτσα.

— Και ο ένοικιαστής του 26ου πατώματος;

— Είναι γυναίκα, μιὰ Όλλανδέζα.

— Μπορεί, όμως, να δέχεται άντρες στο σπίτι της;

— Είναι πολύ άσχημη και κανένας δε θα την κτύπαζε, έστω κι' αν εκείνη τον προκαλούσε...

— Πάνω σ' αυτό, η δεσποινίς Σίγκλιντα Φιόρντ έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού της συλλέξιμο, την τιμή κάθε επισκέψεως. Έδωσε το χαρτονόμισμα στο γιαντρά, ο οποίος, με προσποιητή αδιαφορία, το πέταξε επάνω στο γραφείο του.

— Και τώρα, δεσποινίς Φιόρντ, δε μου λέτε τί ακριβώς σας βασανίζει;

— Έδώ και δυο μήνες, αποκτήθηκε εκείνη, κάθε πρωί, με την ανατολή του ήλιου, έχω την παραξενή εντύπωση, ότι μέσα στο κεφάλι μου άντηχει ένα φρικαλέο λάλημα πετεινού.

— Το σύμπλεγμα της Μαριάννας, είπε θριαμβευτικά ο γιαντράς. "Η, αν προτιμάτε, το σύμπλεγμα του Λίνκ, γιατί εγώ το ανέκλυψα. Από μετριοφροσύνη το άνωμασα σύμπλεγμα της Μαριάννας». Μαριάννα είναι η Γαλλία και ο κόκορας είναι το εμβόλημά της. Με καταλαβαίνετε;

— Ο γιαντράς έβγαλε από την τσέπη του ένα χρυσό γαλλικό νόμισμα εκατό φράγκων και της έδειξε τον πετεινό, λέγοντας:

— Το σύμπλεγμα σας έχει ήρωϊκό και έρωτικό περιεχόμενο.

— Πολύ πιθανόν να είναι ήρωϊκό. Από μικρό κοριτσάκι με φωνάζανε Βαλκυρία. Άλλα οι Βαλκυρίες ήταν άγνες.

— Ναί, ήταν άγνες, ως την ημέρα που θα συναντούσαν κάποιον γενναίο πολεμιστή, στον όποιον και προσέφεραν την αγνότητά τους, για να τον ανταμείψουν για τους θάλους του. Το τραγούδι του πετεινού φανερώνει τον πραγματικό σας εαυτό μέσα από το λαβύρινθο του υποσυνείδητου σας. Φτάνει για σήμερα. Σας περιμένω αύριο, την ίδια ώρα.

ΚΑΘΕ μέρα, επί ολόκληρους μήνες, την περίμενε. Και κάθε μέρα εκείνη επλήρωνε 500 πέζες για την επίσκεψη.

Η Σίγκλιντα μορφώθηκε ψυχαναλυτικά. Ο Φρόυντ, ο Άντλερ, ο Γιούνγκ, καταπίεσεις, λίμπιντο, οιδιπόδεια σύμπλέγματα, ναρκισισμός, υποσυνείδητο, κι' ένα σωρό άλλες λέξεις εισέχωσαν στη ζωή της.

Άλλα το λάλημα του πετεινού ακουγότανε κάθε πρωί.

Στο τέλος, ο γιαντράς της είπε:

— Δεσποινίς, εκείνο που σας λείπει είναι ένας άντρας.

Η Σίγκλιντα χαμογέλασε.

— Χθες το βράδυ, είπε, ο ναυτικός ακόλουθος της πρεσβείας του Πόρτο-ΡΙΚΟ, ενώ με έσφιγγε χορεύοντας, επέτρεψε στον εαυτό του να... Άλλα εγώ του μίλησα με τέτοιο τρόπο, που είμαι βεβαία, ότι κάθε βρεξίς να εξα-

ναρχίση του έχει περάσει.

— Την προσεχή φορά που ο κ. ναυτικός ακόλουθος θα επιτρέψει στον εαυτό του να... σάς παρακαλώ θερμώς να του μιλήσετε με τέτοιο τρόπο, ώστε να θελήση να εξακολουθήσει.

— Δε θα μπορούσατε να μου μιλήσετε πιο καθαρά, γιαντρά;

— Άδύνατον να σας εξηγήσω περισσότερα, δεσποινίς. Πάντως, αν θέλετε να απαλλαγείτε από το σύμπλεγμα της Μαριάννας, μην αποκαρδιώνετε άλλη φορά τους ναυτικούς ακόλουθους.

Το ίδιο βράδυ, από το "Εμπασσιν", η χλωμή Νορβηγίδα πήρε στο τηλέφωνο το γενναίο θαλασσομάχο του Πόρτο-ΡΙΚΟ.

— Ελάτε, άμέσως. Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη.

Τα μεσάνυχτα τον παρακάλεσε να την συνοδεύσει σπίτι. Ο πιο σύντομος δρόμος από το "Εμπασσιν" στο μέγαρο «Καδάνας» είναι η ευθεία γραμμή. Δεν την ακολουθούσαν, όμως. Πέρασαν από το Ρεζεντάλ, ύστερα από το Όλιβος και, τελικά, έφθασαν στο μέγαρο «Καδάνας».

Την άλλη μέρα, το πρωί, από το 25ο πάτωμα του ουρανοξύστη, ο αξιωματικός, με το ένα χέρι γύρω από τη μέση της Σίγκλιντα, χαιρετούσε τη σημαία του Πόρτο-ΡΙΚΟ, που κυμάτιζε σ' ένα καταστροφοπλοίο, που εκείνη την ώρα έμπαινε στο λιμάνι.

Η Σίγκλιντα ήταν εὐτυχισμένη. Για πρώτη φορά, ύστερα από τούσους μήνες, δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ τραγούδι του πετεινού.

Μόλις ο αξιωματικός έφυγε, για να πάει στην Πρεσβεία, χτύπησε η πόρτα του διαμερίσματος. Ήταν ο ιδιοκτήτης του σπιτιού.

— Δεσποινίς, είπε. Από καιρό τώρα μου έχετε ζητήσει, επανειλημμένως, το διαμέρισμα του 26ου πατώματος. Έπί τέλους, είμαι στην ευχάριστη θέση να εκπληρώσω την επιθυμία σας. Το διαμέρισμα είναι ελεύθερο. Σήμερα έκανα έξωσι στην Όλλανδέζα, για μιὰ σοβαρή παράδοση των κανονισμών της πολυκατοικίας. Απαγορεύονται, όπως θα έχετε, τα κατοικίδια ζώα μέσα στα διαμερίσματα. Απέδειξα, λοιπόν, με δύο μάρτυρες, ότι η κυρία αυτή διατηρούσε κότες.

— Κότες;

— Μάλιστα, ολόκληρο κοτέτσι.

— Μιά στιγμή, είπε η Σίγκλιντα, και κάθισε σε μιὰ καρέκλα για να μην πέσει.

Αισθάνθηκε να ανεβαίνουν δάκρυα στα μάτια, για τη χαμένη της αγνότητα. Άλλα, με μιὰ τελευταία έλπιδα, ρώτησε:

— Μά τότε, αφού είχε κότες, θα είχε και κόκορα;

Ο ιδιοκτήτης κοκκίνισε.

— Φυσικά, δεσποινίς, είχε και κόκορα, που λαλούσε κάθε πρωί. Απορώ, μάλιστα, πώς δεν τον ακούσατε ποτέ.

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΜΕΣΑ στη φυσική κοιλότητα, που σχηματίζουν με το σμίξιμό τους τα μικροβούνια του Χελμού, τα Σουβενά και το Σούβαρο της Έλευθερίας.

Τα έχτισαν εκεί, σε ύψος 729 μέτρων, πριν από την Επανάσταση του 21, οι κυνηγημένες οικογένειες των κλεφτών και των παλληκαριών, που δε δέχονταν να προσκυνήσουν τον ξένο δυνάστη.

Εκεί...

Στη μέση απ' τα Καλάβρυτα, στον πλάτανο από κάτω, συμβούλιο έκαναν οι τρεις καπεταναίοι. Ζαΐμης, Λόντος, Πετμεζάς κι' όλα τα παλληκάρια...

ΧΑΡΕΣ ΚΑΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΩΝ ΑΠΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Εὐανθία, σ' αγαπώ!

ΔΕ με πήρανε δα και τα χρόνια για να διαστώ και να παντρευτώ μ' όποιον-όποιον. Είμαι τριανταπέντε. Έστω τριανταοχτώ. Σήμερα οι σαραντάρες ανάδουν φωτιές και χωρίζουν ανθρώπους. Η σαραντάρη Σίμπσον έκανε τον Έδουάρδο να παραιτηθεί από το θρόνο του.

Θα μου πής «τόν πρίγκιπα περιμένεις και του λόγου σου». Δεν περιμένω τον πρίγκιπα, αλλά δεν μπορώ να πάρω και τον Παναγιώτη.

Γιό πές μου, βρε Παναγιώτη, στο Θεό που πιστεύεις, τί να πάρω από σένα; Πρώτα-πρώτα σε περνάω ένα κεφάλι στο μπόδι, είσαι ένα και σαρανταπέντε, δίσ ένα και πενήντα. Έπειτα έχεις μιὰ μύτη που ξεκινάει από τη βάση της, εδρόμω παίρνει, δρόμο αφήνει, και δε λείει νό: τελειώσει. Δεν ήταν να έχω και μπόδι ανάλογο με τη μύτη σου; Και κοντά σε δισ τ' άλλα, μου είσαι και φαλακρός. Τρεις τρίχες έχεις όλες όλες. Μια κατά την Άνατολή, μια κατά τη Δύση, και την τρίτη ανάλογα με το τί καιρός φυσάει...

Και να πεις πως έχεις και καμμία έ-εμπνίδα, μωρέ Παναγιώτη. Τέσσερα χρόνια γνωριζόμαστε, τρεις λέξεις έχω ακούσει από τα χείλη σου:

— Εὐανθία, σ' αγαπώ!...

Το άκουσα αυτό, πές και τίποτα άλλο. Τί με κυττάζεις μ' εκείνα τα παραπονεμένα μάτια που μου σφάζουν την καρδιά; Τί φταίω εγώ, μωρέ Παναγιώτη; Έγώ σ' έκανα κοντό; Έγώ σ' έφτιαξα φαλακρό;

— Μη κυττάζεις που είμαι κοντός. Την ψυχή μου να κυττάζεις!...

Μιά φορά απεφάσισες να πής και κάτι άλλο εκτός από το «Εὐανθία σ' αγαπώ». Και μούδωσες αυτή τη μαχαίριά: «Την ψυχή μου να κυττάζεις»!...

Τη βλέπω την ψυχή σου, μωρέ Παναγιώτη. Την αισθάνομαι σά χάδι στο ρυτιδωμένο μου πρόσωπο. Έχω χάρισει αμέτρητα φίλια στην όμορφη ψυχή σου. Δεν ήταν, όμως, να έπαιρνε και το σουλούπι σου κάτι από την όμορφιά της ψυχής σου; Ο κόσμος, μωρέ Παναγιώτη, το σουλούπι σου βλέπει κι' όχι την ψυχή σου. Πώς να σε παντρευτώ που σαν περπατάμε στο δρόμο θα μάς φωνάζου-

νε «περνάει η Μητρόπολις με τον Άγιο Λευτέρη»;

Το καταλαβαίνω πώς σε πικραίνω, αλλά τί να γίνω; Ένας άντρας μου άναλογεί κι' έμένα. Δε ζήτησα να είναι κανένας Άδωνις. Να μην είναι, όμως, και σαν του λόγου σου... Σκέπτομαι και τον κόσμο. Θ' άρχίσουν να μου λένε: «Διάλεξε—ξεδιάλεξε, τόν... Παναγιώτη πήρε».

Άλλα και ποιόν θα πάρω; Είμαι τριανταοχτώ χρονών. Έστω σαράντα. Το πολύ σαρανταδυό. Τα χρόνια περνάνε και γαμπρός δε φαίνεται πουθενά. Βαρέθηκα πια τη μοναξιά. Μαγκούφα θα περάσω τη ζωή μου; Σκέπτομαι το ρόφι κι' ανατριχιάζω.

— Εὐανθία, σ' αγαπώ!...

Όρες-ώρες δε μου φαίνεται και τόσο άπαισις η μύτη σου, βρε Παναγιώτη. Έπειτα υπάρχουν κι' οι χειρουργοί. Με μιὰ αισθητική έγχειρση στη θέση της μελιτζάνας σου, δε σου φεύγουν μιὰ μπάνια. Για τη φαλάκρα δε με πολυνοιάζει. Ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος είσαι που δεν έχεις μαλλιά. Οι διαγουμένοι, ως επί το πλείστον, είναι φαλακροί. Διανοούμενος, λοιπόν, και του λόγου σου, Παναγιώτη.

Θα μου πής, βέβαια, είσαι κοντός. Άσχημο αυτό, δε λέω. Δεν είναι, όμως, και τόσο φοβερό. Έπειτα δεν είμαι κι' εγώ καμμία γκαμήλα. Θα πάω νό: φορώ κι' αυτές τις τεράστιες τακουάδες και θα σε περνάω μιάν ιδέα, όλη κι' όλη. Καλό είναι, βέβαια, ο άντρας να έχη μεγαλύτερο μπόδι από τη γυναίκα. Δε χάνεται, όμως, ο κόσμος αν συμβή και το αντίθετο.

— Εὐανθία, σ' αγαπώ!...

Θα διορθώσουμε, λοιπόν, τη μυτίτσα σου και θα είσαι κοντούλης, κομψούλης και νοστιμούλης, Παναγιωτάκη μου. Θα νοικιάσουμε κι' ένα κουκλιότικο σπιτάκι, θα το επιπλώσουμε με μικρά και νόστιμα πραγματάκια. Έπειτα θα κάνουμε κι' ένα παιδάκι, αλλά δε θα θυμάσαι που δε θέλω να σου μοιάζή το παιδάκι.

— Εὐανθία, σ' αγαπώ!...

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Παναγιώτη μου.

Και μισώ τις ρυτίδες. Και το ράφι...

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Και λίγα χρόνια αργότερα, στην Άγία Λαύρα ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωνε το Λάβαρο της Έλευθερίας.

Από το Διακοφτό, με τον όδοντωτό σιδηρόδρομο, ανεβαίνεις σιγά-σιγά, ανάμεσα από θαυμάσιες χαράδρες προς την Ζαχλωρό. Κάτω κυλά ο Βουραϊκός, το ποτάμι που χαρίζει πλούσια θάλασση στην περιοχή και ποτίζει τα λίγα χωράφια των Καλαβρυτινών, στη Βυσωκά. Νερά καθαρία, γάργαρα νερά, χαριτωμένα, καθώς λείει ο ποιητής, αναδύονται σ' όλες τις μεριές. Και όμορφες κοπέλλες, ζωγραφιές — οι Ζαχλωρίτισσες — άνθίζουν μέσα στο τοπίο.

Από τα παλαιά Καλάβρυτα, τίποτα σχεδόν δεν απομένει. Ένα - δυό ξενοδοχεία. Το «Πάλλας», όπου έτυχε, εκείνη τη συμφορισμένη ημέρα της 13ης Δεκεμβρίου 1943, να γεννηί η γυναίκα του Ιδιοκτήτη Β. Άνεστοπούλου, που τον εκτελούσαν την ίδια ώρα οι Γερμανοί, και ο «Παραδείσος», όπου κατέλυσαν οι καταστροφείς — αυτά απομένουν. Και η πίκρα στα χείλη των όρφανών.

Τα σπιτία ξαναχτίστηκαν, τα σχολεία εδέχτηκαν τα παιδιά, οι ναοί τους πιστούς, όμως, εκείνοι που λείπουν, θαρραίνουν την ατμόσφαιρα.

Τα δυο παλαιά και Ιστορικά μοναστήρια, του Μεγάλου Σπηλαίου και της Άγίας Λαύρας, άνήκουν στην περιοχή των Καλαβρυτών.

Από τη Ζαχλωρό, με το γαϊδουράκι, πάλι κανείς προς το Μέγα Σπήλαιον. Χτισμένο επάνω σ' έναν απότομο βράχο, δεσπόζει όλης της περιοχής. Βέβαια, το σημερινό μοναστήρι δεν έχει καμμία σχέση με το παλαιό. Μιά πυρκαϊά, στα 1934, το κατέστρεψε τελείως. Στη θέση του τώρα υπάρχει ένα μοντέρνο κτίριο, οικοδομημένο στα 1936.

Είκοσι λεπτά από τα Καλάβρυτα, απέχει η Άγία Λαύρα. Ακονιτωτόδρομος συνδέει την πολιτεία με τη Μονή. Ούτε αυτό το μοναστήρι εγλύτωσε από την καταστροφή. Έσώθηκαν, όμως, πολλά κειμήλια του Ιερού Άγώνος. Το Λάβαρο της Επανάστασης, τα άμφια του Παλαιών Πατρών Γερμανού και το Ευαγγέλιον, που έδώρησε στη Μονή η Αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη. Λέγεται, ότι 1.100 διαμάντια το κοσμούν.

Χίλια διακόσια μέτρα από τη Μονή, σαν άσκητης, άρχων του κάμπου, ύψωνεται το Ήρώον του Αγώνος, ορατό από 12 χιλιόμετρα.

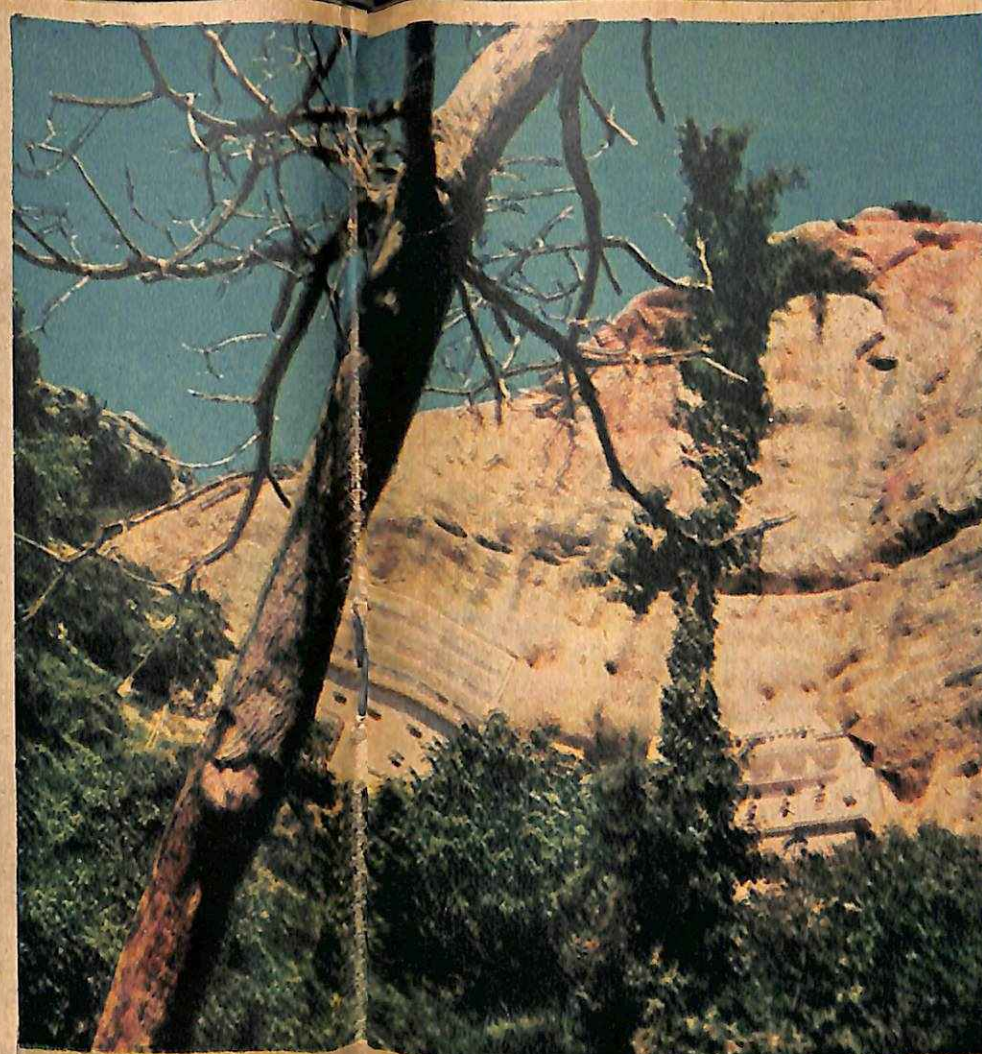
Ανάμεσα στην Άγία Λαύρα και στα Καλάβρυτα, υπάρχει μιὰ βρύση, που την ονομάζουν «Λυσσόβρυση». Το νερό της είναι τόσο χαυνωτικό, που όποιος το πίνει έλυσσά της πείνας.

Τα Καλάβρυτα, άργα, σταθερά, ξαναζούν. Η όμορφιά του τόπου και ο χρόνος, απαλύνουν τον πόνο του ανθρώπου.

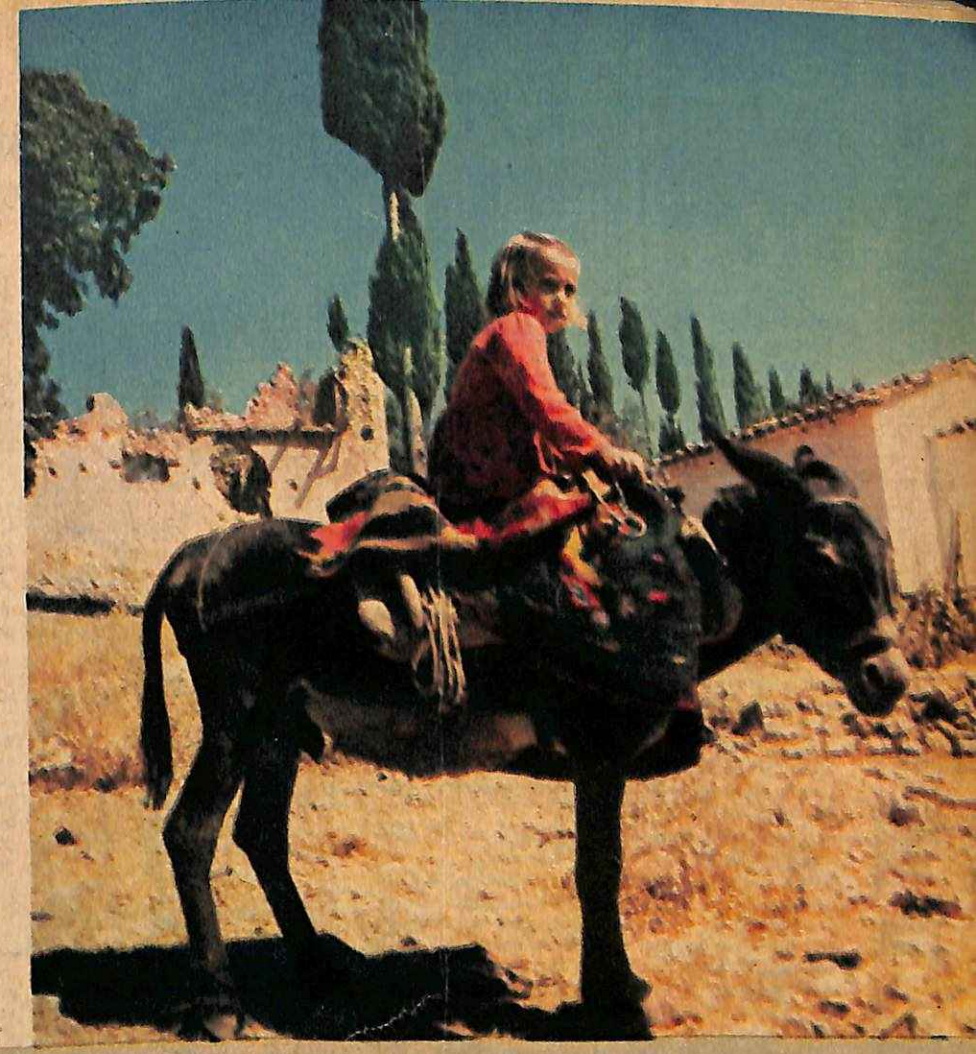
Β. Γ. ΉΓΕΡΜΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΙΣ ΉΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τό εξάισιο τοπίο της 'Αγίας Λαύρας, στα Καλάβρυτα, με τὸ 'Ηρώον τοῦ 'Αγώνος στὸ δάθος.

Τὸ Μέγα Σπήλαιον: Στὴ θέα τῆς ἀπαράμιλλης βυζαντινῆς μονῆς, ποὺ κατεστράφη ἀπὸ πυρκαϊὰ τὸ 1934, ὑψάνεται ἓνα μοντέρνο κτίσμα.

Μιά γραφικὴ εἰκόνα στοὺς 'Αγίους Πάντας τῶν Καλαβρύτων ('Αγία Λαύρα). Ὁ τόπος φέρει ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς καταστροφικῆς μανίας τῶν Γερμανῶν.

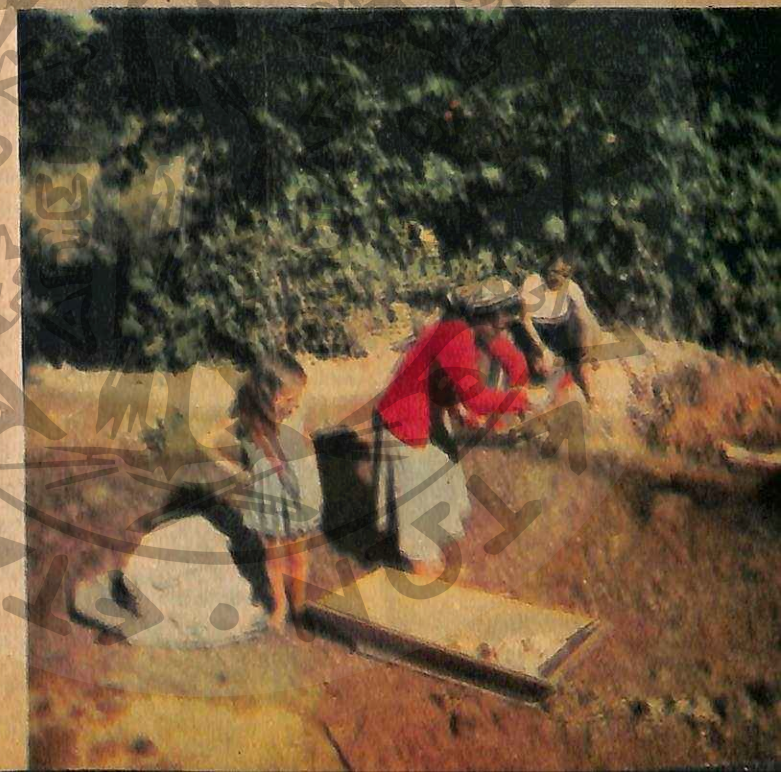
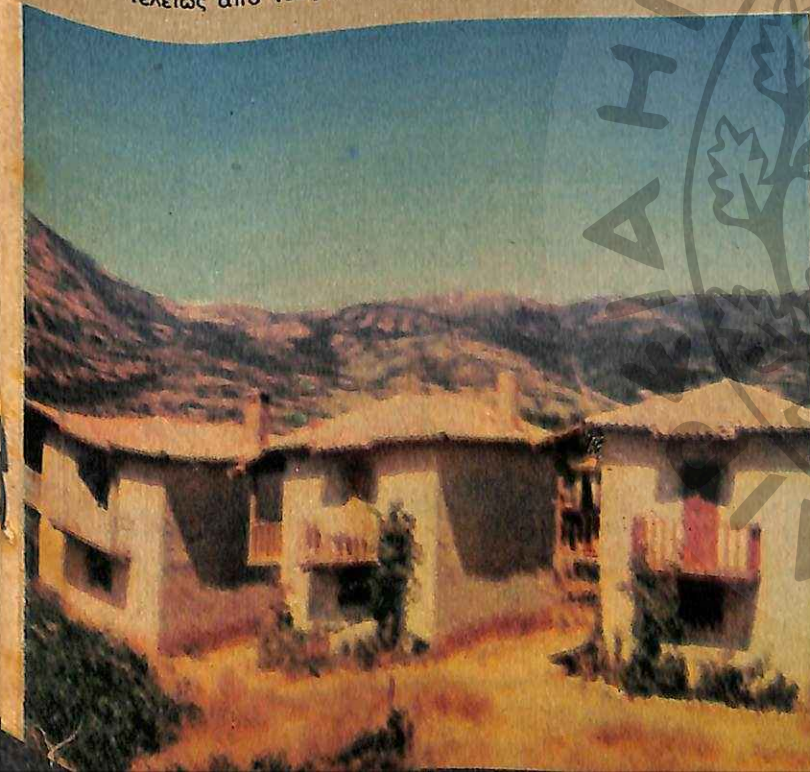
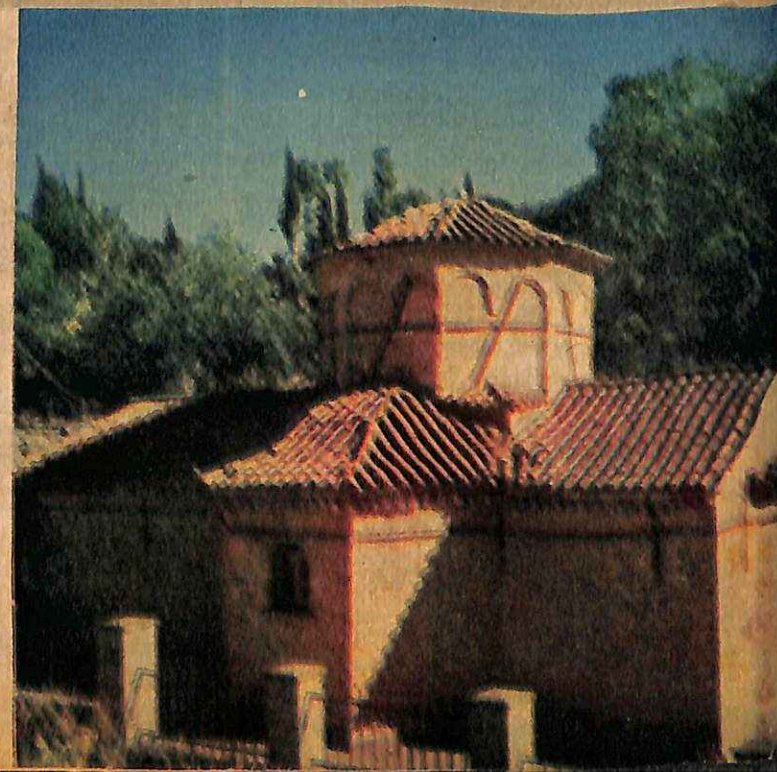
ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

'Η μονὴ τῆς 'Αγίας Λαύρας, βωμὸς τῶν 'Ελλήνων. Ἀπὸ ἐδῶ ἐξεπήδησε ἡ ἱερὴ φλόγα τοῦ 'Αγώνος τῆς 'Ανεξαρτησίας.

'Η βυζαντινὴ ἐκκλησίᾳ τῆς 'Αγίας Λαύρας, ὅπου ὁ Παλαιὸν Πατὴρ Γερμανὸς εὐλόγησε τὸ Λάβαρον τοῦ 'Αγώνος.

'Η νέα μορφή τῶν Καλαβρύτων. Ἡ παλαιὰ πόλις κατεστράφη τελείως ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1943.

'Ομορφὴ, εἰρηνικὴ εἰκόνα: Στὴ δροσερὴ ρεματιά, μιά κοπέλλα τῆς Ζαχλωρῶς ἔχει στήσει τὴ σκάφη τῆς καὶ πλένει.

ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ

* Το έργο δεν ξεπλύνει για να κοιμηθώ. Μπορεί να μείνει όρθιο μήνες ολόκληρους. 'Η φύσις του έδωσε τέτοιο μυστικό μηχανισμό, που του επιτρέπει να ξεκουράζει τα πόδια του κι όταν είναι όρθιο.

* 'Η 'Ιρλανδία είναι, ίσως, η μόνη χώρα του κόσμου (εκτός από τις περιοχές του 'Αρκτικού και του 'Ανταρκτικού) που δεν έχει φίδια.

* Τα όρχεοειδή, είναι τα ακριβώτερα και τα μακροβιότερα λουλούδια. 'Υπάρχει παράδειγμα όρχεοειδούς που έζησε 38 χρόνια.

* Οι κάτοικοι της 'Αγγλίας πίστευαν, πριν από 600 χρόνια, ότι ο καπνός του γαιάνθρακος δηλητηριάζει τον αέρα, και γι' αυτό απέφυγαν να τρώνε φαγητά, που είχαν ψηθεί σε φωτιά από γαιάνθρακα.

* Σε κάθε τετραγωνικό μέτρο έδάφους, σ' έναν κήπο, υπάρχουν, κατά μέσον όρον, επτά σκουλήκια.

* Στην Σιδηρία, οι γυναίκες ντύνονται πολύ βαρειά, για ν' αντιμετωπίσουν το δριμύτατο κρύο. Μπορεί να συναντήση κανένας στους άγρους χωρικούς, που εργάζονται, φορώντας ρούχα βάρους 15 και 20 κιλών.

* 'Ενα αγγό, έχει περισσότερη θρεπτική αξία από μία δωδεκάδα στρείδια.

* Οι 'Αζτέκοι είχαν δούλους, αλλά οι δούλοι μπορούσαν να έχουν περιουσία, ακόμα και ακίνητη. 'Ενας 'Αζτέκος μπορούσε να πουληθεί και να γίνει δούλος, για να πληρώσει τα χρέη του, ανακτούσε, όμως, την ελευθερία του, όταν είχε χρήματα για να την εξαγοράσει.

* Στην αστυνομία της Νέας 'Υόρκης υπάρχει ένας «φάκελλος μετενσαρκώσεως». Σ' αυτόν φυλάσσονται τα δακτυλικά αποτυπώματα άρκετων ανθρώπων, οι οποίοι πιστεύουν στην μετενσαρκώση και θέλουν ν' αποδείξουν την ταυτότητά τους όταν θα ξαναγυρίσουν, μετά θάνατον, στη γη.

* Το οινόπνευμα δεν περιέχει ούτε λίπος, ούτε μεταλλικές ουσίες, ούτε υδατάνθρακες, ούτε βιταμίνες. 'Ετσι, η θρεπτική αξία του είναι μηδαμινή.

* Οι ανθρωπολόγοι διαπιστώνουν, ότι ο σημερινός μέσος 'Αμερικανός, αποκτά τα χαρακτηριστικά του προσώπου των 'Ερυθροδέρμων.

* Το πρόσωπο του ανθρώπου βρίσκεται στην καλύτερη «θέση» του, στην ηλικία των 21 ετών.

* 'Η γλώσσα που ομιλείται από περισσότερους ανθρώπους, είναι η κινεζική: την ομιλούν 475.000.000 άνθρωποι.

* Πιστεύουμε, γενικά, ότι τα όνειρα διαταράσσουν τον ύπνο μας. 'Ο Φρόϋντ δεβαιώνει το αντίθετο. Τα όνειρα — λέγει — δεν προκαλούν διαταραχή στον κοιμώμενο, αλλά μάλλον τον έμποδίζουν να ξυπνήσει.

* 'Η ιδέα ότι δεν πρέπει να μένουν λουλούδια στο ύπνοματίό μας, γιατί μολύνουν τον αέρα, είναι πρόληψις. 'Η επιστήμη έχει διαπιστώσει, ότι το διοξείδιο του άνθρακος, που αποπνέουν τα λουλούδια, είναι τόσο λίγο, ώστε δεν μπορεί να μας έπηρεάσει.

* 'Ο Μέλας Δρυμός της Γερμανίας, δεν είναι ποτέ μαύρος. Το χειμώνα είναι κάτασπρος από το χιόνι, το καλοκαίρι είναι κόκκινος και κίτρινος από τα φυτά και τα λουλούδια που τον πλημμυρίζουν και το φθινόπωρο είναι πρώτα πράσινος και κατόπιν γκριζός.

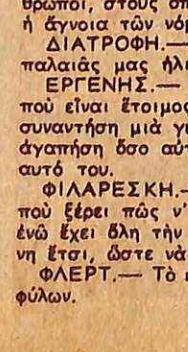
* Οι ψυχολόγοι έχουν ανακαλύψει, ότι ο πραγματικός λόγος της ανίας, από την οποία πάσχουν πολλοί άνθρωποι, όφειλεται σε ατμία που χρονολογούνται από την παιδική τους ηλικία.

* Οι γυναίκες κρυολογούν δυσκολότερα από τους άνδρες, όπως δεβαιώνει η στατιστική.

* Οι συνήθειες μετεωρόλιθοι είναι πολύ μικροί: δέκα ως δώδεκα χωρούν σε μία δακτυλίστρα.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Παρ' όλο που με θεωρούν «μοντέρνα» εφεύρεση, σε λίγους μήνες θα συμπληρώσω τα εκατό μου χρόνια, γιατί απ' τα 1854 κιόλας, ο Γάλλος Μπουρσέλ, κατάρθωσε, χρησιμοποιώντας δύο μεταλλικές πλάκες, να μεταδώσει — άρρυθβους δέξαινα — ήχους, με τη βοήθεια του «γαλβανικού», όπως λέγανε τότε, ρεύματος. Οι ήχοι αυτοί ήταν τα βρεφικά μου φελλίσματα. Είχα πολλές ατέλειες και χρειάζομουν περισσότερα όργανα για να καθαρίση ή φωνή μου.

'Από τότε, με παρέλαβαν πολλοί επιστήμονες και φρόντισαν να με μάθουν να μιλάω. 'Ο Μέουσι στην 'Αβάνα, ο Κλέμενς στη Γερμανία προσεπάθησαν να με διδάξουν, χωρίς επιτυχία, να αρθρώνω λέξεις. 'Ημουν, όμως, εδύσκολου παιδί και άρχισα να μιλάω, μόνον όταν έφθασα σε ηλικία 17 ετών, στα χέρια του Γερμανού Ράις. Αυτός ήταν και ο νουνός μου, που μου έδωσε το σημερινό όνομα. 'Η όμιλία μου ήταν τότε ασθενική και για μικρές αποστάσεις.

Την εποχή εκείνη, ήμουν ένα πολυδάπανο όργανο, που μόνο τα πλούσια πανεπιστήμια μπορούσαν να διαθέτουν για πειραματικούς σκοπούς. 'Όλα σχεδόν τα εξαρτήματά μου ήταν από πλατίνη, 'Ημουν σαν ένα πολύτιμο είδος, φυλαγμένο στα εργαστήρια, και μιλούσα μόνο στα αυτιά σοφών καθηγητών. Για πρακτική εκμετάλλευσιν, δεν μπορούσε, φυσικά, να γίνει ούτε λόγος και έμενα αναγκαστικά περιωρισμένο.

Το τελευταίο το πέτυχε ο 'Αμερικανός Γκράχαμ Μπέλ, στα 1876, ύστερα από πολλά πειράματα. Αυτός με έφωδισε με τον ηλεκτρομαγνήτη, την εμπομπίνα, που μπορείτε να δήτε, αν μου κάνετε... χειρουργική επέμβαση. Τον 'Απρίλιο του 1877, ο Μπέλ με παρέδωσε σε δημόσια χρήση, στη γενέτειρά του, τη Βοστώνη. Περιττό να σας πω πόση ήταν η χαρά μου. Βγήκα πιά στη ζωή και ήμουν ένα καταπληκτικό και πολύ χρήσιμο πράγμα.

'Αμέσως όλες οι μεγαλοπόλεις με ανέκρουσαν επίτιμοι δημότι τους. Το Λονδίνο με προσκάλεσε στα 1878, το Παρίσι στα 1879, το Βερολίνο στα 1881. Στο μεταξύ, η φωνή μου δυνάμυνε και, γύρω στα 1890, άρχισε να ακούγεται και στην έξοχή, με τα υπεραστικά τηλέφωνα. Χιλιάδες κορίτσια μου δάνεισαν τη συμπαιδική τους φωνή στα τηλεφωνικά κέντρα, που έγιναν τα πραγματικά νευρικά κέντρα της κάθε πολιτείας.

Στα 1930, όμως, άρχισα να ελευθερώνωμαι από τη γυναικοκρατία αυτή. 'Απέκτησα ένα δίσκο με αριθμούς, και έγιναν αυτόματα. Σιγά - σιγά, οι γυναικείες φωνές σήσανε από τα εκατομμύρια ακουστικά, κι' εγώ απέκτησα πιά τη δική μου φωνή «κλήσεως». Τώρα, σε κάθε πόλη, ένας μόνο αριθμός «μιλάει» όταν τον πάρετε: το κέντρο «ώρας». 'Αλλά κι' αυτή η φωνή, δεν είναι ανθρώπινη, είναι μία φωνή «κονσέρβας», αποτυπωμένη σε δίσκους....

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΝΟΜΟΜΑΘΕΙΣ.— Οι μόνοι άνθρωποι, στους οποίους συγχωρείται η άγνοια των νόμων.

ΔΙΑΤΡΟΦΗ.— 'Ο φόρος μιας παλαιάς μας ηλιθιότητας.

ΕΡΓΕΝΗΣ.— 'Ενας άνθρωπος που είναι έτοιμος να παντρευθεί αν συναντήση μία γυναίκα που θα τον αγαπήσει όσο αυτός αγαπά τον εαυτό του.

ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ.— Μία γυναίκα που έρεει πως ν' άρνηθί ένα φίλι, ενώ έχει όλη την ικανότητα να κάνει έτσι, ώστε να μην το στερηθί.

ΦΛΕΡΤ.— Το κρυφτούλι των δύο φύλων.

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ.— 'Ενας άνθρωπος που είναι έν επιγνώσει του κορόιδο.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ.— 'Ο άνθρωπος που διατυπώνει με σαφήνεια πράγματα για τα οποία δεν έχει ιδέα.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ.— 'Ενας άνθρωπος που μιλάει μπροστά σε άλλους ανθρώπους, που έχουν αποκοιμηθεί.

ΠΕΙΡΑ.— 'Η ονομασία που δίνουμε στα σφάλματά μας.

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ.— 'Η προσπάθεια που κάνουμε, για να πείσουμε τους άλλους να δικαιώσουν τα σφάλματά μας.

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΜΠΟΥΕΝΟΣ Α'Υ'ΡΕΣ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΗΜΟΥΝ, λοιπόν, στο Μπουένος 'Αύρες κι' έψαχνα να βρώ τρόπο να τα οικονομίσω. Κάποιος φίλος μου είχε δώσει μία επιστολή προς το σενιόρ Χουάν Φερναντέθ, έναν κύριο με ωραίο πρόσωπο, άψογους τρόπους, αλλά χωρίς καμμιάν ήθική αρχή. Είχα βετικές πληροφορίες, ότι ο Χουάν θα με βοηθούσε, όταν, όμως, πήγα να τον δω στο κατάστημα έργων τέχνης που διηύθυνε, άρνήθηκε να με δεχτεί.

Σκέφτηκα, πως έπρεπε να υπάρχουν και άλλες πηγές πλουτισμού στο Μπουένος 'Αύρες, εκτός από τη βοήθεια του σενιόρ Φερναντέθ. Τό μπάρ της «Κάζα Ντέλ 'Ορο», επί παραδείγματι, φαινόταν να είναι το ιδανικό όρμητήριο για τις εύγενείς προσπάθειες ενός ρηξικέλευτου νέου. Τράβηξα, λοιπόν, κατά κεί.

'Ο μπάρμαν μου πρόσφερε τη σεπσιαλιτέ του μαγαζιού, αλλά εγώ παράγγειλα το συνηθισμένο μου άψέντι.

— Κάνετε λάθος να ζητάτε άψέντι. 'Εδω

στο κατάστημά του, όπου οι επίσημες εμπορικές δεσοληψίες του ήταν άψογες, και ότι τις δικές μας επιχειρήσεις θα τις συζητούσαμε πάντα στα μπάρ και στα κοσμικά κέντρα.

— Μα δεν προσέχετε τί σας λέω, είπε ξαφνικά.

— Πώς να προσέξω; απάντησα. Είδατε τί μπήκε απ' την πόρτα;

— 'Ο Φερναντέθ χαμογέλασε.

— 'Η άραία σενιορίτα με την εξωμη τουαλέττα; ρώτησε.

— Ξέρετε ποιά είναι;

— 'Αν συμφωνήσουμε, σενιόρ, η σενιορίτα αυτή θα αποτελέση τον αντικειμενικό σκοπό της πρώτης σας αποστολής, μου είπε.

Δεν μπόρεσα να του πάρω άλλη λέξη για τη λεπτή μαυρομάτα καλλονή, που ξαφνικά είχε κάνει το σφυγμό μου να χτυπά γρηγορώτερα.

'Ο Φερναντέθ άρχισε να μιλά για άλλα αριστουργήματα — για ζωγραφικούς πίνακες και για αγάλματα. 'Αφού μείναμε σύμφωνοι κατ' αρχήν, μπήκαμε στις λεπτομέρειες της δουλειάς. Μου εί-

— 'Ενας Ροϋμπενς! φώναξε. Δεν είναι Ροϋμπενς;

Μπουένος 'Αύρες, Μάιος του 1945. Οι άργεντινές εφημερίδες δημοσίευαν όλες τις λεπτομέρειες της καταρρεύσεως της Γερμανίας. 'Η πόλις ήταν γεμάτη από μεγαλόσημους Ναζήδες, που είχαν καταφύγει εκεί με τους θησαυρούς των. Στά κέντρα έβλεπε κανείς έκθαμβωτικά κοσμήματα και παντού ξοδεύονταν άβθονα λεφτά.

ματα, καλλιτεχνικούς θησαυρούς, αντικές κ.λ.π. που τα πουλούσαν στους πλούσιους 'Αργεντινούς. 'Ο Φερναντέθ ήθελε να πιάσω φίλιες μ' αυτούς τους ανθρώπους, τους πλούσιους 'Αργεντινούς, να με καλούν στα σπιτία τους και να βλέπω τις συλλογές τους.

'Η δουλειά μου θα ήταν να καθοδηγώ τους «συνεργάτες» του να βρίσκουν τα καλλίτερα και τα ακριβώτερα έργα τέχνης. Θα έδινα πλήρη περιγραφή της τοποθεσίας, του έσωτερικού των σπιτιών, του υπηρετικού προσωπικού, των εισόδων και των εξόδων κι' εκείνος θα φρόντιζε για τα ρέστα.

Τον ρώτησα πόσο θα με πλήρωνε γι' αυτές τις υπηρεσίες. Μου είπε, πως το μερίδιό μου θαταν 25%. 'Εκείνοι που θα διέτρεχαν το μεγαλύτερο κίνδυνο, θαπαιρναν 50% και τα υπόλοιπα 25% θα τα κρατούσε ο 'Ιδιος.

Δέχτηκα τους όρους του.

— Και τώρα, άς έρθουμε στην πρώτη μου αποστολή, στη σενιορίτα, του είπα.

Μου εξήγησε, ότι έλαχιστα πράγματα ήταν γνωστά για τη σενιορίτα Μελίνα Κορντέ. Είχε έρθει στο Μπουένος 'Αύρες πριν από λίγους μήνες και ζούσε μόνη σε μία πριγκιπική έπαυλη. Μονάχα μερικοί στενοί φίλοι είχαν δει τους καλλιτεχνικούς της θησαυρούς. Είχε στη συλλογή της τον πολυτιμότερο πίνακα — έναν άληθινό Ροϋμπενς, που άξιζε ολόκληρη περιουσία.

— Εύχαριστως θαπαινα φίλια μαζί της, έστω κι' αν είχε μόνο έναν άπλο Σεζάν στη συλλογή της, είπα εγώ, την ώρα που σηκώκαμε να φύγουμε.

'Η δουλειά μου, λοιπόν, ήταν ιδανική. Τις κλοπές δε θα τις έκανα εγώ κι' έτσι δε θα υπήρχε κίνδυνος να πάθω ζημιά. 'Η αποστολή μου ήταν, απλώς να είμαι γοητευτικός και παρρηρητικός.

Στις λίγες βδομάδες που άκολούθησαν, κατάρθωσα να άσκήσω τη γοητεία μου, με

συνηθίζουμε το ρούμι, είπε κάποιος, που καθόταν στο διπλανό σκαμνί.

— Δεν αλλάζω τις συνήθειές μου ούτε στο Βόρειο Πόλο, άποκρίθηκα.

— Τό 'ίδιο θα μπορούσα να πω και για τα ρούχα σας, συνέχισε εκείνος. Πρέπει ν' αγοράσετε μερικές φορεσιές απ' τα μαγαζιά του Μπουένος 'Αύρες, τό γρηγορώτερο.

— Είστε, μήπως, κρατικός έπόπτης της ανδρικής μόδας; ρώτησα σαρκαστικά.

— 'Οχι, άποκρίθηκε εκείνος γελώντας. Είμαι ο Φερναντέθ και δε σας κάνω αυτές τις συστάσεις από προσήλωσιν στα έθιμα του τόπου, αλλά για έμπορικούς λόγους.

Καθίσσαμε σ' ένα μικρό γωνιακό τραπέζι, όπου μπορούσαμε να μιλήσουμε ελεύθερα. Μου εξήγησε, ότι δεν ήταν σωστό που είχα πάει

JOHN BARTLOW MARTIN
Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ
(ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Τό 1893, ο Χέρμαν Μάτζετ ή ορ Χόλμς, ο φοβερώτερος κακοήγος όλων των εποχών, πού σκοτώνει και βασανίζει αμέτρητα θύματα με την τρελλή φιλοδοξία να ανακαλύψει το μυστικό της ζωής και να δημιουργήσει μια φυλή γιγάντων, χτίζει τον εφιαλτικό πύργο του στη Γουάλλας Στρήτ του Σικάγου. 'Η πασιδν γιά τούς έπισκέπτες της Διεθνούς Έκθέσεως, πού ο Χόλμς έχει εγκαταστήσει στον πύργο, τροφοδοτεί τά έργαστήριά του με ανθρώπινα πειραματόζωα. Ένα θράδυ, ο Χόλμς κασσοπεύει, από μια μυστική τρύπα, στον τοίχο, ένα νηόπαντρο ζευγάρι 'Αγγλων, πού ο βοηθός του, ο Μπέν Πίτσελ, έχει εγκαταστήσει σ' ένα από τά δωμάτια — πανίδες του πύργου.

1 'Ενώ ξεγνύνονταν, οι νεαροί σύζυγοι συνμιλούσαν εύθυμα: «Πρέπει να ομολογήσης, αγάπη μου», έλεγε ο Τζών Στάττερ, τη στιγμή πού ο Χόλμς κολλούσε τό μάτι του στην τρύπα του τοίχου, επώς ήταν θαυμάσια ή εμπνευσίς μου να ρθούμε έδω. Τέτοια πολυτέλεια και τέτοια άνεσι δέ θα τη βρίσκαμε σε κανένα ξενοδοχείο». 'Η γυναίκα του κύτταξε δλόγυρά της. «Είναι, πράγματι, πολύ άραια», είπε. «'Αλλά, ξέρεις κάτι, Τζών...». Γέλασε νευρικά. «Τί συμβαίνει;», ρώτησε εκείνος. «Έχω ένα παράξενο συναίσθημα», τού αποκρίθηκε. «Μη με κοροϊδεύεις, Τζών! Νοιώθω σά να μάς κυττάξη και να μάς παρακολουθή κάποιος...».

2 'Ο Τζών Στάττερ σούφρωσε μία στιγμή τά φρύδια, έρριξε κι' αυτός μία ματιά δλόγυρα κι' έπειτα έσπασε σε γέλια: «Έχεις δίκιο, Έθελ», είπε. «Ένας πολύ αδιάκριτος κύριος θαυμάζει την όμορφιά σου!». Καί έδειξε στη γυναίκα του τό πορταίτο του Γεωργίου Ουάσιγκτων, πού κρεμόταν στον τοίχο... Την έποχή της τραγικής του περιπέτειας, ο σέρ Τζών Στάττερ — γιατί ο νεαρός και πλούσιος 'Αγγλος είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του και τον τίτλο του βαρωνέτου — ήταν 27 μόνον χρόνων. Γνωστός φίλαθλος, γοητευτικός άντρας και περιζήτητος γαμπρός, ο σέρ Τζών είχε παντρευτή πριν λίγες έβδομάδες την Έθελ, μοναχοκόρη του λόρδου Μέρριλ.

3 'Ο ορ Χόλμς ήταν υποχρεωμένος να παραδεχτή, ότι ο πιστός του Μπέν Πίτσελ δέν είχε υπερβάλει διόλου τά χαρίσματα της νεαρής 'Αγγλίδας. 'Η Έθελ Στάττερ, πού δέν είχε ακόμη κλείσει τά 18 χρόνια της, ήταν, πραγματικά, όμορφη σαν δλόδροσο τριαντάφυλλο. Κυττάζοντάς την, ο κακοήγος ένοιωσε να τον κυριεύη ή φρικτή εκείνη συγκίνησης, πού ήταν πάντα προοίμιο φοβερών εγκλημάτων. «Μπράβο, Μπέν!», είπε. «'Ηταν περίφημη ή έκλογή σου. Έχουμε έδω δυό υποδειγματικούς τύπους καθαροαίμων 'Αγγλοσαζώνων. 'Ο,τι χρειαζόμουν γιά τά πειράματά μου...». Σε λίγο, τό πράσινο δωμάτιο θυθίζεταν σε άπαλό μισοσκόταδο. Τό ζευγάρι είχε πέσει στο φαρδύ κρεβάτι.

4 Μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο στην άγγελική μορφή του, ο Χόλμς άφουγκράστηκε τόν ήχο των φιλημάτων και τά γλυκόλογα. 'Επειτα, τό χέρι του θήκε μέσα στο σκοτάδι τον πίνακα με τούς μοχλούς και τίς στρόφιγγες... Πέρασαν λίγα λεπτά. 'Εξαφνα, άκούστηκε ή φωνή της Έθελ: «Τζών, κάτι μυρίζει παράξενα έδω μέσα!». Εκείνος σήκωσε τό κεφάλι από τό προσκέφαλο. «Είναι ή ιδέα σου, αγάπη μου. Δέ μυρίζει τίποτα», είπε. Πέρασαν πάλι λίγα λεπτά. 'Η φωνή της ξανακούστηκε επιτακτικότερη, δυνατότερη: «Κάτι μυρίζει, Τζών, σού λέω! Καί άκου, άκου αυτό τό σφύριγμα. Τί είναι, Θεέ μου; Τζών, δέν αισθάνομαι καλά. Άναψε τό φώς!».

5 Τη φορά αυτή, εκείνος ανακάθισε, θέλησε να σηκωθεί. Δέν τό κατάφερε. Τό ύπουλο άέριο, πού ο Χόλμς είχε παροχετεύσει στο δωμάτιο, παρέλυε τά νεύρα και τούς μύς του. Σκοτοδίνη τον κυρίεψε. Ξανάπεσε βαρύς στο προσκέφαλο. «Έθελ... δέν... δέν ξέρω τί μου συμβαίνει...», τραύλισε. Σπαραχτική άντήχησε τώρα ή φωνή της: «Τό κρεβάτι, Τζών!... Τό κρεβάτι γυρίζει!... Κύτταξε, ο τοίχος άνοιξε!... Θεέ μου...». Για μία στιγμή, είχαν και οι δυό την έντύπωση, πώς έφεταν περιδινόμενοι σε μία χοάνη δίχως τέλος. 'Επειτα, σκοτάδι τύλιξε τίς αισθήσεις τους.

6 'Όταν συνήλθε, ή Έθελ ήταν έσπλωμένη σ' ένα άπαλό ντιβάνι, σκεπασμένο με κόκκινο βελούδο. Ένα ξανθό, άραίο άντρικό κεφάλι ήταν σκυμμένο από πάνω της. 'Η Έθελ, ζαλισμένη ακόμα, άτένισε με άπορία τά μεγάλα γαλάνα μάτια πού την κύτταζαν: «Ποιος είστε;», ψιθύρισε. «'Ο Τζών... πού είναι ο Τζών;». Βαθεία, υποδλητική, ή φωνή του Χόλμς της αποκρίθηκε: «Δέν υπάρχει ο Τζών, άγγελέ μου! Δέν υπήρξε ποτέ! 'Ηταν δημιουργημα της φαντασίας σου, πλάσμα όνειρου... Για σένα υπάρχει μόνο έγώ. Έθελ. Κύτταξέ με...». 'Η νέα θήκε τη δύναμι να ψιθυρίσει: «Είστε τρελλός!... Θέλω τόν Τζών...». Προσπάθησε ν' άποσπάση τά μάτια της από τό μαγνητικό του βλέμμα, να κυττάξη δλόγυρά της.

7 Βρισκόταν σ' ένα παραμυθένιο δωμάτιο, όλο καθρέφτες. Δέν μπορεί, όνειρο θα ήταν όλα αυτά... Τό βλέμμα, όμως, και ή φωνή του παράξενου ανθρώπου, πού την κρατούσε στην άγκαλιά του, την τύλιγαν σαν άόρατο δίχτυ, της θόλωναν τη σκέψη: «Κύτταξέ με, άγγελέ μου! Έτσι, θα είσαι μέσα στα μάτια. Δέν υπήρξε ποτέ κανένας Τζών. Μόνο έγώ υπήρξα πάντα, μόνο έγώ υπάρχω... Πές το κι' εσύ, πές μου το...». Τά χείλη της έσάλευαν. Κατάπληκτη, άκουσε, αυτή τη φορά, την ίδια τη φωνή της να αποκρίνεται: «Ναι, μόνο έγώ υπάρχω...». Εκείνος την άγκάλιασε πιο σφιχτά. Της ήταν άδύνατο ν' αντιδράση στα χάδια του.

8 Όμως, μία άλλη φωνή, μία άργισμένη γυναικεία φωνή, ήρθε να διακόψη την παράξενη ύπνοφαντασία: «Όστε γι' αυτό δέν ήρθες άπόψε στο δωμάτιό μου, όπως είχες υποσχεθή!». Μ' ένα πνιχτό γρυλλισμό, ο Χόλμς άπεσε την Έθελ και τινάχτηκε όρθός. Ένας από τούς καθρέφτες των τοίχων είχε άνοίξει σά θυρόφυλλο και εκεί, στο μυστικό κατώφλι, τυλιγμένη σε μία δαντελένια ρόμπα, στεκόταν ή Τζούλια Κόνερ, φοβερός, άπειλητικός, με μάτια πού βστραφταν από άγριο θυμό, ο Χόλμς προχώρησε κατά πάνω της: «Πώς τόλμησες;», βρυχήθηκε. «Πώς τόλμησες να παρουσιάσής, χωρίς να σε καλώω;».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΣΤΙΧΟΥΣ

Ο πρωταγωνιστής του «Βασιλικού» θεάτρου κ. Θάνος Κωτσόπουλος.

Ο κ. Πέτρος Κυριακός, διαβάζοντας στο γραφείο του.

Ο ήθοποιος και θιασάρχης κ. Κ. Μουσούρης.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ ασφαλώς, από τους θεατροφίλους, θα γνωρίζουν ότι οι αγαπημένοι των πρωταγωνιστών δεν ασχολούνται μόνο με το θέατρο, αλλά συγχρόνως έχουν και άλλες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις. Οι ήθοιοι που γράφουν στίχους είναι αρκετοί και αναφέρονται εδώ τους εξεχόντας.

Ο συμπαθής θιασάρχης κ. Κ. Μουσούρης γράφει, καθώς μάς εξομολογείται, από 12 ετών.

«Γράφω, διαβάζω και σκίζω», μάς αναφέρει χαρκτηριστικά. «Η ποίηση αποτελεί την αδεράτη μου νύμφη, αλλά, πιστεύω, ότι σήμερα ελάχιστοι έχουν άπομεινι, που την αγαπούν. Τίποτα δεν έτύπωσε σε διδωλο. Ε-γραφα για το προσωπικό μου κέφι» τονίζει.

Σήμερα πιά γράφει σπανίως, εξ αιτίας των απασχολήσεών του. «Όμως, λέγει, η ποίηση παραμένει πάντα η πιο αγαπημένη μου πνευματική απασχόληση». Παραθέτουμε αποσπάσματα από το ποίημά του «Εκείνος», σαν δείγμα της ποιητικής του εργασίας:

«Έλα και λύτρωσέ με!... Απάνωθ' μου πέφτει ο νοτιάς κι' ο δρόμος του δρόμου ρυπαίνεται το γαλάζιο στοχασμό μου που αναρριγεί στο ρίψιμα του ανέμου...

Με τα γυνά της πέλματα η Έκστη προβαίνει σιωπηλή πάνω απ' τους τάφους καθώς σαν έρπετο μες τους κροτάφους του λογισμού σαλεύει η φρεναπάτη...

Κι' έτσι ως θρηνούν στο βάτο οι καλαμιώνες θαδίζοντας, μαδάει λευκειμονόσα τους κρίνους που είχα δρέψει όταν γυρ- (νούσα) στών παιδικών μου ονείρων τους ανθώνες...

Μονάχος, με λιπόσαρκη τη σκέψη στών θραδυνών λυγμών τις συμπληγάδες δυο κέρνινες, τά χέρια μου, λαμπράδες ύψωνω—αμαρτωλώς που έχει ασκητέψει...

Και καίω τη σκέψη σμύρνα και λιθάνι μπροστά σου! Ινδάλματός σου τον καθρέφτη τώρα που η νύχτα θάρσβαρτα έστι πέφτει κι' είναι κοντά σου οι ελπίδες μου ζητιάνοι.

Κι' όπως θα μοιάζης ρόδο φλογισμένο κ' ήσκιος μέσα στους ήσκιους έτσι ως θά'μαι παρακαλώ σε πρόλαβε και κάμε το θαύμα να γενή που περιμένω...

Ο πρωταγωνιστής του «Βασιλικού» μας θεάτρου κ. Θάνος Κωτσόπουλος γράφει και αυτός από πολλά χρόνια. Στα 1928, έφηδος ακόμη, εξέδωσε μια σειρά ποιημάτων και διηγημάτων μαζί. Κυρία, όμως, απασχόλησής του είναι η δραματική ποίηση. Έχει εκδώσει ήδη ένα δραματικό ποίημα, «Το κοράκι στην έρημο», και πέρρσι την τραγωδία «Μήδεια και Θυσία». Διαβάστε ένα απόσπασμα από το ανέκδοτο ποίημά του «Κάποιο τραγούδι».

Κάποιο τραγούδι μουσικά μέσ' την καρδιά μου θάλλει και τα κλαδιά ν' αποζητά σ' όλη τη γήρ σ' άπλωση τραγούδι αιωνιότητας και θείας αρμονίας.

«Ω, κάθε πλάσμα, κάθε τι γύρω μου τ' αναδίνει. Μέσ' τη ζωή είδα τ' όνειρο της ποίησης το θάμα.

Κάποιο τραγούδι μουσικά που θάλλει στην καρδιά μου και ν' άπλωθ' σ' όλη τη γήρ ζητάει, ναί μου κράζει. Τραγούδι αιωνιότητας και θείας αρμονίας.

Ο κ. Ντίνος Ηλιόπουλος, ο εκλεκτός μας κωμικός του θεάτρου «Ρέξ», άμάρτησε εν άγνοία του! Το ποίημά του «Ρεσιτάλ» που έδημοσίευσε η «Ποιητική Τέχνη», έγραψε «κατά λάθος», όπως μάς πληροφορεί ο ίδιος. «Όλοι οι Έλληνες, που σέβονται τον εαυτό τους, έγραψαν στίχους», λέγει ο κ. Ηλιόπουλος. «Και έγω, φυσικά, αλλά οι σχέσεις μου με την ποίηση παρέμειναν στών... πληθυντικό!». Ο κ. Ηλιόπουλος, παραλλήλως προς την ποίηση, ζωγραφίζει ακόμη κατά τις ώρες της αναπαύσεώς του εδχι, όμως, μέτρια, όπως χιλιάδες άλλοι, αλλά... κακά, πολύ κακά.

Αφ' όσον τελευταίο τον κ. Πέτρο Κυριακό, που χάρισε αλησμόνητες στιγμές στους Αθηναίους. Ασπιδόδοτος, αλλά λυρικότατος, ο Κυριακός μιλεί, πράγματι, στην ψυχή του ανθρώπου. «Το πρώτο τραγούδι τόγραφα γύρω στα 1926, για τη γυναίκα μου. Κι' άργότερα άγάπησα την ποίηση και δούλεψα γι' αυτή. Ίσως, μέσα στο χρόνο, να εκδώσω τα τραγούδια μου. Τραγούδια σε παλιό ρυθμό, γεμάτα πικρία και σαρκασμό, σαν τον «Τρούγκα» μου».

Ρέ, πέθανε ο Τρούγκας! Θεός σχωρέστον! Τώρα θάχ' τρεχάματα η γρηά του. Θά τρέχ' να το θγάλη τά χαρτιά του, με δίχως ιαχμή μέσον, κι' άντε δρέστον!

Θά τόν πάει Κόσμος συνοδεία τιμή που δεν την είδε στη ζωή του θά ψάλλη πετεοδρες στην ταφή του ο παπάζ, κι' η μήμη του αιωνία!

Ο Τρούγκας ρέ ήσυχασε και τώρα άλλοι από μάς, κανένας μας δεν ξέρει ποιανόν θέ να σηκώση το ξεφτέρι άφου πεθαίνουμε ώρα την ώρα! Κι' άφου λοιπόν πεθαίνουμε καθ' ώρα, τί μάς ποτίζει ο θάνατος άλόν, νά, πάρα πέντε λέει το ρολόι. Έφτασε κι' η σειρά μας... Πάμε τώρα!

Ο κ. Ντίνος Ηλιόπουλος, κωμικός του θιάσου «Κοτοπούλη».

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

Η ΓΟΗΣΣΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΛΕΝΕ ΤΙ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΗ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ
ΤΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ
ΑΛΕΚΟ ΛΙΑΔΩΡΙΚΗ

ρη άνάμνησις πού, ύποτίθεται πως έπηρέασε την έπειτα ζωή σας;

— Καμιά! «Η-μουνα όρφανή... Ξερή απόκρισις και πάλι.

Ο σύνδοξός μου, που παρίσταται στο δύσκολο αυτό έντερο-παιχνίδι, ζήτησε να θυμηθώ την παγερή άτιμωσία.

— Η μίς Στάνγουϊκ έννοει, δ-τι τα παιδικά της χρόνια ήταν, μάλλον, θλιβερά. Αργότερα, όμως, φοίτησε σε δραματική σχολή, πήρε μαθήματα χρού και...

— Και έπαιζα και μπάσκετ μπάλλ! τον διακόπτει η Μπαρμπαρα.

— Περιφρα... άναφωνά με θαυμασμό. Τί άλλο;

— Τί άλλο; — σκέπτεται μιά στιγμή. «Ήθελα να γίνω χορεύτρια στο είδος της Ίσιδώρας Ντάνκαν... και άργότερα είχα άποφασίσει να πάω ως άποστολική άπεσταλμένη στους Κινέζους. Δεν πήγα, όμως...»

— Η Κίνα έχασε κάτι, άσφαλώς... — έπιχειρώ ένα φιλοφρόνημα. Το έκέρδισε, όμως η Τέχνη!

Η Μπαρμπαρα δέ φαίνεται να πολυενδιαφέρεται για το αϊφίνδιο κοπιμένο.

— Ζέστη δεν κάνει; λέει έτσι ξεκάφωτα.

Εγώ και ο σύνδοξός μου, κυτταζόμαστε άμήχανα. Μικρή σιωπή. Προσπάθεια άνασυνδέσεως της κουβέντας.

— Ποιά είναι η πιό ένδιαφέρουσα άνάμνησις της σταδιοδρομίας σας;

— Ο έλέας! άπανταί χωρίς κανένα διαταγμό.

— Ο έλέας; Ποιός έλέας; κυττάζω, πάλι, το συνοδό μου με άπορία.

— Πέστο για τον έλέαντα, Κέννεθ... λέει η Μπαρμπαρα και χαμογυρίεται... Με συγχωρείτε μιά στιγμή...

Εξαφανίζεται στο καμαρίνι της κι' έτσι, για μερικά λεπτά, μόνος με τον επί της έθιμοτυπίας όσιομάρτυρα, μαθαίνω τά του έλέαντα...

Όταν ήταν 15 έτών, άκόμα,

ως Ρούμπι Στήβενς, έργάστηκε σε καμπαρέ του Μπροντγουάϊ. Κάποιοι την φάρφε σ' ένα άπ' αυτά τα κέντρα και την δόθησε να μπή σ'α «Ζίγκφιλντ Φόλις». Εκεί, για αρκετό καιρό, η Μπαρμπαρα, ντυμένη σαν θηριοδαμίστρια, έμφανίζότανε στην πλάτη ενός έλέαντα. Η έμφανίσις της είχε κάνει πολλήν αίσθησι...

Ξαναγυρίζει ενά, άκόμα, ο Κέννεθ που διηγείται αυτή την ιστορία.

— Θυμάμαι τον έλέαντα — μου έξηγει τώρα η ίδια — γιατί, από κεί αρχίζοντας, προχώρησα σ'α έπιθεωρησιακά θέαματα των Σομπέρτ. «Μιά νύχτα στην Ίσπανία», ήταν το ές. «Μιά νύχτα στη Βενετία», το άλλο...

— Χορεύατε, δεδαίως... Έτσι δεν είναι;

— Όχι, παιδί μου! Κρεμιόμουν σ' ένα παλυσάιο!

— Πώς;

— Έξηγησέ του, Κέννεθ...

Και ο όσιομάρτυς συνοδός, μου έξηγει, ότι η Μπαρμπαρα άποτέλούσε μέρος του χορού των καλλιγράμων κοριτσιών που, δλα μαζί, σχημάτιζαν μιά ζωντανή εικόνα, έναν έμψυχο πολυέλαιο...

Η τελευταία άπόπειρα διασπάσεως των έσωτερικών της κόσμων:

— Μπαρμπαρα, τί σάς άρέσει στη ζωή;

— Μ' άρέσει το καλό φαί! Δεν έχω να σκέπτομαι για δίαιτες. Ποτέ μου δεν παχαίνω. Και τρώω, δ,τι μ' άρέσει. Γυμνάζομαι λιγάκι, χωρίς να κουράζομαι...

Και η έξοχή μ' άρέσει... «Α! Κολλυμπά, πάω Ιππασία... Μ' άρέσουν τ' έλογα, οι σκύλοι και οι γάτες... Παίζω φούτ — μπάλλ και... τί άλλο;

— Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ συμμερίζονταν μ' ευχαρίστησι δλ' αυτά; Μπούμ! Το πρόσωπό της σκοτεινιάζει:

— Ο Μπούμ, έζούσε όπως του άρεσε... Ο Μπούμ ήταν έλεύθερος να κάνει τη ζωή του, κι' την έκανε... Έγώ είχα τους καλούς μου φίλους... Ο φίλος είναι σπουδαίο πράγμα...

— Ταξίδια; Σας άρέσουν;

— Ήμουν στη Ρώμη σ'α 50... με τον Μπούμ. Όραία η Ρώμη... Μ' άρέσει, όμως, το Παρίσι πολύ. Εκεί κανένας χαίρεται τη ζωή του. «Α! Το «Σακρέ - Κέρ», έπάνω στη Μονμάρτη... Τί μαγεία... Και η Πίσσ... «Α! Η

Έντιθ Πιάφ, την αγαπώ πολύ... Μ' άρέσουν οι Γάλλοι...

(Παρένθεσις: Το άπέδειξε και... έμπράκτως. Για να έκδικηθ' όπως το Χόλλυγουντ πληροφορεί — τον Ρόμπερτ Τάιηλορ, για τις συχνές εξόδους του, με το καινούργιο άστέρι, την Ούρσουλα Θίς, η Μπαρμπαρα άφιερώθηκε σε εξόδους παραλλήλους με τον χαριτωμένο χήρο της Μαρίας Μαντέξ, Ζαν Πιέρ Όμόν, το Γάλλο έκατό τοίς έκατόν: άστέρα του θεάτρου και κινηματογράφου).

— Ποιά ταινία σας εκπροσωπεί την ίδιουσγραφία σας;

— Η Μπαρμπαρα κυττάζει, κάπως δύσπιστα, το συνοδό μου.

— Κέννεθ, τί είναι πάλι αυτό;

— Ο κ. Λιαδωρίκης έννοει — έπεξηγει έκείνος — ποιός από τους ρόλους πού άπεδύσατε, χμ... σάς ένδιαφέρει πιο πολύ;

— Η Στέλλα Ντάλλας... Και η γυναίκα στη «Διπλή άποξημώσις». Μ' άρέσουν τά έργα με άγριάδα... Μ' άρέσει, έγω η ίδια, να παίζω ρόλο δολοφόνου...

Τά μάτια της στράφτουν τώρα. Είναι η πρώτη και η μόνη, άληθινή, στιγμή, που μου θυμίζει το δυναμισμό πού δείχνει στις ταινίες της. Διερωτώμαι άν τώρα σκέπτεται τον Μπόμ!

— Όστε, θάπρεπε να σάς εύχθώ κι' άλλες ταινίες «δολοφονικές», έτσι δεν είναι;

Με κεραυνοβολεί, με μιά άνεξηγητή άπάντησι:

— Και δέβαια να μου εύχθητε... Γιατί όχι; Νεμίζετε πως πρόκειται ν' άποσπώδ' άπ' τη δουλεία μου;

Γελάει έντονα, σαρκαστικά:

— Είσαστε γελασμένος, άν το πιστεύετε αυτό!

— Άλλά, δεν είπα τίποτα...

— Ίσως σάς πληροφορήσαν, πως έτοιμάζομαι να άποστρατευθώ!... Είναι ο καλοθέλητής... «Ε! Πέστε τους, λοιπόν, ότι η Στάνγουϊκ έχει άκόμα χρόνια και χρόνια, πριν γερσά και ως γυναίκα και ως ήθοποιός!

Θέ και Κύριε... Άλλάζω μιά τελευταία ματιά με τον χαμένο, έπίσης, συνοδό μου... Χαμογελώ στην Μπαρμπαρα, γιατί μάς πλησιάζει ο φωτογράφος. Χαμογελάει κι' εκείνη. Κλικ! Και άπαθανατιζόμαστε, όπως βλέπετε, σε τρυφερώτατη ένάτηνσι. Κατά τά άλλα, δ,τι είδατε ή, μάλλον, δ,τι έ-διαβάσατε... ★★

ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ

«ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ»

«Η ΕΦΟΡΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ»

Ο ΚΡΙΣΤΙΑΝ - Ζάκ, ο περίφημος Γάλλος σκηνοθέτης, γυρίζει, τώρα, στη Ρώμη, τη Λυσιστράτη του Άριστοφάνη. Είναι γνωστό το θέμα της κωμωδίας αυτής: ο γυνάικες των άρχαίων Αθηνών, άποφασίζουν να κηρύξουν άπεργία έρωτος, για ν' άναγκάσουν τους συζύγους των να σταματήσουν τον πόλεμο. Οι σύζυγοι αναγκάζονται να συνθελόγησουν, και γυρίζουν σ'α σπίτια τους. «Τί θα κάναμε τώρα;» λένε περίλυποι. «Ό,τι κάνουν όλοι οι άλλοι: πολιτική», άπαντούν οι Αθηναίες, που τις αντιπροσωπεύει η Λυσιστράτη.

Φυσικά, στο ρόλο της Λυσιστράτης, εμφανίζεται η Μαρτίν Καρόλ, που κυριολεκτικά θριαμβεύει.

Ο ΜΠΟΜΠΑ θα μπορούσε να ήταν ο Άφρικανός αδελφός του Μόγλη ή ο μικρότερος αδελφός του Ταρζάν. Όπως ο τελευταίος, έτσι κι' αυτός, είναι καλός, έξυπνος, έχει άφάνταστο θάρρος και τεράστια μυϊκή δύναμι. Ο Μπόμπος άντιμετωπίζει και νικά μερικούς κκαούς λευκούς, που έτοιμάζονται να κυνηγήσουν έλέφαντες και να λεηλατήσουν μιά άποθήκη με έλεφαντόδοντο. Το θεαματικότερο μέρος της άραιας αυτής ταινίας, είναι η έφορμίσις των έλεφάντων σ' ένα χωριό, όπου κρατείται αιχμάλωτος ο Μπόμπος.

Η ταινία αυτή, που δείχνει μερικές καταπληκτικές εικόνες από τη ζωή της ζούγκλας, είναι γυρισμένη με άξιώλογη τέχνη από τον Αμερικανό σκηνοθέτη Φόρντ Μπήμπ.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΘΑ ΜΙΛΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΟΙ ΞΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΩΡΑ ΘΑ

ΤΑ «γράμματα» στον κινηματογράφο καταργούνται. Στο μέλλον θ' ακούμε τους ξένους ηθοποιούς να μιλούν... ρωμικά. Γιατί, απλούστατα οι ταινίες που μας έρχονται από το εξωτερικό θα «εντουμπλάρωνται». Κι' έτσι θα σταματήσει το παιχνίδι των ματιών από τα γράμματα στην ταινία κι' από την ταινία στα γράμματα, που δε μας αφήνει ν' απολαύσουμε και να χαρούμε το κινηματογραφικό έργο.

Ήδη, το χειμώνα, θα προβληθούν στους κινηματογράφους τρεις εντουμπλισμένες ξένες ταινίες. Πρώτη έχουμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε δηλαδή την τεχνική του εντουμπλάρματος — που ομολογούμε ότι δεν είναι καθόλου εύκολη — στα στούντιο της «Κόσμος Φίλμς», στο Ψυχικό. Γίνονται το εντουμπλάρμας της γερμανικής ταινίας «Οι γυναίκες του Σωκράτη». Ο καλλιτεχνικός διευθυντής κ. Λαζαρίδης και ο τεχνικός διευθυντής κ. Δαμαλάς είχαν την καλωσύνη να μας εξηγήσουν τις σχετικές λεπτομέρειες. Πήγαμε πρώτα στην αίθουσα λήψεως, όπου ήταν συγκεντρωμένοι και οι «Έλληνες ηθοποιοί» — όλα γνωστά όνοματα — οι οποίοι θα έπαιρναν μέρος στο εντουμπλάρμας. Στην αρχή προβάλλεται η σκηνή από την ταινία που έπρόκειτο να εντουμπλιστεί — ή να «συγχρονιστεί» ομιλούσα — όπως ο κ. Λαζαρίδης νομίζει ότι είναι ορθότερο να λέγεται το εντουμπλάρμας. Και μάλιστα πολλά φορές. Κατόπιν προβάλλεται δουβή. Ύστερα αρχίζουν οι δοκιμές. Οι «Έλληνες ηθοποιοί, καθισμένοι μπροστά σ' ένα τραπέζι, όπου είναι τοποθετημένα τα μικρόφωνα, απαγγέλ-

λουν τον ρόλο τους ελληνικά, ενώ η ταινία προβάλλεται. Πρέπει να γίνει απόλυτος συγχρονισμός εκείνων που λένε με τις κινήσεις των χειλιών και του στόματος των ξένων ηθοποιών. Γίνονται πολλές δοκιμές. Στο τέλος ο συγχρονισμός επιτυγχάνεται. Ο μηχανικός που βρίσκεται στην πλαγινή αίθουσα δίδει το σύνθημα: «έτοιμος». Θα γίνει γινική δοκιμή. Οι «Έλληνες ηθοποιοί παίζουν θαυμάσια. Κάθε λάθος εξαιρείται. Σε λίγα λεπτά ο μηχανικός δίδει το σύνθημα «έγγραφο». Ένα πορτοκαλί φωτάκι άναψε στην αίθουσα. Όλοι σιωπούν. Η ταινία προβάλλεται για τελευταία φορά δουβή, ενώ το μικρόφωνο μεταφέρει τη φωνή των «Ελλήνων ηθοποιών» στο μηχανήμα έγγραφης. Μόλις τελείωσε η σκηνή, ο κ. Λαζαρίδης μάς λέει:

— «Η μετάφραση, όπως παρατηρήσατε, γίνεται κάπως ελεύθερα γιατί πρέπει να βρεθούν οι κατάλληλες λέξεις που να ταιριάζουν στην κίνηση των χειλιών των ξένων ηθοποιών. Σπάνια μπορεί να χρησιμοποιηθεί η ίδια λέξη του πρωτοτύπου. Στο έργο που είδατε έχουμε και μία άλλη επιτυχία. Καταφέραμε να εντουμπλούμε και τα τραγούδια, πράγμα που γίνεται για πρώτη φορά στην παγκόσμια ιστορία του εντουμπλάρμας των έργων. Κι' έτσι, οι θεατές θα δουν το χειμώνα μία ταινία 100% ομιλούσα ελληνικά.

Ο κ. Λαζαρίδης επί είκοσι πέντε τώρα χρόνια μεταφράζει σενάρια από τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα τουρκικά.

— Νομίζετε, κύριε Λαζαρίδη, τον έρωτά, ότι το εντουμπλάρμας των ξένων ταινιών θα επι-

ΝΤΟΥΜΠΛΑΡΩΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

δράση ευεργετικά πάνω στην παραγωγή των ελληνικών ταινιών;

— Ασφαλώς, γιατί τώρα θα υπάρχει ο συναγωνισμός. Οι ξένες ταινίες θα είναι πια «ελληνικές», αφού οι μεγάλοι «Αμερικανοί», «Αγγλοι», «Γάλλοι» και «Ιταλοί ηθοποιοί» θα μιλούν τη γλώσσα μας. Και, επομένως, οι καθαυτοί ελληνικές ταινίες, δε θα μπορούν να είναι καλύτερες από τις ξένες — ελληνικές, γιατί κανένας δε θα πηγαίνει να τις βλέπει. Βέβαια, εδώ παρεμβάλλεται και το ελληνικό θέμα της ταινίας, που παίζει σημαντικό ρόλο στην επιτυχία του ελληνικού έργου. Αλλά, όσο ελληνικό θέμα κι' αν έχει μία ταινία, όταν αυτή είναι καλύτερη, από απόψεως τεχνικής, φωνοληψίας, φωτογραφίας, φωτισμού κλπ., δεν μπορεί παρά η επιτυχία της αυτή να είναι πολύ περιορισμένη. Γι' αυτό, πιστεύω, πως τώρα που θα υπάρχει ο κίνδυνος του συναγωνισμού, οι «Έλληνες παραγωγοί» θα καταβάλλουν κάθε προσπάθεια, ώστε να δημιουργούν όσο δυνατόν τελειότερες ταινίες. Επομένως, το εντουμπλάρμας των ξένων ταινιών, έχει πολύ ευεργετικά αποτελέσματα στον ελληνικό κινηματογράφο.

Κατόπιν επισκεφθήκαμε τα μηχανήματα του εντουμπλάρματος. Στο πλαγινό δωμάτιο βρίσκεται η «μοβιόλα». Είναι ο συγχρονιστής των δύο ταινιών: της ταινίας που ήδη υπάρχει και της ταινίας πάνω στην οποία μόλις γράφτηκε ο διάλογος. Η «μοβιόλα» κανονίζει την ταχύτητα των δύο ταινιών, ώστε να συγχρονίζεται η φωνή με τη σκηνή.

Το «μικρό» που βρίσκεται στην αίθουσα έγγραφης συγχρονίζει τον ήχο μέχρι και τεσσάρων μικροφώνων. Επίσης κανονίζει τον

όγκο και τη χροιά της φωνής. Από το ένα μικρόφωνο παίρνει το διάλογο και από τα άλλα διαφόρους βοηθητικούς ήχους.

Στην ίδια αίθουσα βρίσκεται και ο «ένισχυτής», που εξοιδετερώνει τους τυχόν ξένους μικροθορύβους. Η τελική έγγραφή γίνεται από τους τέσσερις «μετεγγραφείς», από τους οποίους ο ένας παίρνει το διάλογο, ο άλλος τη μουσική, ο τρίτος τους βοηθητικούς ήχους και ο τέταρτος συμπληρώνει τα κενά που πιθανόν να δημιουργούνται κατά τη διαδοχή των σκηνών.

Τα «άρνητικά» της φωνής και του ήχου μεταφέρονται κατόπιν στο «εμφανιστήριο». Για να γίνει το εντουμπλάρμας χρησιμοποιείται το «άρνητικό» της ξένης ταινίας, που στερείται του ήχου και τοποθετείται στα λευκά τιάγια της ταινίας ο ελληνικός διάλογος και κατά συνέπεια και όλοι οι άλλοι ήχοι, συμπεριλαμβανομένης και της μουσικής που «γράφεται» από την αρχή στα στούντιο της «Κόσμος Φίλμς». Πριν τελειώσουμε, αναφέρουμε τους «Έλληνες ηθοποιούς» που παίζουν — παίζουν πραγματικά — στη γερμανική ταινία «Οι γυναίκες του Σωκράτη»: Χρ. Τσαγανέας (Σωκράτης), Λένα Νεγδάνη (Ευρυπύλη), Ιορδ. Μαρίνος (Φίλας), Τζόλυ Γαρμπή (Κυδελή), Τσαγανέα (Ξανθίππη), Σπ. Ολύμπιος (Πλάτων), Τζών Λιτέρνας (Ζήνων), Κώστας Παπαγεωργίου (Βησσαρίων), Νέζος, καθώς και Δήμος Σταρένιος στον ρόλο του Περικλή, ο πρώτος και ενός Κορινθίου στρατιώτη ο δεύτερος κ. ά.

ΚΩΣΤΗΣ ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ

«Ανω: Προσοχή. Όλα είναι έτοιμα για την «έγγραφή». Ο καλλιτεχνικός διευθυντής κ. Λαζαρίδης δίνει τις τελευταίες οδηγίες στους «Έλληνες ηθοποιούς», που «εντουμπλάρουν» τη γερμανική ταινία «Οι γυναίκες του Σωκράτη». Οι ηθοποιοί δε βρίσκονται πάνω σε σκηνή, αλλά παίζουν σε ένα στούντιο. Δεξιά: Ο ηθοποιός κ. Τσαγανέας στο ρόλο του Σωκράτη, ενώ δοκιμάζει μπροστά στο μικρόφωνο τη φωνή του, για να της δώσει το «τέμπο» που απαιτεί ο ρόλος του.

Η «ΜΟΒΙΟΛΑ» ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής της «Κόσμος Φίλμ» κ. Κ. Λαζαρίδης συνεννοείται με το μηχανικό του ήχου κ. Μ. Δαμαλά για το «μετασυσγχρονισμό» μπροστά στη «μοβιόλα». Η «μοβιόλα» κανονίζει την ταχύτητα των δύο ταινιών, ώστε να συγχρονίζεται η φωνή των «Ελλήνων ηθοποιών» με τη σκηνή του ξένου φιλμ. Η «μοβιόλα» είναι ένα από τα σπουδαιότερα μηχανήματα του εντουμπλάρματος.

ΚΑΙ ΟΙ 4 ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η τελική έγγραφή του εντουμπλάρματος γίνεται από τους «μετεγγραφείς». Αυτοί είναι τέσσερις. Ο ένας παίρνει το διάλογο, ο άλλος τη μουσική, ο τρίτος τους βοηθητικούς λεγόμενους ήχους και ο τέταρτος συμπληρώνει τα κενά, που δημιουργούνται κατά τη διαδοχή των σκηνών. Ο μηχανικός του ήχου κ. Δαμαλάς ρυθμίζει στέκει από πάνω, ώστε να μην παρατηρηθεί καμιά άνωμαλία.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ Η ΓΝΩΡΙΜΗ ΦΩΝΗ

Ο μεγάλος Γερμανός ηθοποιός Πάουλ Χάιμπιγκερ στο ρόλο του Σωκράτη. Κατά το εντουμπλάρμας τον αντικαθιστά ο Χρ. Τσαγανέας, που μελέτησε επί πολύν καιρό το ρόλο του, πριν γίνει η τελική έγγραφη της φωνής του.

Στο ρόλο της Ξανθίππης. Άνω: η Λόλυ Χόλμπερ. Κάτω: η Νίτσα Τσαγανέα.

Στο ρόλο του Περικλή. Άνω: ο Όσκαρ Ζίμα. Κάτω: ο Παντελής Ζερβός.

Στο ρόλο της Κυδελής. Άνω: η Φίλιτα Μπενκάρ. Κάτω: η Τζόλυ Γαρμπή.

Στο ρόλο του Φίλα. Άνω: ο Χάιντς Έγγελμαν. Κάτω: ο... Μαρίνος.

Στο ρόλο της Αλγίας. Άνω: η Ιγνέ Στόλτ. Κάτω: η Κυδελή Μυράτ.

Στο ρόλο του Βησσαρίωνος. Άνω: ο Ρ. Πλατνέν. Κάτω: ο Κ. Παπαγεωργίου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΑΡΙΒΑΣ

Κάθε σουτ κι' ένα γκολ!

ΠΟΙΟΣ δεν τον γνωρίζει; Ποιος δεν τον καμάρωσε, έστω και μια φορά, να οδηγεί τα γήπεδα και να... έκπορθε την έστια του αντίπαλου; Είναι αυτός, ο αεικίνητος μέσα δεξιά της πειραικής ομάδας και της εθνικής μας.

Σ' ένα γραφικό δρομάκι της παλιάς Αθήνας, στο Ψυρρή, εκεί γεννήθηκε και εκεί ζή μέχρι σήμερα ο Γιώργος Δαρίδας, μαζί με τη μητέρα του και τις δυο αδελφές του. Γέννημα και θρέμμα Αθηναίος, είναι περίεργο πώς έγινε παίκτης του «Όλυμπιακού». «Ήμουνα άπαδός του Π. Α.Ο.», μάς εξομολογείται, «στα παιδικά μου χρόνια. Αλλά αργότερα έγινα «Όλυμπιακός» και από τότε που φόρεσα τη φανέλλα των Πειραιωτών αγάπησα την ομάδα μου σαν κάτι πολύ δικό μου!».

Ο δυναμικός σουτέρ της εθνικής μας διοπαλαίει, από μικρό παιδί. Γρήγορα γνώρισε τις πίστες της ζωής. Ωστόσο, πάντοτε του έμενε καιρός να εκλωστήση το τόπι. Μιά μπάλλα καμώ-

μένη από κουρέλια, που άποτελούσε και το συνεχές φόβητρο των... τζαμιών της συνοικίας.

«Τα πόδια μου με ηλεκτρίζαν», λέει ο Δαρίδας, «και πάντα ήθελα να παίξω σ' ένα σωματείο».

Και πράγματι, σύντομα εγγράφηκε στη «Νίκη» της Πλάκας και πέρασε αργότερα στη «Βικτώρια» Ψυρρή και στον «Αττικό» του Κολωνού. Το παιχνίδι του ήταν δυναμικό και φανέρωνε πώς ο «νεαρός» μπορούσε πολλά ν' αποδώσει με κατάλληλη προπόνηση.

«Έτσι, τον πρόσεξε ο τότε σύμβουλος του «Όλυμπιακού» κ. Π. Δούμας και τον... παρέσυρε προς το επίνευο. Ήταν, τότε, οι αρχές του 1946. Ο Δαρίδας, αφού μόνο σέ... μισό παιχνίδι έλαβε μέρος στα «δεύτερα» του «Όλυμπιακού», μετεπήδησε στα «πρώτα». Ονειρό του, όμως, πάντα ήταν η συμμετοχή του στην εθνική μας ομάδα. Φιλότιμος αθλητής και γνώστης των δυνατοτήτων του, ο ίδιος έπροponείτο συνεχώς, για να δελτιώσει το στυλ του. Επίμονος, καθώς είναι, κατάφερε να πραγματοποιήσει τον πόθο του. Και νάτος, που γίνεται διεθνής παίκτης στα 1950.

Από τότε έχει λάβει μέρος σε όκτώ επίσημες διεθνείς συναντήσεις. Στο Παλέρμο, στην Αλεξάνδρεια, στην Κωνσταντινούπολη, στο Έλσίνκι και στο γήπεδο του Π.Α.Ο.

«Η μεγαλύτερη συγκίνήσις μου υπήρξε το παιχνίδι προς την εθνική Τουρκίας», μάς αφηγείται. Και δικαίως. Τα τρία νικηφόρα τέρματα της ομάδας μας τα πέτυχε ο Δαρίδας. «Έτσι απόκτησε τον τίτλο του «σκορέρ» του κυπέλλου Ανατολικής Μεσογείου. Οι φίλοι του τον φωνάζουν «Λορέντζι», γιατί μοιάζει με το

«Αριστερά: Ο Δαρίδας στο γήπεδο του Παλέρμο. Το μάτς Ελλάδος — Ιταλίας θ' άρχισή. Κάτω: Ένα άπιαστο σουτ σημειώνει το 2ο γκολ έναντίον των Τούρκων.

Κάτω: Η Α.Μ. ή Βασίλισσα Φρειδερίκη απανεί στο διεθνή μας το μετάλλιον της νίκης της Πειραικής ένδεκάδος επί της ομάδος της Βασιλικής Αεροπορίας.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ορμητικός ο Δαρίδας παίρνει την κεφαλιά από τον Τούρκο συνάδελφό του. Αυτό το μάτς απέτελεσε το θρίαμβο του διεθνούς μας.

διεθνή κεντρικό κυνηγό της Ιταλίας και στο παίξιμο, αλλά και στο πρόσωπο. Αναπολεί μαζί μας όλα τα ταξίδια του στο εξωτερικό. Μιλεί για τους ποδοσφαιριστές των άλλων χωρών με πολλή αγάπη. «Εκείνος, που με κατέπληξε είναι ο μέσος άριστερά της Ουγγαρίας, ο Πούσκας», λέει με θαυμασμό και συμπληρώνει: «Επίσης και οι Γιουγκοσλάβοι κάνουν υπέροχο παιχνίδι και δικαίως κατέκτησαν εξέχουσα θέση στους Όλυμπιακούς του ποδο-

σφαίρου».

Και ο διεθνής μας καταλήγει: «Εύχομαι να μπορώ κάμποσα χρόνια ακόμα να φαίνομαι χρήσιμος στην ομάδα μου, αλλά και στην εθνική μας. Και αργότερα... όταν δε θα είναι τα πόδια μου έτσι γερά, θα καμαρώνω τους νέτους που θα μάς διαδεχθούν». Αφήνουμε το Δαρίδα με την ευχή ν' άργήσουν να τον επισκεφθούν τα... γηρατειά και τα μετ' αυτών έρχόμενα.

Β. Γ.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΥΪΛΙΑΜ ΑΪΡΙΣ

100Ν.— Δεν μπορούσα να φανταστώ, ότι, τώρα μάλιστα που δεν υπήρχε ο Τόνυ Φάιρ, εκείνη την Έλλην Τζώρτζεσον, που την είχαν βρή νεκρή, μέσα στα συντρίμια του τράινου, την είχαν ξεχάσει όλοι. Ούτε έκανα τη σκέψη, ότι, στις Ήνωμένες Πολιτείες, γίνονται εκατοντάδες φόννοι την ημέρα και ότι ήταν πολύ αμφίβολο αν, πέρα από το Κώλφλιντ και τις γειτονικές πόλεις, το μυστήριο της δίλλας του Σενέκα Χάιτς είχε καν άναφερθεί στις εφημερίδες. Στο μεταξύ, οι δημοσιογράφοι του Κώλφλιντ είχαν τρέξει στο Χάστιγξ για να ζητήσουν από τον ειρηνοδίκη και τη γυναίκα του να με περιγράψουν. Εκείνος με παρουσίασε ξανθή, ψηλόλιγνη, «με όμορφα βασανισμένου αγγέλου». Η σύζυγός του, όμως, έπέμεινε, πώς ήμουν καστανή, μετρίου αναστήματος, μάλλον λεπτή — πολύ συνθηθισμένος τύπος. Η διαφάνια τους ήταν ακόμα ριζικώτερη ως προς το ντύσιμό μου. Ο κ. ειρηνοδίκης δεβαίωσε ότι φορούσα ταγιέρ. Εκείνη με ήθελε με απογευματινό φόρεμα περιπάτου από καφέ μάλλινο ζέρσευ.

«Αν μ' έδλεπαν, άραγε, θα με αναγνώριζαν; Η άπορία αυτή μου έγινε έμμνη ιδέα.

Ένα απόγευμα έφυγα από το σπίτι, χωρίς να πώ τίποτα σε κανένα, πήρα ένα ταξί και πήγα στο Χάστιγξ. Είχα ντυθεί παλύ κομψά, αλλάζοντας και τη χτενισιά μου.

Ήξερα, πώς ήταν τρέλλα αυτό που έκανα. Αλλά μου ήταν αδύνατο ν' ανθέξω περισσότερο καιρό στην αβεβαιότητα.

Χαμογελαστή, χτύπησα τη γνώριμη πόρτα του μικρού σπιτιού με τόν κισσό.

Μου άνοιξε η γυναίκα του ειρηνοδίκη. Απορώνας ή ίδια με την τόλημ μου, της είπα:

— Με συγχωρείτε που σάς ένοχλώ, αλλά θα ήθελα να μάθω ποιές είναι, σύμφωνα με τους νόμους που ισχύουν εδώ, οι διατυπώσεις για την έκδοσι άδειας γάμου. Είναι μέσα ο κ. ειρηνοδίκης;

Εκείνη άνατέδωσε με αγαθότητα το χαμόγέλο μου.

— Μπορώ να σάς τις δώσω εγώ τις πληροφορίες που ζητάτε, αγαπητή μου. Περάστε μέσα.

— Ποιός είναι, Μαίρη; ρώτησε μια άντρική φωνή.

Ο φαλακρός άνθρωπάκος με τα γυαλιά, πρόβαλε στο χώλ και άρχισε να με περιεργάζεται με ένδιαφέρον. Ξείρεσα προς αυτόν το χαμόγέλο μου.

— Είναι για μια άδεια γάμου. Η κυρία, όμως, μου είπε, ότι μπορεί να με κατατοπίση αυτή και...

Με διέκοψε, ρίχνοντας μια αυστηρή ματιά στη γυναίκα του:

— Είμαι ο μόνος αρμόδιος να δώσω πληροφορίες έγκυρες και υπεύθυνες επί του θέματος που σάς ένδιαφέρει. Περάστε, παρακαλώ, στο γραφείο μου, δεσποινίς...

Τόν άκουα είκοσι δλόκληρα λεπτά να μου άναπτύσσει τη σχετική νομοθεσία.

— Και όλα αυτά, κατέληξε, θα σάς στοιχίσουν είκοσιδύο δολάρια και έξη-να σέντς.

Τόν ευχαρίστησα θερμά και σηκώθηκα. Με ξεπροβόδιζε ως το ταξί.

— Θα το θεωρήσω τιμή μου, να σάς παντρέψω, μου είπε. Μου άρέσει τόσο να παντρεύω ώραιές κατέλλες. Ξέρετε, εγώ πάντρεψα και τόν Φάιρ, αυτόν που τόν βρήκαν την άλλη μέρα σκοτωμένο στο Κώλφλιντ.

— Άλήθεια; έκανα.

— Έμεινα λίγα δευτερόλεπτα άκίνητη, κυττάζοντάς τον μέσα στα μάτια.

Τού ήταν, όμως, αδύνατο να συσχετίση την κομψή κυρία που του χαμογελούσε τώρα, με την κλαμένη και δυστυχισμένη κοπέλλα της βραδυάς εκείνης.

— Ναι, μου είπε. Και ξέρετε κάτι; Έχω τη δική μου θεωρία για το έγκλημα.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ποιός σκότωσε τόν Τόνυ Φάιρ, με το περίστροφο τού Χάρολντ Άσταιρ; Η Έλλην ή ο Μπίλ; Ο ένας από τούς δύο πρέπει να τόν σκότωσε. Επομένως, ο ένας από τούς δύο λέει ψέματα στον άλλον. Βασανιστικώτερη και από το φόβο μήπως άποκαλυφθούν οι σχέσεις της Έλλην με τόν Φάιρ, ή άμοιδαία ύποψία έρχεται να δηλητηριάση τη ζωή τους. Έν τώ μεταξύ, η άστυνομία διερευνά την υπόθεση. Γρήγορα, έρχεται εις φώς το γεγονός, ότι, την παραμονή τού φόνου, ο Φάιρ έπαντρεύτηκε στο Χάστιγξ την Έλλην Τζώρτζεσον. Η Έλλην πιστεύει, ότι μοιραίως η άστυνομική έρευνα θα φτάση ως αυτήν.

Αποκλείεται, νομίζω, να τόν σκότωσε η Έλλην Τζώρτζεσον...

— Κι' εγώ το ίδιο, νομίζω, τού άποκρίθηκα. Και μπήκα στο ταξί.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ έσβησε και ξεχάστηκε για τόν άλλο κόσμο — άπότομα, όπως είχε άρχισει.

— Λοιπόν; είπε ένα πρωί ο Χάρολντ Άσταιρ. Έμαθες, κύριε Μπίλ, τι ήταν ο φίλος σου ο Φάιρ;

Από ώρα έβλεπα την εφημερίδα διπλωμένη, επάνω στο τραπέζι, και δεν τολμούσα να την πάρω.

— Δεν ήταν φίλος μου, είπε ήσυχα ο Μπίλ.

— Πάντως τόν δεχτήκατε στη Λέσχη,

Έξακολούθησα να διαβάζω με σθημένη φωνή, ενώ ο Μπίλ έσκυβε από πάνω μου.

κού Γραφείου Έρευνών, όπως γράφει σήμερα η εφημερίδα, είναι, ότι κάποια θρωμοδουλεία θα είχε σκαρώσει ο Φάιρ στην παρέα του, στη Νέα Υόρκη, και γι' αυτό κρυβόταν εδώ. Οι φίλοι του, όμως, τον κυνήγησαν και τον σκότωσαν. Ίσως, μάλιστα, να σκότωσαν και τη γυναίκα του, αυτήν την Έλλην, πώς τη λένε, και να έξαφανίσαν το σώμα της. Ίσως, πάλι, να ήταν αυτή δργανό τους. Πάντως, η υπόθεση δεν παρουσιάζει κανένα μυστήριο. Είναι μια συνηθισμένη περίπτωσης άντεκδικήσεως μεταξύ γκαγκστερ.

— Έκείνο που δεν καταλαβαίνω, είπε η Έλντορ Άσταϊρ, είναι γιατί τάβαλες με τον Μπίλ.

— Μπίλ σε καλό σου! Έκανε ο άντρας της ευθυμία. Δεν μπορεί να πη κανείς ένα άστείο!

Και αυτό ήταν το τέλος της υποθέσεως. «Οχι, όμως, και το δικού μου δράματος. Οι εφημερίδες δεν ξαναγράψανε για το φόνου του Τόνυ Φάιρ. Το σύντομο πέρασμά του από το Κώληφλντ και το οκτρά τέλος του ξεχάστηκαν πολύ γρήγορα. Καθώς περνούσαν οι εβδομάδες, έπειτα οι μήνες, έπρεπε να ξενοιάσω, να ησυχάσω. Είχαμε λυτρώσει, το παιδί μου κι' εγώ, από τη φρικτή απειλή. Κι' όμως, ούτε στιγμή δεν ένοιωσα την παραμικρή χαρά ή ανακούφιση. Κατώρθωνα τώρα να χαμογελάω, να φαίνομαι ευχαριστημένη, ακόμη κι' ευτυχισμένη. Η απόγνωσής μου ήταν δουδή, αλλά βαθύτερη.

Τι έφταιγε; Πρώτα το ψέμα, το τεράστιο αρχικό ψέμα, που με είχε αφομοιώσει ολόκληρη και είχε γίνει ζωή μου. Ποιά ήμουν; «Οχι, δέβαια, η Έλντορ Τζωρτζσον, δυο φορές νεκρή. Ούτε, όμως, και η Πάτρικ Άσταϊρ, νεκρή και αυτή.

«Έπειτα, ήταν η μοιραία εκείνη συνάντησις με τον Μπίλ, στο μικρό σπίτι του Σενέκα Χάϊτς, μπροστά στο σκοτωμένο πατέρα του παιδιού μου. Ποιός ήταν ο φονιάς; «Οχι, εγώ... Τότε, ο Μπίλ; «Αν, όμως, ο Μπίλ τον είχε σκοτώσει, γιατί να το κρύβει ακόμα κι' από μένα; Γιατί να μου ληψέται, και—το χειρότερο—να με κυττάζει σά να του έκρυβα εγώ την αλήθεια;

«Ένας από μας τους δυο, ωστόσο, είχε σκοτώσει τον Τόνυ Φάιρ...

Τις δύσκολες ώρες της κρίσεως, όταν φεύγαμε από τη μικρή βίλλα, ο Μπίλ μου είχε πη: «Αν έρθη η μπόρα, θα την αντιμετωπίσουμε μαζί!...»

Η μπόρα είχε περάσει, χωρίς σχεδόν να μας άγγιξη. Τώρα είχαμε μπροστά μας μια ολόκληρη ζωή. Θα ταλούσαμε, άραγε, να την αντιμετωπίσουμε μαζί, έμεις που δεν είχαμε το κουράγιο ν' αντιμετωπίσουμε τις ίδιες μας αμφιβολίες;

Κι' όμως, αγαπιόμασταν. Αγαπιόμασταν με πάθος που ολόένα δυνάμωνε. Ε-δγαίνα, τώρα, κάθε μέρα μαζί του. Πηγαίναμε σε μακρινούς περιπάτους με το αυτοκίνητο. Χανόμασταν οι δυο μας στη μοναξιά—κι' εγώ προσπαθούσα να χαθώ μέσα στην αγκαλιά του, να μεθύσω από την ήδονη των ατέλειωτων φιλιών του. Οι αισθήσεις μεθούσαν. Μέσα στη σκέψι μου, όμως, στο βάθος της συνειδήσεώς μου, υπήρχε πάντα ένα μικρό κόκκινο φωτεινό σημάδι, κάτι που δεν έλεγε να σβήσει, και δλο γυρίζε εκεί, δλο γυρίζε... Και όταν σήκωνα τα βλέφαρα και αντίκριζα το βλέμμα του Μπίλ, μου φαίνονταν, πώς το έβλεπα να καθρεφτίζεται, το άπαισιο κόκκινο στίγμα, στο βάθος του βλέμματός του.

Για πολλόν καιρό δεν ξαναμιλήσαμε οι δυο μας για τον Τόνυ Φάιρ και για τη βροδυά εκείνη, στη βίλλα...

Είχε μπη πιά ο χειμώνας... Ένα κρύο απόγευμα, που περπατούσαμε αγκαλιασμένοι σφιχτά στην ερμηκή δχθη ενός μικρού ποταμού, μακριά από την πόλη, ο Μπίλ, έξαφνα, σταμάτησε, μ' έπιασε από τους δυο ώμους και με κύταξε μέσα στα μάτια.

— Θα ήταν τρέλλα, μου είπε, αν αφήναμε τον Ίσκιό ενός καθάρματος να μας χωρίση.

— Σ' αγαπώ, Μπίλ, ψιθύρισα. Και θα σ' αγαπώ πάντα...

— Τό τέρας που θέλησε να σε καταστρέψει, αυτός που σε κυνήγησε ως εδώ για να σε βασανίση, έρθηκε το τέλος που του άξιζε. Γιατί να βασανίζωμστε τώρα έμεις; Τι σημασία έχει ποιός τον σκότωσε; Κούνησε το κεφάλι.

— «Οχι, δχι, δεν έχει καμιά σημασία!... Είμαστε ανήμποι!... Πές μου, πότε θα παντρευτούμε; Θα μιλήσω άπόψε κιόλας του πατέρα...

— Έχω παιδί, Μπίλ.

— Γιατί μου τό λές; Μήπως δεν το ξέρω; Μήπως δεν τον αγαπώ το μικρό;

— Είναι γυιός του, Μπίλ.

Ξαφνιάστηκε για μία στιγμή. «Έπειτα το μέτωπό του συννέφιασε, το στόμα του έγινε σκληρό.

— Τι θές να πής; «Οτι δεν μπορείς να παντρευτής τον άνθρωπο που σκότωσε τον πατέρα του παιδιού σου; «Ωστε πιστεύεις, αλήθεια, πως εγώ;

— «Οχι, Μπίλ, δχι! Αλλά τότε πρέπει να τον σκότωσα εγώ. Δεν είν' έτσι; Έσύ, αυτό δεν πιστεύεις; Θεέ μου, τί δυστυχία σου έφερα! Έκανα και τη δική σου ζωή ψέμα...

Μ' άρφησε. Σιωπηλοί γυρίσαμε στο αυτοκίνητο...

«Ενοιώθα σά να βρίσκωμαι σ' ένα ζοφερό λαβύρινθο. Μάτια προσπαθούσα να διακρίνω την έξοδο. Δεν έβλεπα μπροστά μου παρά το κόκκινο σημάδι, που άπλωνε

Θάρτη μιά μέρα, να το δής, που άφουτά πούμε απόδραβις, πρωί πρωί την πόρτα σου θα 'ρθώ και θα χτυπήσω...

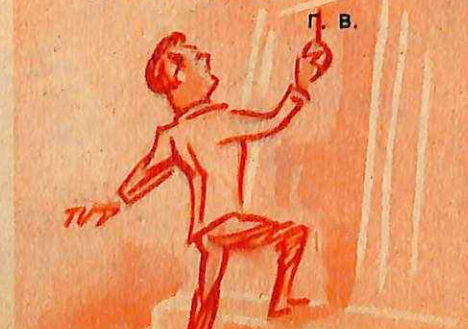
Κι' άσπου να πής, χλωμή: «Εμπρός!

έγώ θ' ανέδω σά γαμπρός και της γρήας μαννούλας σου το χέρι θα φιλήσω...

Θάρτη μιά μέρα, δεν μπορεί, δσο η ζωή να ναι σκληρή, που θα τα οικονομήσουμε ν' ανοίξουμε ένα σπίτι.

Κι' έσύ να πάψης πιά να κλαίς κι' εγώ να πάψω πιά, που λές, μόνος να νυχτοδέρνωμε σαν το θλιμένο δάχτυ!

Π. Β.

όλοένα και γινόταν η μεγάλη κηλίδα στο στήθος του Τόνυ Φάιρ... Θά εύρισα ποτέ την άκρη του νήματος που θα με άδηγούσε στο φώς;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

ΕΝΑ πρωί, λίγο μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων, η Έλντορ Άσταϊρ δεν κατέβηκε από το δωμάτιό της για το πρόγευμα. Ένοιωθε κουρασμένη—μου είπε συλλογισμένος ο άντρας της.

Τη βρήκα πολύ χλωμή. Προσπάθησε να μου χαμογελάσει από το προσκέφαλό της.

— Δεν είναι τίποτα, μου είπε. Πάντα, όταν πιάνουν τα μεγάλα κρύα, αυτή η παλκοκαρδιά μου άρχίζει να νάζει της.

— Θα φωνάξω το γιατρό! δήλωσα.

— Ο Δρ. Πάρκερ έμεινε ώρα πολλή μαζί της. Μετά την εξέτασε με πήρε ιδιαίτέρως.

— Είναι προοίμια κρίσεως, μου είπε. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Θά της στείλω νοσοκόμο. Νάχετε, όμως, κι' έσεις το νου σας, να με ειδοποιήσετε με το παραμικρό...

Έμεινα κοντά της όλη την ημέρα, ως άργα το βράδυ. Έκείνη επέμεινε να πάω να ξεκουραστώ. Υπάκουσα με μισή καρδιά...

Μέσα στη νύχτα με ξύπνησε η νοσοκόμος.

— Η κυρία σάς ζητεί, μου ψιθύρισε. Δεν είναι καλά. Έλάτε γρήγορα...

Πετάχτηκα άλαφιασμένη από το κρεβάτι. Στο δωμάτιό της, που μύριζε φάρμακα, ήταν ο Χάρολντ Άσταϊρ και ο Μπίλ, σκυμμένοι με άγωνία από πάνω της, και η Σούζι σε μία γωνία.

— Έκείνη, με το κεφάλι ριγμένο πίσω, στο προσκέφαλό, με τα χέρια σπασμωδικά σφίγγονα στο στήθος της, άνάσινε με δυσκολία. Μόλις είδα το γλυκό πρόσωπό της, άλλοιμμένο από τον πόνο, έδγαλα μία φωνή:

— Τό γιατρό! Τι περιμένετε; Γιατί δε φωνάξατε τό γιατρό Πάρκερ; Τρελλαθήκατε όλοι!

— Έκείνη έκανε μία προσπάθεια, μου έγνεψε με το χέρι:

— «Οχι... δχι, ακόμα... Θέλω πρώτα να σάς μιλήσω. Έλα κοντά μου, Πάτρικ... Τό φάρμακο, άδελφή...

— Η νοσοκόμος έσπασε, μιά άμπουλα μέσα σ' ένα μαντήλι, που τό κράτησε δυο τρία λεπτά μπροστά στη μύτη της άρρωστης.

Τα χαρακτηριστικά της Έλντορ Άσταϊρ ήρέμησαν, ο σπασμός των χεριών χαλάρωσε.

— Και τώρα, καλή μου, είπε στη νοσοκόμο, θα μās άφήσης, λίγα λεπτά... Δός μου τό χέρι σου, Πάτρικ...

Τα δάκρυα, που προσπαθούσα να συγκρατήσω, μ' έπνιγαν. Απέναντί μου, από τό άλλο μέρος του κρεβατιού, ο Χάρολντ Άσταϊρ, είχε κρύψει το πρόσωπο μέσα στα χέρια του κι' έκλαιγε με άναφυλλιά.

— Ο Μπίλ, δρθιος στα πόδια του κρεβατιού, άκίνητος σαν άγαλμα, κύταζε τη μητέρα του, με δουδή και άνήμπορη άπελπισία.

— Θα πεθάνω, είπε εκείνη ήσυχα. 'Ο καπμένος ο γιατρός Πάρκερ δε θα μπορέσει να με σώση αυτή τη φορά. Τίποτε δεν μπορεί να με σώση... Λυπάμαι που θα σάς άφήσω. Είστε όλοι τόσο καλοί, τόσο άξιαγάπητοι. Θά πάω, όμως, να δρώ τό Χιούλ και...

Σταμάτησε, μου χαμογέλασε και συνέχισε:

— Χάρολντ, δεν ντρέπεσαι να κλαίς έτσι; «Ήσουν πάντα ο καλύτερος σύντροφός, Χάρολντ. Μ' έκανες πολύ ευτυχισμένη. Κι' έσύ, Μπίλ, ήσουν καλό παιδί. Είμαι περήφανη γιό σένα... Κι' έσύ, Σούζι, πιστή μου, Σούζι... Νά με σάς κακοφανή, όμως, αν σάς πώ, ότι περισσότερο άπ' όλους τήν... την Πάτρικ αγαπώ...

— Έσπασα σε λυγμούς.

— «Οχι! ψιθύρισα. Δεν πρέπει...

— Μή λές κουταμάρες, Πάτρικ, μ' έκοψε η Έλντορ. Κι' έσύ, Μπίλ, μη στέκης εκεί σαν πετρωμένος. Έλα πιά κοντά...

— Άκούστε τώρα τί θέλω. Είναι η τελευταία μου επιθυμία. Δέ θα μου την άρνήθητε... Ξέρω τόσο αγαπιέστε έσεις οι δυο. Θέλω να παντρευτήτε, τό νηνοαώτερο. Μ' άκού-

τε; Δεν υπάρχει έμπόδιο... κανένα έμπόδιο... Πάτρικ, δε σου ζήτησα ποτέ τίποτα. Είναι η πρώτη και τελευταία φορά. Θέλω να μου ύποσχεθής, ότι... ότι θα γίνης γυναίκα του Μπίλ. Πές μου, Πάτρικ... Ο Χάρολντ Άσταϊρ είχε σηκώσει τό κεφάλι και κύτταζε τη γυναίκα του με κάποιαν άπορία. Έκείνη χαμογέλασε.

— Χρυσέ μου Χάρολντ! Ξαφνιάστηκες μ' αυτά που λέω... Θεέ μου, τέτοιοι είστε πάντα έσεις οι άντρες. Δεν καταλαβαίνετε ποτέ τί γίνεται γύρω σας...

— Η φρικτή σύσπασις παραμόρφωσε πάλι έξαφνα τό πρόσωπό της. Τα δάχτυλά της καρφώθηκαν στο μπράτσο μου.

— Πές μου, Πάτρικ! Γρήγορα...

— Ναί! φώναξε. Ναί! Και τώρα, πές της άδελφή μου, και ειδοποίησε τό γιατρό Πάρκερ... Και μία τελευταία χάρη, Πάτρικ: Φέρε μου μία στιγμή τό μικρό Χιούλ να τό δώσω την εύχή μου...

— Λίγο πριν ξημερώση η άγία καρδιά της Έλντορ Άσταϊρ έπαψε να χτυπά...

Τρεις μέρες άργότερα, έκπληρώθηκε η τελευταία της επιθυμία. Παντρεύτηκα τον Μπίλ Άσταϊρ...

Κι' έτσι ξαναγυρίζω στην άρχη της Ιστορίας μου.

ΧΩΡΙΣ ΛΥΤΡΩΜΟ

ΓΙΑ λίγον καιρό, χωρίς να πούμε τίποτα ο ένας στον άλλον, πιστέψαμε, έλπίσαμε, ο Μπίλ κι' εγώ, πώς μέσα στην οδολοκλήρωσι της αγάπης μας θα βρίσκαμε και την άπολύτρωσι.

Πέρασαν μήνες από τότε...

Τί ώραία που είναι, αλήθεια, στο Κώληφλντ! Όλες οι έποχές του χρόνου, όλες οι ώρες της ημέρας και της νύχτας είναι ώραίες! «Οχι, όμως, για μένα και για τον Μπίλ.

Όλοι μπορεί να μās νομίζουν τό πιο εύτυχισμένο, τό πιο ταιριαστό ζευγάρι. Ακόμα και ο πεθερός μου—άληθινός πεθερός μου τώρα—άκόμα, ως πριν από λίγες μέρες, και η Σούζι, η μαύρη ούκονόμος.

Κι' όμως, για μās τους δυο η ζωή είναι έφιάλτης.

— Ο δρυκόλακας έχει στήσει για πάντα τον άπαισιο Ίσκιό του άνάμεσά μας. Λυτρώμος δεν υπάρχει άπ' αυτόν.

Τί ώφελει αν αγαπιόμαστε; Τί ώφελει αν μās συνεπαίρη άκόμα, μόλις κρεβούμε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, η έρωτική μέθη; Οι στιγμές της αγάπης φεύγουν γρήγορα. Και τό φαρμάκι της φρικτής, της άκατανόητης ύποψιας άνεβαίνει στα χείλη μας.

— Εκείνος, δεν τολμά πιά ν' άγγίξη τό μικρό Χιούλ. Φοβάται—τόν καταλαβαίνω—μήπως σκεφτώ, ότι τό χέριο που σκότωσαν τον πατέρα, χαιδεύουν τώρα τό παιδί.

Κι' εγώ... Εγώ έχω γίνει γι' αυτόν η γυναίκα χωρίς δνομα. Δέ με λείπει ποτέ πιά Πάτρικ. Ούτε θέλει να με πη Έλντορ. Ποιά είμαι; Η φόνισσα, που δε θέλησε ποιός έξέρε γιατί;—να τό πη την αλήθεια. Μά, άφου δεν τον σκότωσα εγώ; «Οχι! Διέξοδος δεν υπάρχει.

— Τώρα—τό νοιώθω—πλησιάζουμε πρὸς την κρίσι.

Τό περασμένο βράδυ, ο Μπίλ τινάχτηκε έξαφνα από την πολυθρόνα του.

— Δέ με νοιάζει κι' αν τον έχης σκοτώσει έσύ, με καταλαβαίνεις; φώναξε άγρια. Τόν πληρώσεις όπως τό άείζε! Μήπως ήταν άνθρωπος; Ήταν ένα λυσσασμένο επικίνδυνο κτήνος. Γιατί, λοιπόν, νά υποφέρουμε;

— Αντίκρισε τό βλέμμα μου, ξαναγέμισε γρήγορα τό ποτήρι του, ήπια και φώναξε άκόμα πιο άγρια:

— «Ε, λοιπόν, ναί! Άφου τό θέλεις, έγώ τόν σκότωσα! Ή/ώ! Έγώ! Τό έκανα για να σε γλιτώσω από τό νύχια του. Τό έκανα γιατί σ' αγαπούσα. Όρίστε. Τά ώμολόγησα όλα!... Δεν είσαι τώρα εύχαριστημένη; Δέ λυτρώθηκες άπ' την άγωνία σου; Έλα, συγχώρησέ με κι' άς

τελειώνουμε μία για πάντα... Τά μάτια μας άνταμώθηκαν πάλι. Σώπασε άπότομα.

— Γιατί λές κάτι που δεν τό πιστεύεις; ψιθύρισα.

Με κύταξε μία στιγμή σά χαμένος και ώρμησε έξω από τό βιβλιοθήκη. Έτρεξα πίσω του, αλλά δεν τόν πρόλαβα. Είχε πάρει σαν τρελλός τους δρόμους.

Καθώς γύριζα, για ν' ανέδω κοντά στο παιδί μου, είδα τη μορφή της Σούζι να προβάλλει άνήσυχη στο χώλ. Δέ βρήκα τό κουράγιο να της πώ ούτε καληνύχτα.

«Κάποτε θα φύγη έτσι και δε θα ξαναγυρίσει ποτέ πιά, συλλογίζόμουν. Κι' αν εκείνος δε φύγη, θα φύγω εγώ...»

Καθώς περνούσα έμπρός από τό δωμάτιο της Έλντορ Άσταϊρ, είδα φώς κάτω

πένθος θα ανέβαλλε ίσως για λίγο την κρίσι που έβλεπα να έπέρχεται άναπότρεπτα στη δική μας ζωή. Έπειτα, όμως, η παρουσία του ήταν κάτι που μās έμπόδιζε να πάρομε άποφάσεις, που μās μπορούσαν να τόν πικράνουν...

Τό βράδυ της ίδιης ημέρας, ο δικηγόρος Ουίνθροπ μās ειδοποίησε, πώς ήταν άνάγκη να μās δη—και τους δυο.

Τόν δεχτήκαμε στη βιβλιοθήκη. Η θλίψις, η στενοχώρια, τόν έκαναν να φαίνεται πολύ πιο γέρος και κουρασμένος. Δεν ήταν μόνο νομικός σύμβουλος, αλλά και παλός, στενός φίλος της οικογενείας.

— Γνωρίζετε τους δρους της διαθήκης του Χάρολντ, μās είπε. Δέ νομίζω, πώς συντρέχει λόγος να τήν ξαναδιαβάσω, αν και αυτό θα ήταν τό σωστό.

— «Οχι, είπε ο Μπίλ. Δέ χρειά-

— Τους δρους της διαθήκης αυτής, άρχισα, έρετε πολύ καλά, κ. Ουίνθροπ, πώς δεν τους έγκρίνω...

Με σταμάτησε με μία κίνησι του χεριού.

— Δεν ταιριάζει στους ζωντανούς, άγαπητή μου, να θέτουν υπό κρίσι τις επιθυμίες εκείνων που έφυγαν, είπε. Σε τρεις-τέσσερες ημέρες, έλπίζω να έχω τακτοποιήσει τά ζητήματά σας. Σύμφωνα με τις τελευταίες θελήσεις της Έλντορ και του Χάρολντ Άσταϊρ, τό μεγαλύτερο μέρος της κινητής και άκίνητης περιουσίας, καθώς και οι καταθέσεις εις ρευστόν και μετοχές, που υπάρχουν σε διάφορες Τράπεζες, περιέρχονται στην άμεση κυριότητα σου, Πάτρικ.

— Ο Μπίλ κληρονομεί τις επιχειρήσεις τόυ πατέρα του, με δλα τ'ά κατατεθειμένα σ' αυτές κεφάλαια. Νομίζω, ότι ο Χάρολντ και η Έλντορ διέθεσαν με εύθυκρίσια την περιουσία τους. Και τώρα...

— Ο Ουίνθροπ άνοιξε τό χαρτοφύλακά του κι' έβγαλε κάτι από μέσα.

— Τώρα, είπε, όφείλω να έκτελέσω μιά ειδική έντολή της Έλντορ Άσταϊρ. Μου τήν έδωσε τρεις περίπου μήνες πριν πεθάνη, μαζί μ' αυτό τό έδω τό γράμμα.

Κρατούσε ένα μικρό σφραγισμένο φάκελλο.

— Δέ γνωρίζω τό περιεχόμενό του, συνέχισε. Όταν τό παράδωσε η Έλντορ, ο φάκελλος ήταν κλειστός. Άπευθύνεται σε σάς τους δυο.

— Ο Ουίνθροπ φόρεσε τά γυαλιά του, έφερε τό φάκελλο στο ύψος των ματιών του και διάβασε, με φωνη, πού,άθελά του, ίσως, είχε πάρει επίσημο τόνο:

— «Πρός τους άγαπητούς μου Πάτρικ και Μπίλ». Έδώ στη άκρη του φάκελλου—συνέχισε ο δικηγόρος—υπάρχει, όπως θα δήτε, και η έξης προσημείωσις, γραμμένη ιδιόχειρως από την Έλντορ: «Νά παραδοθή στα χέρια της Πάτρικ και να άνοιχτή από αυτήν παρουσία του Μπίλ, μετά τό θάνατο του άγαπητού μου συζύγου, ή σε περίπτωση που κάτι πολύ σοβαρό και δυσάρεστο θα συνέβαινε στον ένα από τους δυο ή και στους δυο.»

— Ο Ουίνθροπ μού έτεινε τό φάκελλο, που τόν πήρα με άδέβιαστο χέρι.

— Αυτή ήταν η έντολή μου, είπε ο δικηγόρος, τοποθετώντας με επίμελεια τά γυαλιά του στη θήκη τους. Τήν έξετέλεσα. Περιττό να σάς πώ, ότι δεν έξρω τί είναι αυτό τό «πολύ σοβαρό και δυσάρεστο», που θα μπορούσε να σάς συμβεί. Εύχομαι με δλη μου την ψυχή να μη σάς συμβή ποτέ. Έσ' όσον, όμως, ή μιά από τίς δυο αίτήσεις της έντολής επληρώθη, είχα την υποχρέωσι να σάς παραδώσω τό φάκελλο.

Μας χαιρέτησε κι' έφυγε.

— Είμαι στην πολυθρόνα μου, με τό φάκελλο στο χέρι, άναποφασιστή. Ο Μπίλ, που είχε συνοδύσει τόν Ουίνθροπ ως τήν έξοδο, ξαναγύρισε. Ήρθε κοντά

— Υπάρχει, όπως θα δήτε, και η έξης προσημείωσις, γραμμένη ιδιόχειρως από την Έλντορ: «Νά παραδοθή στα χέρια της Πάτρικ και να άνοιχτή από αυτήν παρουσία του Μπίλ, μετά τό θάνατο του άγαπητού μου συζύγου, ή σε περίπτωση που κάτι πολύ σοβαρό και δυσάρεστο θα συνέβαινε στον ένα από τους δυο ή και στους δυο.»

— Ο Ουίνθροπ μού έτεινε τό φάκελλο, που τόν πήρα με άδέβιαστο χέρι.

— Αυτή ήταν η έντολή μου, είπε ο δικηγόρος, τοποθετώντας με επίμελεια τά γυαλιά του στη θήκη τους. Τήν έξετέλεσα. Περιττό να σάς πώ, ότι δεν έξρω τί είναι αυτό τό «πολύ σοβαρό και δυσάρεστο», που θα μπορούσε να σάς συμβεί. Εύχομαι με δλη μου την ψυχή να μη σάς συμβή ποτέ. Έσ' όσον, όμως, ή μιά από τίς δυο αίτήσεις της έντολής επληρώθη, είχα την υποχρέωσι να σάς παραδώσω τό φάκελλο.

Μας χαιρέτησε κι' έφυγε.

— Είμαι στην πολυθρόνα μου, με τό φάκελλο στο χέρι, άναποφασιστή. Ο Μπίλ, που είχε συνοδύσει τόν Ουίνθροπ ως τήν έξοδο, ξαναγύρισε. Ήρθε κοντά

— Υπάρχει, όπως θα δήτε, και η έξης προσημείωσις, γραμμένη ιδιόχειρως από την Έλντορ: «Νά παραδοθή στα χέρια της Πάτρικ και να άνοιχτή από αυτήν παρουσία του Μπίλ, μετά τό θάνατο του άγαπητού μου συζύγου, ή σε περίπτωση που κάτι πολύ σοβαρό και δυσάρεστο θα συνέβαινε στον ένα από τους δυο ή και στους δυο.»

— Ο Ουίνθροπ μού έτεινε τό φάκελλο, που τόν πήρα με άδέβιαστο χέρι.

— Αυτή ήταν η έντολή μου, είπε ο δικηγόρος, τοποθετώντας με επίμελεια τά γυαλιά του στη θήκη τους. Τήν έξετέλεσα. Περιττό να σάς πώ, ότι δεν έξρω τί είναι αυτό τό «πολύ σοβαρό και δυσάρεστο», που θα μπορούσε να σάς συμβεί. Εύχομαι με δλη μου την ψυχή να μη σάς συμβή ποτέ. Έσ' όσον, όμως, ή μιά από τίς δυο αίτήσεις της έντολής επληρώθη, είχα την υποχρέωσι να σάς παραδώσω τό φάκελλο.

Μας χαιρέτησε κι' έφυγε.

— Είμαι στην πολυθρόνα μου, με τό φάκελλο στο χέρι, άναποφασιστή. Ο Μπίλ, που είχε συνοδύσει τόν Ουίνθροπ ως τήν έξοδο, ξαναγύρισε. Ήρθε κοντά

— Υπάρχει, όπως θα δήτε, και η έξης προσημείωσις, γραμμένη ιδιόχειρως από την Έλντορ: «Νά παραδοθή στα χέρια της Πάτρικ και να άνοιχτή από αυτήν παρουσία του Μπίλ, μετά τό θάνατο του άγαπητού μου συζύγου, ή σε περίπτωση που κάτι πολύ σοβαρό και δυσάρεστο θα συνέβαινε στον ένα από τους δυο ή και στους δυο.»

— Ο Ουίνθροπ μού έτεινε τό φάκελλο, που τόν πήρα με άδέβιαστο χέρι.

— Αυτή ήταν η έντολή μου, είπε ο δικηγόρος, τοποθετώντας με επίμελεια τά γυαλιά του στη θήκη τους. Τήν έξετέλεσα. Περιττό να σάς πώ, ότι δεν έξρω τί είναι αυτό τό «πολύ σοβαρό και δυσάρεστο», που θα μπορούσε να σάς συμβεί. Εύχομαι με δλη μου την ψυχή να μη σάς συμβή ποτέ. Έσ' όσον, όμως, ή μιά από τίς δυο αίτήσεις της έντολής επληρώθη, είχα την υποχρέωσι να σάς παραδώσω τό φάκελλο.

Μας χαιρέτησε κι' έφυγε.

— Είμαι στην πολυθρόνα μου, με τό φάκελλο στο χέρι, άναποφασιστή. Ο Μπίλ, που είχε συνοδύσει τόν Ουίνθροπ ως τήν έξοδο, ξαναγύρισε. Ήρθε κοντά

— Τί βαράς, δέ: (του Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

από την πόρτα. Ο Χάρολντ Άσταϊρ, μόνος, άπαρηγόρητος, κρατούσε συντροφιά στο άδειο κρεβάτι...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΝΟΡ ΑΣΤΑΙΡ

ΜΟΥ είναι ακόμα, δύσκολο, να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου και να έκφράσω αυτά που αισθάνομαι. Οι θαλίτσες είναι έτοιμες κάτω, στο χώλ. Κάθονται λίγα λεπτά, για να προσέθω αυτές τις γραμμές, που είναι και ο έπιλογος της Ιστορίας μου.

Πριν τρεις ημέρες, έσθωσε ήρεμα ο Χάρολντ Άσταϊρ. Πήγε να δρη τήν αγαπημένη σύντροφό του. Από καιρό, καταλαβαίνα

ΟΙ ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΕΙΕΣ

«ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», Μυτιλήνη. — Οι χειρουργικές επεμβάσεις, πρὸς διόρθωσι διαφόρων ανατομικῶν λαθῶν τῆς καρδιάς, γίνονται, τώρα, ἀπὸ καιρὸ, τόσο στὸ ἐξωτερικόν, ὅσο καὶ στὸν τόπο μας.

Αὐτὲς οἱ τόσο λεπτὲς ἐγχειρήσεις, ἐπὶ τὴν καρδιά, δίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα, στὶς περισσότερες τῶν περιπτώσεων. Κατὰ κανόνα, ἐφαρμόζονται σὲ παιδιά μὲ συγγενεῖς καρδιοπαθεῖες — ὅπως ὀνομάζονται οἱ ἐκ γενετῆς ἀνατομικὲς λαθεῖς τῆς καρδιάς — καὶ πού ἡ πάθησις τοὺς θά τὴν ὠδηγήσῃ, ἀργῶ ἢ γρήγορα, στὸ μοῖραϊόν.

Τώρα τελευταία, γίνονται χειρουργικὲς επεμβάσεις καὶ σὲ περιπτώσεις ἐπιγενῶν λαθῶν τῶν θαλασσιῶν τῆς καρδιάς. Ἐπιχειρεῖται, μάλιστα, καὶ ἀντικατάστασις τῆς χαλασμένης καρδιακῆς θαλάσσης — μιτροειδούς κ.ά. — μὲ θαλαβίδα ἀπὸ συνθετικὴ ὕλη. Αὐτὰ, ὅμως, βρίσκονται ἀκόμα στὸ πειραματικὸ στάδιον καὶ ἀπο-

μονικὲς. Ἐρευνὲς ὠδήγησαν στὸν περιορισμὸ τῆς χρησιμοποίησός τους. Ἀντίθετα, οἱ γυναικείες ὁμόνες — τὰ συνθετικά, κυρίως, οἰστρογόνα — δίδουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ μόνον στὶς

κακοήθειες διογκώσεως τοῦ προστάτου, στὸν καρκίνον δηλαδῇ.

Ὁ ὁρὸς Μπογκομόλετς, ἔδωσε, σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις, καλὰ ἀποτελέσματα. Δὲν θεραπεύει, ὅμως, τὸ πολὺ — πολὺ νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν τῆς παθήσεως, νὰ ἀργοπορήσῃ τὸν ρυθμὸ τῆς διογκώσεως. Ὁ φέλιμος, πάντως, θὰ εἶναι, ἔστω καὶ ἂν, τελικὰ, καταφύγετε στὴν ἐγχείρησι, διότι, δυναμώνοντάς γε, καὶ τὸν ὀργανισμό, θὰ καταστήσῃ τὴν ἐγχείρησι εὐκολώτερη καὶ τίς τυχόν ἐπιπλοκὰς ἀκόμα πιὸ ἀπύθνητες.

ΑΛΛΕΡΓΙΚΗ ΡΙΝΙΤΙΣ

Π. Δ. — Ἡ ἀλλεργία εἶναι ἡ αἰτία πολλῶν καὶ ποικίλων παθήσεων. Διάφορες παθολογικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως τὸ βρογχικὸ ἄσθμα, ἡ ἐπιπεφυκίτις — πονόμαχος — ἡ ὀξεία ρινίτις — συνᾶξι — ἡ ἐντεροκολίτις, ὁ πονοκέφαλος, τὸ ἔκζεμα, ἄλλες δερματικὲς παθήσεις καὶ ἄλλα πολλά, ὀφείλονται, συχνότατα, σὲ ἀλλεργικὴ, ὅπως λέγεται, ἀντίδρασι τοῦ ὀργανισμοῦ, ἐναντὶ μίας ξένης οὐσίας, συνήθως λευκωματώδους φύσεως.

Γιὰ τὴν ἀλλεργία καὶ γιὰ ἄλλα τὰ τόσο ἐνδιαφέροντα ζητήματα, πού συνδέονται μὲ τὴν κατάσταση αὐτὴ, θὰ γράψουμε, κάποτε λεπτομερῶς. Πρόκειται, πάντως, περὶ συχνῆς παθήσεως, καὶ ἡ ρινίτις τοῦ ἀναγνωστοῦ μας φαίνεται νὰ εἶναι ἀλλεργικῆς φύσεως. Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ σναχὶ τοῦ ἀρχίζει, ἀπὸ δεκαπενταετίας τώρα, κάθε ἀνοιξί, καὶ σταματᾷ τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ ὅτι ἡ τοπικὴ θεραπεία δὲν ἔδωσε ἀποτελέσματα, εἶναι στοιχεῖα πού συνηγοροῦν σ' αὐτό, χωρίς, ὅμως, νὰ εἶναι καὶ ἀπολύτως βέβαια.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ διαγνωσθῇ ἡ ἀκριβὲς φύσις τῆς ρινίτιδος

καί, ἂν εἶναι ἀλλεργικὴ, νὰ ἀναζητηθῇ ἡ οὐσία — τροφὴ, μυρωδιά, εἶδος σκόνης κ.λ.π. — πού τὴν προκαλεῖ.

Στὸ μεταξὺ, δοκιμάστε, ἐσωτερικῶς, ἓνα ἀπὸ τὰ διάφορα ἀντιισταμινικά φάρμακα καὶ, τοπικῶς, χρησιμοποίηστε σταγονέες «Ἀντιστὶν — Πριδίν» καὶ γράψτε μὰς τὰ ἀποτελέσματα.

ΑΠΙΣΧΝΑΝΣΙΣ

ΣΤΕΦΑΝ, Πειραιά. — Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἀδύνατος δὲ σημαί-

νει πάντα, ὅτι εἶναι ἀρρωστος. Ὅταν ἡ ἀπίσχυσις, ὅμως, εἶναι μεγάλη — στὴν περίπτωσι σας δὲν εἶναι καὶ τόσο — πρέπει νὰ βρεθῇ τὸ αἷτιον πού τὴν προκαλεῖ. Καὶ σ' αὐτό, μόνον ὁ γιατρός, πού θὰ μὰς ἐξετάσῃ, μπορεῖ νὰ μὰς βοηθήσῃ.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ εἰδικὸς λόγος, πού δὲ μὰς ἀφήνῃ νὰ παχύνουμε, ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε εἶναι ἡ ὑπερτροφία. Ἡ τροφὴ μὰς πρέπει νὰ εἶναι πλούσια, κυρίως σὲ λιπαρὲς οὐσίες — φρέσκο βούτυρο, λάδι, ξηροὶ καρποὶ — καθὼς καὶ σὲ ὑδατάνθρακες — ζάχαρι, μακαρόνια, πατάτες κ.λ.π. Ἐκτός ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ τρώμε τὸ πρωτὸν — γερά — καὶ τὸ ἀπόγευμα.

ΕΛ. ΚΑΡ., Κορυδαλλόν. — Γράψτε μὰς τί σας βρίσκουν οἱ γιατροὶ πού σας εἶδαν καὶ τί θεραπεία ἀκολουθήσατε καὶ ἀκολουθεῖτε τώρα. Στὸ γράμμα σας, δὲ μὰς δίνετε ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν πάθησί σας, ὥστε νὰ εἰμαστε σὲ θέσι νὰ σας βοηθήσουμε μὲ τὴν συμβουλὴ μὰς, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦμε.

«ΣΤΡΑΒΑ ΠΟΔΙΑ»

Α. Κ., Καβάλλα. — Μὴν ἀνησυχεῖτε διόλου, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, γιὰ τὸ κοριτσάκι σας! Ὁ-

λα τὰ παιδιά γεννιοῦνται μὲ «μὴν ἐλαφρὰν καμπύλην πρὸς τὰ ἔξω», ὅπως γράφετε στὸ γράμμα σας. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν εἰδικὴ στάσι, πού ἔχει τὸ ἔμβρυον κατὰ τὴν κύησι, καὶ μὲ τὸν καιρὸ, σιγὰ — σιγὰ, διορθώνεται. Ἄν ἡ καμπύλην εἶναι μεγάλη, ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ὑποπτα σημεῖα, ἂν περὶ ῥάση χρόνος καὶ ἡ κυρτότης παραμένῃ ἡ ἴδια, ἀποταθῇ σὲ παιδιατρίον, μὴπως πρόκειται περὶ ραχίτιδος ἢ ἄλλης παθήσεως, πού τὰ δημιουργεῖ αὐτά. Στὴν περίπτωσι, ὅμως, τῆς κορούλας σας, φαντάζομαι — καὶ εὐχομαι — νὰ μὴν ὑπάρχῃ λόγος. Ἀνεξάρτητα, ὅμως, ἀπὸ αὐτό, πρέπει, κατὰ καιροῦς, νὰ τὴν ἐξετάζῃ παιδίατρος, τοῦ Παιτρωτικοῦ Ἰδρυματος ἢ ἄλλου ἀναλόγου, πού, ἀσφαλῶς, ὑπάρχει στὴν πόλιν σας.

ΟΝΕΙΡΩΣΕΙΣ

«ΣΑΡΑΚΗΝΟΝ», Σέρραι. — Ἡ περίπτωσις σας δὲν εἶναι μοναδική! Πάρα πολλοί, νέοι κυρίως, ἔχουν συχνὰς ὀνειρώξεις, ὅχι σπάνια, μάλιστα, καὶ πολλὰς φορές, μέσα στὴν ἴδια νύκτα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ν. Σ., ἑνταῦθα. — Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ καθορισθῇ ἡ αἰτία τῆς στειρώσεως. Ἡ θεραπεία θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν διάγνωσιν τῶν αἰτίων.

Βοηθητικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς αἰτίας τῆς στειρώσεως, εἶναι ἡ βιοψία τοῦ ἐνδομητρίου καὶ ἡ βιολογικὴ ἐξέτασις τοῦ κολλικοῦ ἐκκρίματος. Ἐν συνεχείᾳ, ἀπαιτεῖται ἡ ἀκτινολογικὴ ἔρευνα τοῦ γεννητικοῦ συστήματος — μητροσαλπιγγογραφία — γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τυχόν ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν.

Ἀπαραίτητη, ἐπίσης, εἶναι ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐτέρου σκέλους — τοῦ σπύγγου, δηλαδῇ — παρὰ τὸ συνηθισμένον ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι κατ' ὅλα ἐν τάξει. Πολλὰς περιπτώσεις στειρώσεως ὀφείλονται στὸν ἄντρα — ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν σεξουαλικὴν ἰσχύ — καὶ γι' αὐτό, πρέπει νὰ γίνετα ἡ ἐξέτασις τοῦ σπέρματος τοῦ, γιὰ τὴν πιστοποίησιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς φύσεως, τῶν σπερματοζωαρίων τοῦ.

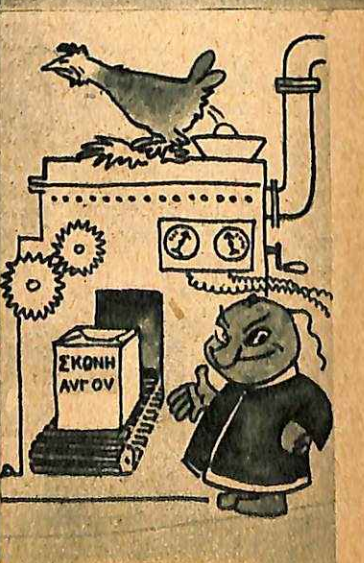
Η ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑ

Π. Γ. Σ., Θεσ/νίκη. — Ἐφ' ὅσον ἀποκλεισθῇ τὸ ἐνδοκρινόμενον ἀνατομικῶν ἀνωμαλιῶν — ἐκ γενετῆς ἢ συνεπείᾳ λοιμώξεων κλπ. — καλὰ ἀποτελέσματα δίδει ἡ προγεστερόνη — ὁρμὴν ὥχρου σωματίου — καὶ ἡ τεστοστερόνη — ἄνδρική σεξουαλικὴ ὁρμὴν — δέκα μέρες πρὶν τὴν ἀναμενόμενην περίοδον. Καλύτερα ἀποτελέσματα παρατηροῦνται, ὅταν τὰ φάρμακα αὐτὰ συνδυαστοῦν μὲ σύγχρονον ἐφαρμογὴν διαθερμιῶν.

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΜΙΡΑΝΤΑ Ι. Ζ. Ζ. Χ., Θεσ/νίκη. — Γιὰ τὸ πρῶτον ζήτημα, πού σας ἀπασχολεῖ, φαίνεται ὅτι ἔχετε τὴν ἀρκετὰ συχνὴ μορφή παρθενοῦ ὕμνου, πού χαρακτηρίζεται τότε ἐκροσσισμός, καὶ πού ἐπιτρέπεται... τὰ πάντα, χωρίς αἰ-

ΜΑΘΕΤΕ ΤΙ

ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

μα, πόνο ἢ ἀντίστασι.

Τὰ ἐνοχλήματα πού ἔχετε τώρα — τὸ αἶμα κατὰ τὴν συνουσίαν, ὁ πόνος, τὰ ὕγρα, ἡ δυσσομία — εἶναι χαρακτηριστικὰ κάποιας μολύνσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων: αἰδιοίτιδος, κολπίτιδος ἢ καὶ τραχηλίτιδος.

Ἡ ἐξέτασις ἀπὸ εἰδικὸν ἱατρὸν εἶναι ἀπαραίτητη. Μὴν ἀπελπίζεστε, ὅμως, δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομερὸν. Μόνον ἔτσι, πάντως, θὰ ἐξασφαλίσῃτε τὴν θεραπεία σας, πού εἶναι ἀπαραίτητη, ἰδίως ἡ μόλυνσις μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ. Δισταγμὸς δὲν δικαιολογεῖται, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ὑγείαν. Οὐτε καὶ ὑπάρχει λόγος ἐντροπῆς γιὰ τὰ ζητήματα αὐτά, πού συμβαίνουν σὲ ὅλες σχεδὸν τίς γυναῖκες.

Π. Κ. Π.

ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΡ. ΚΤ., Κοζάνη. — Στὴν ἐπιστολή σας ἀπήντησεν ὁ νευροψυχίατρος τοῦ περιοδικοῦ, ἀπ' εὐθείας στὴ διεύθυνσι, πού μὰς δώσατε, καὶ ἐλπίζουμε νὰ ἐπωφεληθῇτε τῶν ὁδηγιῶν του καὶ νὰ ἐπισπασθῇ, ὅτι ἀπέλπισία καὶ ἀπόγνωσις δὲ δικαιολογοῦνται.

Φ. Δ. (ἑνταῦθα), Β. Ρ. Γ. (Λαμία), ΝΕΟΝ 18 ἐτῶν, ΑΛΙ-ΚΗ 27, Π. Γ. (ἑνταῦθα). — Μεταβίβασαμε τίς ἐπιστολὰς σας στὸν δερματολόγον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀσχοληθῇ, συντόμως, μὲ τὸ θέμα αὐτό.

ΡΙΤΑ (Ἀμαρούσιον), Μ. Ι. (Αἰγίνα), Α. Α. Α. 22, ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ. — Γιὰ τὸ θέμα πού σας ἀπασχολεῖ, γράψαμε καὶ θὰ γράψουμε πάλι.

Γ. ΠΡ. (Θεσ/νίκη), Γ. Κ. (ἑνταῦθα), Α. ΓΡ. (Νέον Φάληρον). — Τηλεφωνήσατε στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, γιὰ νὰ λάβετε τίς πληροφορίες πού ζητάτε.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΣΑΣ Ο ΟΡΟΣ ΜΠΟΓΚΟΜΟΛΕΤΣ

ΝΑ ἑνα φάρμακο, πού, ἀσφαλῶς, ποτὲ δὲ θὰ βρεθῇ στὸ «Πρόχειρον Φαρμακεῖον» τοῦ σπιτιοῦ μας. Εἴπαμε, ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ θὰ ἐξετάσουμε, ὅχι μόνον τὰ φάρμακα κοινῆς χρήσεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλα, πού, κακῶς ἢ καλῶς, δημιουργοῦν θόρυβο καὶ συζητοῦνται ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὁ ἀντιδικυνοενδοθηλιακὸς κυτταροτοξικὸς ὁρὸς — ὅπως λέγεται ἐπιστημονικὰ — ὁ γυναικῶν, ὡς ὁρὸς τοῦ Μπογκομόλετς, εἶναι, ἀναμφισβήτητα, φάρμακο, πού γέννησε πολλὰς ἐλπίδας καὶ συζητήσεις. Πολλὰ καὶ διάφορα ἐλέγχθησαν γι' αὐτὸν καὶ, τώρα τελευταία, συζητιέται καὶ πάλι πολὺ.

Καλὸν εἶναι, λοιπόν, νὰ πούμε μερικὰ γι' αὐτόν.

Δὲν πρόκειται νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ θεωρητικὸ μέρος τοῦ, πού εἶναι ἀρκετὰ μπερδεμένο. Οὐτε νὰ μπουύμε σὲ λεπτομέρειες, πού ἀφοροῦν τὸν τρόπο τῆς παρασκευῆς τοῦ. Θὰ ἀρκεστοῦμε νὰ ὑπενθυμίσουμε, ὅτι παρασκευάζεται δι' ἐνέσεως σὲ ζῶα — ἄλογα, μολύβια, κουνέλια κλπ. — ἀνθρώπων κυττάρων, παρμένων ἀπὸ τὴ σπλήνα καὶ τὸ μυελὸ τῶν ὀστέων. Αὐτὰ τ' ἀνθρώπινα κύτταρα, προκαλοῦν τὴ δημιουργίαν, μέσα στὸν ὁρὸ τοῦ αἵματος τῶν ζώων, εἰδικῶν οὐσιῶν, πού εἶναι τοξικὲς γιὰ τὰ ζωντανὰ ἀνθρώπινα κύτταρα. Παραλαμβάνοντας, ἔπειτα, τὸν ὁρὸ τῶν ζώων αὐτῶν, διαθετοῦμε «κυτταροτοξικὸν» ὁρὸν.

Τοξικὸ;... Ναι! Σὲ μεγάλες, ὅμως, ποσότητες. Μὲ τίς μικρὰς δόσεις, πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ τίς θεραπείες μὲ τὸν ὁρὸ οἱ τοξικὲς οὐσίες, ὅχι μόνον δὲν κάνουν κακὸ, ἀλλὰ διεγείρουν τὰ κύτταρα τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ καὶ τὰ ὑποχρεώνουν νὰ ἐργάζονται καλύτερα. Τὸ ἴδιον, δηλαδῇ, πού συμβαίνει μὲ ὀρισμένα δηλητήρια, ὅπως τὸ ἀρσενικό, πού σὲ μικρὰς δόσεις εἶναι δυναμωτικόν.

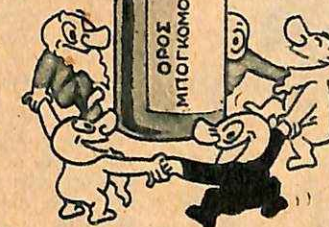
Αὐτὰ, σὲ γενικὲς γραμμὲς

καί, βέβαια, κάπως σχηματικά, γιὰ τὸν τρόπο τῆς παρασκευῆς καὶ δράσεως τοῦ ὁροῦ.

Ὁ εἰδικὸς τρόπος δράσεως τοῦ ὁροῦ Μπογκομόλετς — καὶ τῶν παρομοίων — πού ἐκθέσαμε, ἐξηγεῖ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἐνδείξεων τοῦ. Δι' ἐγείροντας τὰ κύτταρα καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐξασφαλίζοντάς τους καλύτερη λειτουργίαν, μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ γέροντας καὶ νέους, γερούς καὶ ἀρρώστους.

Πολλὲς θρόμβους ἔγινε νύρῳ ἀπὸ τίς ἐνδείξεις τοῦ ὁροῦ. Ὅσα εἶπαν γι' αὐτόν, πού προκαλεσε τὴ δικαιολογημένη δυσπισ-

τία, ἐκείνη νὰ δάσῃ. Ἐκτός ἐλαχίστων περιπτώσεων — π.χ. ὀξεία νεφρίτις, ἀνοικτὴ φυματίωσις, ἐμφράγμα τῆς μυοκαρτίου καὶ μερικὰ ἄλλα — ὁ ὁρὸς δὲν προκαλεῖ κακὸ. Οὐτε φένοικα κατὰπτωσι μετὰ τὴν ἀρχικὴ ἐξαρσιν τῶν δυνάμεων τοῦ ὀργανισμοῦ.

Συνοψίζουμε: Ποτὲ δὲ λαυματουργεῖ, σπάνια θεραπεύει — μόνον τοῦ — σχεδὸν πάντα ὑποδοχθεῖ καὶ ὠφελεῖ, ποτὲ δὲ βλάπτει. Μὲ μίαν ἐπιφύλαξιν: ἀρκετὴ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ θεραπεία, στὶς πρὸς ὅλες δόσεις, στὰ κανονικὰ διαστήματα καὶ μὲ σωστὴ ἐκτίμησι τῶν ἀντιδράσεων. Καὶ μίαν ἀκόμη ἐπιφύλαξιν: ἀρκετὴ νὰ εἶναι γνήσιος ὁρὸς, καλὰ διατηρημένος καὶ μέσα στὰ προδιαγεγραμμένα ὅρια τῆς χρησιμοποίησός του. Διότι, δυστυχῶς, ἐκυκλοφόρησαν πολλὰς ἀπομιμήσεις — καὶ σκέτο νεράκι ἀκόμα — καὶ γελᾶσθηκαν καὶ γιατροὶ, καλὰ τῇ πίστει. Ἐξ ἄλλου, ὁ ὁρὸς, πρέπει νὰ διατηρηθῇ σὲ σταθερὴ χαμηλὴ θερμοκρασίαν, ἀλλήως ἀχρηστεύεται τελείως.

Ἡ παραγνώρισις δὲν αὐτῶν τῶν ἐπιφυλάξεων, ὑπῆρξε ἡ αἰτία πολλῶν ἀποτυχῶν τῆς θεραπείας, χωρίς νὰ φταίῃ ὁ γιατρός, ἀλλὰ οὐτε καὶ ὁ ἄρρωστος.....

Υ. Κ.

ΤΡΩΤΕ, Η ΑΥΓΟΣΚΟΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ

Δύο εἶναι οἱ λόγοι πού ἔδωσαν τὴν ἀφορμὴ νὰ παρασκευάσουμε αὐγόσκονη. Ὁ ἓνας εἶναι ὅτι ὅχι τόσο εὐκόλῃ διατήρησις τῶν αὐγῶν καὶ ὁ ἄλλος ὅτι τὰ αὐτὰ κατὰ τὴν μετακίνησιν τοὺς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στὸ ἄλλο σπάζουν πολὺ εὐκόλως.

Γι' αὐτό, μερικὲς χώρες, πού ἔχουν μεγάλη παραγωγὴ αὐγῶν, τὰ μετατρέπουν σὲ σκόνη. Σήμερα τὰ ἐργοστάσια τῆς Κίνας παράγουν μεγάλες ποσότητες, γιὰ τὴν χώρα αὐτὴ εἶναι μίαν ἀπὸ τίς πλουσιώτερες στὴν παραγωγὴ αὐγῶν.

Τὰ συστατικὰ τοῦ αὐγοῦ δὲ μειώνονται μὲ τὴν ἐπεξεργασία, καθότι χρησιμοποιοῦνται μίαν μέθοδος πολὺ καλὴ: ἡ μέθοδος τοῦ ραντισμοῦ. Χάρη σ' αὐτὴν, ἐπιτυγχάνονται ἀρίστα ἀποτελέσματα, διότι προσφέρει τὸ πλεονέκτημα νὰ μποροῦν νὰ ἀποφεύγονται οἱ μεγάλες θερμοκρασίες καὶ ἔ-

τσι τὰ συστατικὰ νὰ μὴ παραβλάπτονται.

Ἡ αὐγόσκονη κυκλοφορεῖ σήμερὰ στὸ ἐμπόριον σὲ μεγάλες ποσότητες. Χρησιμοποιοῦνται πολὺ στὰ γλυκά, στὰ μακαρόνια, στὴν ποτοποιίαν, στὴν παρασκευὴ μαγιονέζας, ὀμελέττας καὶ στὴν βιομηχανικὴ παρασκευὴ τῆς μαργαρίνης.

Ἡ χημικὴ σύστασις αὐτῆς εἶναι νερὸ 6,4% λεύκιμα 44,7%, λίπος 40%, λοιπὰ συστατικὰ 9%.

Γεννᾶται τώρα τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἐπεξεργασίαν αὐτὴ τοῦ αὐγοῦ, ὑπάρχει κίνδυνος ἀκόμα νὰ δηλητηριαστοῦμε μὲ αὐγόσκονη;

Δυστυχῶς, ὑπάρχει! Γιατί ὅσο καλὸς καὶ νὰ εἶναι ὁ τρόπος παρασκευῆς, ἡ ἀποστείνωσις δὲν ἀποκλείεται. Τὸ λίπος, ἐν πρώτοις, πού περιέχεται σὲ τόσο μεγάλη ποσότητα, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρό-

νου, ταγγίζει.

Ἐπίσης, τὸ λεύκιμα παθαίνει ἀποστείνωσιν, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ αὐγόσκονη νὰ πικρίξῃ στὴ γαῖαν.

Ἡ πικράδα αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ οὐσίες πολὺ θλαδερὲς στὴν ὑγείαν.

Γι' αὐτό, πάντ' πρέπει νὰ ἐξοχῶνται ὅταν τὸν ἐλεγχῶ μὲ τὴν γαῖαν, δὲν ἀγοράζουμε σκόνην. Ὅταν πικρίξῃ ἡ ταγγίσις, πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ὁπωσδήποτε εἶναι χαλασμένη καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμε πονηρὰ.

Πολλὰς φορές ἔρχονται στὸ ἐμπόριον χωριστὰ ἡ σκόνη τοῦ κρόκου καὶ χωριστὰ τοῦ ἀσπραδίου. Καὶ στὴν περίπτωσι, ὅμως, αὐτὴ πρέπει νὰ γίνετα ἑλεγχος.

Γιατί, ὅταν ἡ σκόνη τοῦ κρόκου ταγγίξῃ, εἶναι χαλασμένη, δταν ἡ σκόνη τοῦ ἀσπραδίου πικρίξῃ πάλι εἶναι χαλασμένη.

Ἡ αὐγόσκονη ἔχει τὸ κακὸ δ-

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
Χημικός

Ο Χορός

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΓΚΕΛΤΖΟΥΗΝ ΧΙΟΥΖ

Η Μπλόντγουεν ήταν η καλλίτερη χορεύτρια στο χωριό και σ' όλη εκείνη την καταπράσινη κοιλάδα της Ουαλλίας. Δεν ήταν, βέβαια, από κείνα τα κορίτσια που δείχνουν τα πόδια τους, χορεύοντας σε μπαλέτα. Κάθε άλλο. Ο χορός της, ωστόσο, δεν ήταν λιγότερο χαριτωμένος κι' απ' τόν πιδόμορφο χορό της πιδόμορφης μπαλαρίνας. Όταν χόρευε, η Μπλόντγουεν ανέμιζε τη μακριά πλούσια φούστα που φορούσαν στην Ουαλλία και η μουσική που έπαιζε ο Ντάη με το βιολί του ήταν κι' αυτή γλυκιά και απλή σαν τα τοπία της Ουαλλίας και σαν την ίδια την Μπλόντγουεν. Έτσι, σε κάθε γιορτή, η Μπλόντγουεν και ο Ντάη έβιναν με την τέχνη τους χαρά και κέφι σε μικρούς και μεγάλους.

Υπήρχαν, βέβαια, και τα άπρόοπτα. Μιά φορά, την ώρα του χορού, κόπηκε το κομμάτι που έσφιγγε τη φούστα της Μπλόντγουεν στη μέση. Η ώραία πολύχρωμη φούστα έπεσε και φάνηκαν τα λευκά εσώρουχα και τα ροζ ποδαράκια της, που ήταν, μα την αλήθεια, περισσότερο όμορφα απ' ό,τι έπρεπε.

Οι επιδείξεις της Μπλόντγουεν και του Ντάη είχαν πάντα μεγάλη επιτυχία. Έκτος απ' το χορό, σούκανε χαρά να βλέπεις και τα μακριά πλούσια μαλλιά της λυγερής κοπέλλας και τ' όμορφο της χαμογελαστό πρόσωπο. Κι' όσο για τις γάμπες της, μ' όλη τη φαρδιά φούστα που φορούσε, μπορούσε να μαντέψει πόσο μακριές και λεπτές ήταν.

Η Μπλόντγουεν εργαζόταν στο Ταχυδρομείο. Όλοι θαύμαζαν τις γνώσεις της. Μπορούσε να σου πη απ' έξω, όποια στιγμή ήθελες, πόσο κόστιζε ένα γραμματόσημο, ακόμα και για την Ιαπωνία. Δεν το είχε πάρει, όμως, καθόλου επάνω της κι' η άρνησις της σ' όλα τ' αγοράκια του χωριού, όταν της έλεγαν να την πάνε στο σπίτι της τα βράδια, δεν ήταν από περιφάνεια, αλλά μόνο από την καλή ανατροφή, που της είχε δώσει η μητέρα της. Θα μπορούσε να έχει όποιο ήθελε. Δεν έβινε, όμως, θάρρος σε κανένα, ούτε και στον Ντάη το βιολιστή, που τη λάτρευε.

Το κακό δόθηκε την Μπλόντγουεν και τον Ντάη ίσα ίσα μία μέρα που κανέναν δεν το περίμενε: Τό ίδιο το βράδυ των Χριστουγέννων, δηλαδή στη μεγάλη γιορτή που ωργάνωνε κάθε χρόνο ο παπάς του χωριού, για να ενισχύσει το συσσίτιο των φτωχών. Όλα θα είχαν πάει καλά, όπως πάντα, αν ο Ντάη και η Μπλόντγουεν δεν είχαν αποφασίσει να παρουσιάσουν κάτι καινούργιο. Τη φορά αυτή θα χόρευε και ο Ντάη έναν ουαλλικό χορό, κι' έπειτα θα έβγαίνει η Μπλόντγουεν να χορέψει — τί νομίζετε; — ένα χορό, που τον χορεύουν στα θέατρα, στο Παρίσι, και ξετρελαίνονται κόσμος και κοσμάκης. Τον είχε δη' η Μπλόντγουεν στον κινηματογράφο, στην πολιτεία. Βέβαια, αυτή δε θα σήκωνε τη φούστα της, όπως οι παλαδές Παριζιάνες, δλοι, όμως, είχαν την ελπίδα, ότι, όσο νάναι, κάπως περισσότερο θα τη σήκωνε αυτή τη φορά.

Και ήρθε η μεγάλη στιγμή. Η μεγάλη αίσθηση του πανδοχείου είχε διακοσμηθεί με χρωματιστά χαρτιά και με φώτα κι' ένα μεγάλο δέντρο με χρυσά κι' ασπρόμαυρα στολίδια. Ήταν σσημένο στη γωνιά. Αφού είπαν μερικά τραγούδια, δγήκε στην προχειρή σκηνή ο ίδιος ο παπάς και άνηγειλε:

— Και τώρα, κυρίες και κύριοι, θα δήτε τον καλό μας Ντάη σε μία καινούργια δημιουργία του. Έλα, Ντάη, η σκηνή είναι δική σου.

Ο έφημος κατέθηκε και δγήκε ο Ντάη. Κότταξε γύρω του σαστισμένος. Φαινόταν ανήσυχος, που ήταν έτσι μόνος εκεί πάνω.

Ξερόδθηκε κι' έπειτα σήκωσε το ένα πόδι του στον αέρα. Ήταν βαρύ, σά να του είχαν κρεμάσει σίδερα από κάτω. Αυτοί που κάθονταν στην πρώτη σειρά τον είδαν να κοκκινίζει, να ιδρώνει... Έπειτα, κούνησε το κεφάλι του λυπημένα και, χωρίς να πη λέξι, έφυγε απ' τη σκηνή.

Ο χορός άρχισε και ήταν στ' αλήθεια, κάτι που κανένας δεν το είχε όνειρευτ'...

Το κοινό ξέσπασε σε γέλια.

Ο παπάς έσωσε την κατάσταση: — Αγαπητοί, κυρίες και κύριοι. Ο Ντάη δε θα μπορούσε, δυστυχώς, να χορέψει. Χρειάζεται, λέει, λίγη ακόμα εξάσκηση. Ας κάνουμε υπομονή. Άλλωστε, θα μάς αποζημιώσει, με το παραπάνω, η αγαπημένη μας Μπλόντγουεν, με τον καινούργιο χορό της. Να μάς ζήσει η Μπλόντγουεν.

Όλοι χειροκρότησαν και, σε λίγο, παρουσιάστηκε η Μπλόντγουεν, κουνιστή και χαριτωμένη, όπως πάντα, κι' από πίσω της ο Ντάη με το βιολί του. Κι' ο χορός άρχισε και ήταν, στ' αλήθεια, κάτι που κανένας δεν το είχε όνειρευτ'. Όλοι κούτταζαν σά θαμπωμένοι και πιδό πολύ απ' όλους ο Ντάη. Άρχισε να ιδρώνει, να λαχανιάζει, καθώς έπαιζε το βιολί του. Δεν ήταν μόνο η δύσκολη μουσική, δεν ήταν μόνο η δική του άποτυχία, που του έφερνε αυτή την ταραχή. Ήταν η ίδια η Μπλόντγουεν. Η Μπλόντγουεν, που την αγαπούσε και την ποθούσε κρυφά όλον αυτό το καιρό, χωρίς κι' ο ίδιος να το ξέρει καλά καλά... Τί είχε πάθει άπόψε η Μπλόντγουεν; Τα πόδια της πετούσαν ψηλά, μέχρι το φεγγάρι, κι' ήταν πιδό όμορφα απ' ό,τι μπορούσε να δάη με το νου του άνθρωπος.

Η Μπλόντγουεν χόρευε κι' εκείνος έπαιζε. Κι' όλο πλησίαζε πιδό κοντά της κι' έλεγε να μη τελειώνει ποτέ αυτός ο χορός. Και το παίξιμό του, γινόταν όλοένα πιδό παράξενο, και άγριο, και όλογορό.

Κι' ύστερα, σ' ένα φοβερό κρεσέντο, που ήταν σά να το είχαν γεννήσει οι εφονικές φλόγες της ψυχής του, ο Ντάη σωριάστηκε στα σανίδια της σκηνής. Το βιολί έφυγε απ' τα χέρια του. Ένας τρομερός πόνος, στο μέρος της καρδιάς, έκανε την αναπνοή του να σταματήσει. Για μία στιγμή, σκέφτηκε, πώς κάποια χορδή θαχε σπάσει στην ψυχή του απ' τον πόθο. Ύστερα, όλα σκοτείνιασαν και δεν μπορούσε πιδό να σκεφτεί τίποτε. Μονάχα τις μεταξωτές κάλτσες της Μπλόντγουεν μύρεσε να δει ακόμα, καθώς εκείνη άφησε τη φούστα της να πέση κι' έσκυψε επάνω του. Πάλαιψε για λίγο με τον πόνο και το σκοτάδι, ύστερα, όμως, όλο: χάθηκε.

Ο κόσμος μετέτρεχε και όλοι ήθελαν να μάθουν τί συμβαίνει. Η Μπλόντγουεν είχε γονατίσει κοντά στο βιολιστή της. Του χείδευε το πρόσωπο, σά να έλπιζε πώς το χάδι των χεριών της θα μπορούσε να τον αναστήσει. Όσοι βρίσκονταν κοντά της, είδαν πώς έκλαιγε. Η περήφανη Μπλόντγουεν έκλαιγε!... Κάποιος άγγιξε με το χέρι τον όμο του.

— Μην ανησυχής, Μπλόντγουεν. Δεν είναι σοδαρό.

— Μα τόν αγαπούσα! Θεέ μου, πώς τόν αγαπούσα και ποτέ μου δεν τόν τόχα πη!...

Ο γιαιτρός άνοιξε δρόμο ανάμεσα στον κόσμο κι' έσκυψε κοντά στον άρρωστο. Άνοιξε το γιακά του κυριακάτικου πουκαμίσου του Ντάη κι' άκούμπησε τ' άκουστικό στο στήθος του.

— Ζή! ρώτησε η Μπλόντγουεν κι' η φωνή της μόλις άκούστηκε.

— Ναί. Είναι, όμως, πολύ κουρασμένος. Θα πρέπει να τόν πάμε στο σπίτι του. Μη φοβάσαι, όμως, αύριο θα είναι καλά.

Η Μπλόντγουεν στάθηκε για λίγο συλλογισμένη. Έπειτα κίνησε να φύγει. — Ποι πάς, Μπλόντγουεν; τη ρώτησε ο γιαιτρός. — Ίσως σε ζητήσει.

Η Μπλόντγουεν κούνησε το κεφάλι της, το κεφάλι με τις χρυσές μπούκλες:

— Μπορεί να κάνη και χωρίς έμένα.

Τους κούτταξε έναν ένα, με δλέμμα παράξενο, σκοτεινό. Ένα φευγαλέο χαμόγελο έπέρασε γιά μία στιγμή απ' το πρόσωπό της. Έπειτα, η Μπλόντγουεν κατέθηκε άπό τη σκηνή, έφυγε.

Δε θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν την άπογοήτευσή της.

Δε θα μπορούσαν να καταλάβουν, πώς μερικοί έρωτες άνθίζουν μόνο στο ψυχρό χνώτο του θανάτου. Πώς μόνο σ' αυτόν γονατίζουν. Κι' αν νικηθούν — σαν παλαιοί ταυρομάχοι — δε δοκιμάζουν ποτέ πιδό

★★

ΣΗΜΕΡΑ θα σάς πω ένα παραμύθι παράξενο. Ο ήρωάς του δεν είναι ένας άνθρωπος σσηνήσιμένος. Δεν είναι ούτε βασιλόπουλο, ούτε δράκος, ούτε γίγαντας. Είναι πιδό μικρός άπό τους νάνους. Ένα άνθρωπάκι λεπτό σαν κλωστή και μικρό όσο μία πευκοβελόνα. Φοράει ίσα ίσα μία φορεσιά πράσινη, πούχει το χρώμα των πεύκων, κι' ένα σκουφάκι καφέ, ακριδώς σαν μία πευκοβελόνα. Είναι, λοιπόν, μία πευκοβελόνα, που ζωντάνεψε, πήδηξε μ' ένα φύσημα τού άέρα στη γη και ξεκίνησε να γνωρίσει το δάσος. Τ' όνομά του είναι Λίλης.

Ο Λίλης, λοιπόν, έτσι μικρός που ήταν, μόλις βρέθηκε στη γη, κούτταξε ψηλά πάνω να δει τα δέντρα. Και τρώμαζε, τόσο μεγάλα τού φάνηκαν, τώρα που τα έβλεπε άπό χαμηλά. Άλλά δεν κράτησε πολύ η τρομάρα του. Είδε ένα κυκλάμινο κρυμμένο πίσω από μία πέτρα να τόν κούτταζε περίεργα. Κι' άμέσως ξεθάρρεψε. Έκανε μία γρήγορη δόλτα εκεί που στεκόταν σά σθούρα κι' άρχισε να πηγαίνει χορεύοντας τδ δρόμο του. Ήταν όμορφο το κυκλάμινο και δεν ήθελε να ντροπιαστή μπροστά του.

Πήγαινε έλαφρός σαν άέρας και τραγουδούσε όλα τα τραγούδια που είχε μάθει να σφυρίζη στο δάσος. Τδ μεσημέρακι κάθισε να ξεκουραστή κοντά σε μία ρίζα. Κατέβασε τδ σκουφί του σά μάτια του, έβγαλε τδ ένα πόδι πάνω στο άλλο, τα χέρια του κάτω άπό τδ κεφάλι κι' έτσι τόν πήρε ο ύπνος. Όποιος τόν έβλεπε κείνη την ώρα θα νόμιζε σίγουρα, πώς ήταν μία πευκοβελόνα. Όμως, ήταν ο Λίλης κι' άνειρευόταν. Χαμογελούσε μάλιστα, γιατί τδ δειρο που έβλεπε ήταν όμορφο, γεμάτο ήλιο. Μά, ξαφνικά, σκοτείνιασε κι' ο Λίλης είδε τότε, πώς η γη εκεί που καθόταν είχε άνοίξει ένα μεγάλο στόμα να τόν καταπιή. Ένοιωθε κίόλας να τόν τραβή. Άπότομα ξύπνησε. Τί κακό όνειρο!

Μά είδε τότε, στο λίγο φώς τού άπογεμάτος, πώς η πράσινη φορεσιά του είχε άλλάξει χρώμα κι' είχε γίνει καφέ. Τδ σαματάκι του είχε γίνει πιδό σκληρό κι' έλεγε πώς αν κουνούσε τα χέρια και τα πόδια του, θα έσπαζαν σαν τδ γυαλί.

Ο Λίλης άκουσε δίπλα του ένα γέλιο. Ήταν μία γρηά ζαρωμένη και σταχτοπρόσωπη, που γελούσε. Μά δεν ήταν μία γρηά σαν όλες τις γρηές, μά σαν μία ρίζα δέντρου.

— Έλα, Λίλη, τού λέει, έλα κοντά μου και μη φοβάσαι.

Μά ο Λίλης τώρα φοβόταν πάρα πολύ. Σύρθηκε όπως μπορούσε μακριά της και άφησε τδ σαματάκι του να γλυστρήσει στην κατηφόρα. Κείνη την ώρα τδ φεγγάρι άρχιζε ν' άνεβαίνει πάνω απ' τδ δάσος. Ένας δρόμος άσημέμιος χαραζόταν μπροστά στδ Λίλη.

Πήρε πάλι θάρρος ο Λίλης κι' άρχισε να περπατά πάνω σε κείνον τδ δρόμο. Κι' όταν έφτασε στο τέλος του, τί είδε, νομίζετε; Μία λίμνη χρυσή και πάνω της οι

φεγγαρχτίδες με τα μακριά τους μαλλιά και τα λεπτά τους φουράματα να χορεύουν σурτό, πιασμένες χέρι χέρι.

Μία σήκωνονταν ψηλά στis μυτες των ποδιών τους και τέντωναν τδ σώμα τους μες στο σκοτάδι. Μία χαμήλωναν και πηδούσαν με μικρά μικρά δηματάκια.

Ο Λίλης κάθισε μαγεμένος εκεί στην άκρη της λίμνης και κούτταζε τδ χορό τους. Άρχισε, μάλιστα, σιγά σιγά να σφυρίζη ένα σκοπό και τού φάνηκε πώς οι φεγγαρχτίδες άρχισαν να ταιριάζουν και κείνες τδ χορό τους με τδ δικό του τραγούδι. Λίγο λίγο δυνάμωνε τη φωνή του και σε λίγο έμοιαζε πώς όλο τδ δάσος έπαιζε μουσική, βιολιά και λαγούτα, για τδ χορό της λίμνης.

Οι φεγγαρχτίδες τώρα χαμογελούσαν.

— Έλα και σύ, Λίλη, να χορέψης μαζί μας.

Κι' ο Λίλης, έτσι εύτυχισμένος, με τδ τραγούδι στο στόμα, με τη μουσική τού δάσους γύρω του, πετάχτηκε μέσα στη λίμνη για να χορέψη. Χόρεψε όλη τη νύχτα, κουνώντας ποτέ τη μία, ποτέ την άλλη φεγγαρχτίδα. Εκείνες τούφευγαν και γελούσαν, ώπου ο Λίλης, άποκαμωμένος, ξαπλώθηκε πάνω στο νερό της λίμνης.

Τ' άλλο πρωί τδ κυματάκια τόν έρριξαν στην όχθη, κι' όταν πιδό εκεί μαζί με τις άλλες πευκοβελόνες τόν μούσκεψε η βροχή και τόν σάπισε η γη, ήρθε η γρηά η ρίζα και τόν ρούφηξε τόν καημένο τόν Λίλη, που έζησε μία μέρα μόν' ελεύθερος στο δάσος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

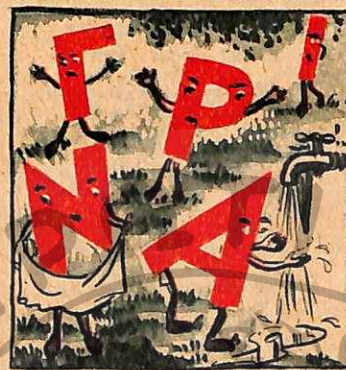
ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

10 ON. — Ύστερα τδ πουλί πέταξε πάνω άπό τδ σπίτι κι' άρχισε να φωνάζη χαρούμενα: «Έε! Παιδιάκια! Ο ήλιος δγήκε κι' έσείς κοιμάστε ακόμα; Ξυπνήστε πιδό. Σηκωθήτε!».

ΣΕ λίγο τα παιδιά είχαν πλυθή και η κυρά Λέξη τούς μοίραζε μέσα άπό μία μεγάλη πιατέλα τδ πρώινο τους φαγάκι. Καί, πιδό πιδό με τί δρεψί που έτρωγαν όλα τδ φαγητό τους...

ΣΤΗ στιγμή, τα παιδιά ξύπνησαν κι' άρχισαν να κατεβαίνουν στη δρύση για να πλυθούν. — «Καλημέρα Άλφα... Καλημέρα Βήτα... Καλημέρα Γήτα... Καλημέρα Δήτα... Καλημέρα Εήτα... Καλημέρα Σήτα... Καλημέρα Ζήτα... Καλημέρα Ηήτα... Καλημέρα Θήτα...».

ΚΑΤΙ παιδάκια, μάλιστα, σε μία γωνιά γλύφανε τδ δαχτυλάκια τους... Άνάμεσα τους ήταν και τδ Λάμντα τδ Λιχούδικο... (τδ γνωρίζετε;) και τδ Όμέγα τδ Όραίο...

Τραγουδω με τη μανούλα

ΤΟ ΨΑΡΑΚΙ

Μαννούλα, μέσ' τη γυάλα με τδ ψαράκια τ' άλλα είναι ένα ψάρι πονηρό, πιδό όλο τρελλίτσες κάνει κι' όλο φουσκίτσες δγάνει κι' όλο ταραίζει τδ νερό...

Παιδί μου, στο νεράκι τδ κόκκινο ψαράκι έχει ζωούλα. Δηλαδή, ίσως και να πεινάη κι' ίσως και να σονάη κι' ίσως να παίξη σαν παιδί...

Μαννούλα, στο ψαράκι για δάλε τδ χεράκι να δής αν είναι δροσερό. Κι' αν πάλι είναι ζεστό, μπορεί νάναι άρρωστούλη και να φωνάξης τδ γιαιτρό...

Γ. Β.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ και γελαστό τδ πουλί τδ καλημέριζε ένα-ένα. — «Καλημέρα Έψιλον... Καλημέρα Φί... Καλημέρα Βήτα μου Βαρού... Καλημέρα Ζήτα μου Ζιζάνιο... Καλημέρα σας...».

ΕΛΑΤΕ να παίξουμε!», τούς είπε τδ πουλί τότε. Καθίστε στη σειρά να σάς μάθω να τραγουδάτε... Κι' όποιο παιδάκι έχει δυνατή φωνή να σήκωνεται...

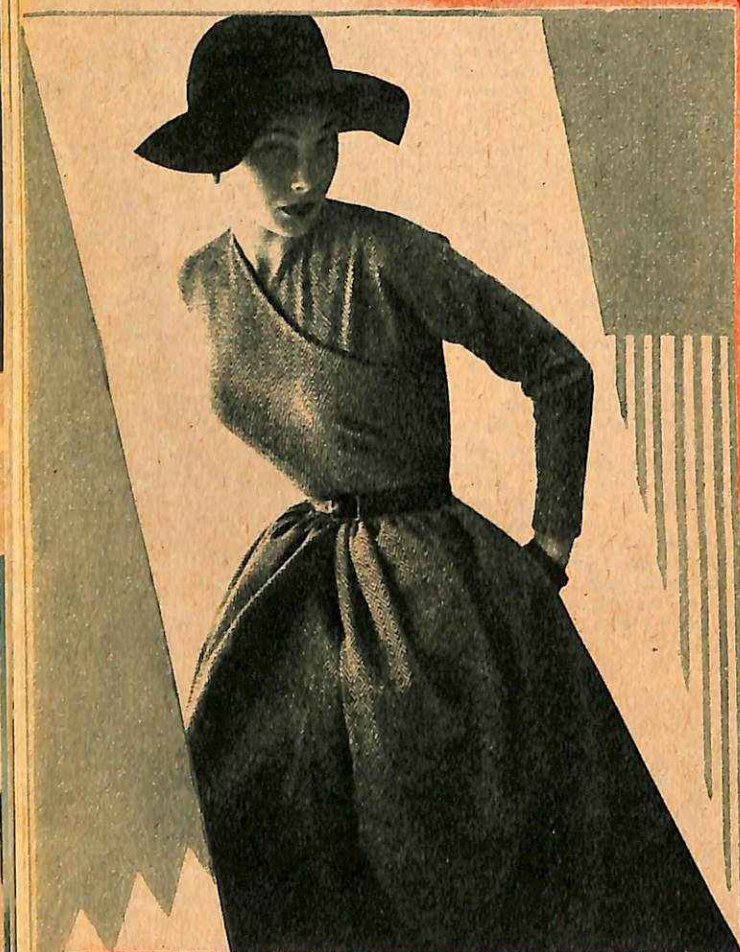
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

56

Μάρτινα-Τουίντ ΚΑΠΕΛΛΑ

«Χρυσή Άμαξα» ονομάζεται αυτό το κοκκίτικο καπέλλο από μπέζ φέτρ, του οίκου Λεμονιέ.

Ένα γοητευτικό μάλινο φόρεμα από τουίντ, που σχηματίζει μαιάνδρους. Είναι μοντέλο αγγλικό και είναι χαρακτηριστικό της προσπάθειας που καταβάλλεται στο Λονδίνο να αξιοποιούνται διαρκώς σε καινούργιους τύπους τα προϊόντα της φημισμένης έριουργίας τους. Ο φετεινός χειμώνας δε θα καταργήσει τα τουίντ, που τόσο δόξα γνώρισαν πέρυσι. Αποδείχτηκε ότι χαρίζουν στη γυναίκα ιδιαίτερη κομψότητα, και είναι συγχρόνως πολύ πρακτικά, γιατί είναι εύκολοφόρετα. Θα ακολουθήσουν, όπως βλέπετε και στα σχέδιά μας, τη φετεινή γραμμή της μόδας, έπειδη ή σουπλές τους επιτρέπει να γίνονται — πάντοτε, βέβαια, μέσα στα πλαίσια του σπόρ φορέματος — πιο φανταζι και πιο ελεύθερα.

Ένα χαριτωμένο φθινοπωρινό καπέλλο από ψάθα μπλέ μαρέν και άσπρη. Γαρνίρεται με ένα κόκκινο σιφόν, σε πρωτότυπο δέσιμο, που περνάει από μπρός σταυρωτό, ενώ οι άκρες του, σκερτσάζοντα, πέφτουν πίσω ελεύθερες, χωρίς να σκεπάζουν ολότελα τα μαλλιά.

ΒΡΑΔΥΝΑ

Στράπλες βραδυνο από φάιγ άσπρο, γαρνιρισμένο στο ντεκολτέ με χρωματιστή σατέν κορδέλα και λουλούδια, που σχηματίζουν στο κορσάκι μπουκέτο.

Βραδυνο φόρεμα του οίκου Μπρένερ του Λονδίνου, από γκρι τούλι κεντημένο με άση-μένα κλωστή και στράς άνα-μεσα στις κεντημένες μπάν-τες. Η ζώνη με το μεγάλο φιόγκο είναι βελούδινη, σε χρώμα κόκκινο βαθύ. Το συνο-δύον κοσμήματα από στράς.

ΑΜΥΔΑΛΑ

Στράπλες πολύ άνοικτό στην πλάτη, με φούστα πλού-σια σε φάρδος πίσω, από ρός πάλ σατέν.

Στη σύγχρονη γυναίκα γκαρ-νταρόμπα, δύο, κυρίως, είναι τα είδη, που έχουν την πολυτέλεια του παλιού καιρού. Οι βραδυνές τουαλέτες και τα εσώρουχα. Σ' αυτά, ιδίως, καμιά από τις γαρντιούρες, που εφευρέθηκε για να στολίσουν το γυναικείο ντύσιμο, να του δώσουν θηλυκότητα, αδρότητα και ελαφράδα, δεν περιφρονεί-ται. Οι κορδέλλες, ή δαντέλλα, το κέντημα, το αϊθέριο βολάν, οι λε-πτές πιέτες, τα διαφανή υφάσμα-τα, το τούλι και ή άργκαντίνα, όλα αυτά, θα τα συναντήσουμε στα εσώρουχα μιας άθλητινά κομψής γυναίκας και σήμερα, όπως άλ-λοτε στην προίκα της γιαιιάς μας.

Μια γυναίκα, που θέλει να φρον-τίσει το ντύσιμό της, δεν περιο-ρίζει τις απαιτήσεις της μόνο στα φορέματά της, τα καπέλλα της, ή,τι φαίνεται δηλαδή. Η ά-κρι του μεσοφοριού της, που θα ξεπροβάλλει καθώς θα κάθεται, ή νυχτικά, που θα φορή κάτω ά-πό τη ρόμπα της, αυτά θα κρί-νουν το βαθμό και την ποιότητα της κομψότητός της.

Εσώρουχα

4 Αθηναίοι Αρχιμάγειροι

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Ο κ. Δ. Γεωργόπουλος, του εστιατορίου Κωστή.

ΕΝΑ ΦΑΓΗΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ «ΠΑΝΘΕΟΝ»

«ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ», όπως παρασκευάζονται στο εστιατόριον «Πάνθεον», από τον εξαιρετικό τεχνίτη της κουζίνας, αρχιμάγειρον κ. Αναστάσιον Γαίτην.

Διαλέγετε κολοκυθάκια μετρίου μεγέθους τ' ανοίγετε και από τις δύο άκρες με ειδικό εργαλείο, τα πλένετε και τα στραγγίζετε. Κατόπιν ετοιμάζετε τη γέμιση:

Ρίχνετε σε κατσαρόλα 1 μικρό κρεμμύδι φιλοκομμένο, με λίγο βούτυρο. Όταν μαραθί, προσθέτετε 1/2 όκα κιμά, λίγο αλάτι και πιπέρι και τον σωτάρετε ελαφρά. Κατόπιν ρίχνετε 100 δράμια τομάτες ξεφλουδισμένες και φιλοκομμένες και αφήνετε να σιγοβράση περίπου 1/2 ώρα. Αφήνετε να μισοκρύνει και προσθέτετε λίγο μαϊντανό φιλοκομμένο, 2 έως 3 κουταλιές παρμεζάνα και 2

αυγά δολοκίηρα. Γεμίζετε με το ανώτερο μίγμα τα κολοκυθάκια και τα βάζετε μέσα σε ταψάκι. Ρίχνετε επάνω 1 φλυτζάνι τσαγιού τομάτα σουρωμένη, λίγο βούτυρο, αλάτι και πιπέρι και τα βάζετε στο φούρνο. Τα γυρίζετε κατά το διάστημα που θα ψήνονται, για να ξανθίνουν κανονικά. Όταν ψηθούν, παίρνετε τη σάλτσα των και τη βάζετε μέσα σε ένα κατσαρολάκι. Τη βράζετε, εάν είναι πολύ αραιή, για ένα εξάμιστο ή το υγρό, και κατόπιν τη «βένετε» σε μπαίν - μαρί, με 2 έως 3 κρόκους αυγών. Όταν πήξη ελαφρά, την αποστρέφετε από το μπαίν - μαρί, και προσθέτετε λίγο φρέσκο βούτυρο, ή κρέμα σαντιγύ, καθώς και ελάχιστο χυμό λεμονιού. Τη σερβίρετε επάνω σε κολοκυθάκια.

ΕΝΑ «ΠΙΑΤΟ» ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ ΠΑΠΑΧΕΙΜΩΝΑ

Ο κ. 'Ηλίας Κατής, του Παπαχειμώνα.

«ΜΟΥΣΧΑΡΑΚΙΑ ΜΠΛΑΝΚΕΤ» και «ΦΙΛΕΤΑΚΙΑ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ ΜΑΔΕΡΑΣ», όπως τα μαγειρεύει ο αρχιμάγειρος της κοσμικής ταβέρνας Παπαχειμώνα, κ. 'Ηλίας Κατής.

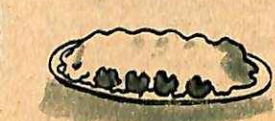
«ΜΟΥΣΧΑΡΙ ΜΠΛΑΝΚΕΤ»: Κόβετε 1 όκα περίπου κρέας σε μικρά κομμάτια. Ψιλοκόβετε 25 δράμια κρεμμύδι και το ζεματίζετε. Το στραγγίζετε, κατόπιν σωτάρετε ελαφρά το κρέας με λίγο βούτυρο και προσθέτετε το κρεμμύδι. Το σιγοψήνετε μερικά λεπτά, έως ότου μαραθί και προσθέτετε λίγο κρασί άσπρο αρωματισμένο και λίγο νερό. Σκεπάζετε την κατσαρόλα και αφήνετε το κρέας να σιγοβράση, έως ότου μαλακώσει. Τότε το βγάζετε από τη σάλτσα του, την περνάτε από σουρωτήρι και τη «βένετε» ελαφρά με λίγο κόρν - φλάουρ και με 3 κρόκους

αυγών. Προσθέτετε στο τέλος ελάχιστο χυμό λεμονιού. Ρίχνετε το κρέας μέσα στη σάλτσα, το ζεσταίνετε ελαφρά και το σερβίρετε με ρυζί.

«ΦΙΛΕΤΑΚΙΑ ΣΩΤΕ ΜΕ ΣΑΛΤΣΑ ΜΑΔΕΡΑΣ»: Κόβετε από μπόν φιλέτο μικρά φιλετάκια και τα σωτάρετε με βούτυρο. Τα βάζετε επάνω σε «κρουτών» (φέτες ψωμιού τηγανισμένες σε βούτυρο) και τα σερβίρετε με την εξής σάλτσα: Μέσα στο ίδιο τηγάνι, πού ψήθηκαν τα φιλετάκια, ρίχνετε — για κάθε μερίδα — 1 κουταλιά σούπας μαυροδάφνη, 1 κουταλάκι τσαγιού κέτσουπ, μερικές σταγόνες γούστερ-σως και λίγο φρέσκο βούτυρο. Γαρνίρετε το πιάτο με λαχανικά σωτά και με πουρέ από πατάτες.

Ο κ. Γαίτης, του εστιατορίου «Πάνθεον».

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς αφαιρούνται συνήθεις λεκέδες από τα ρούχα (και από δα-σα πλένονται και από δα-σα δεν πλένονται):

Εάν χυθεί μύκη στο φόρεμά σας, θα γίνει λεκές, που θα γίνει πολύ εύκολα με ζεστή σαπουνάδα. Στην περίπτωση, όμως, που το ρούχο δεν πλένεται, τότε σπογγίζετε ελαφρά το λεκισμένο μέρος με χλιαρή και πολύ ελαφρή σαπουνάδα, από σαπούνι τουαλέτας. Ξεπλένετε κατόπιν το πανί σε καθαρό χλιαρό νερό και τρίβετε το μέρος για ν' αφαιρεθούν τα ίχνη του σαπουνιού. Το σιδερώνετε.

ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΑΙΜΑ: Θα ξέρετε, βέβαια, ότι θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε πρώτα νερό κρύο, για να μουσκεψετε το λεκισμένο από αίμα ρούχο, γιατί το ζεστό στερεοποιεί το λεκέ. Τα βαμβακερά και τα λινά, μουσκούνται πρώτα σε κρύο νερό, έως ότου ο λεκές πάρη χρώμα καφέ ανοιχτό. Κατόπιν πλένονται σε χλιαρή σαπουνάδα και, τέλος, σε ζεστή. Εάν ο λεκές είναι παλιός, προσθέτετε στο κρύο νερό, που θα μουσκεψτεί το ρούχο, αμμωνία ή αλάτι (2 κουταλιές σούπας αμμωνία, σε 2 1/2 όκαδες νερό, ή 2 φλυτζάνια τσαγιού αλάτι σε 3 όκαδες νερό). Εάν μείνουν ακόμη σημάδια του αίματος, τότε σπογγίζετε το μέρος με δροζυμέν, αφού προσθέσετε σ' αυτό μερικές σταγόνες αμμωνίας. Ξεπλένετε καλά το ρούχο.

Εάν το λεκισμένο από αίμα ρούχο είναι μεταξωτό ή μάλλινο, σπογγίζετε το μέρος με νερό κρύο.

Οι λεκέδες αίματος σε κουβέρτες και στρώματα βγαίνουν, εάν απλώσετε επάνω μία πάστα αδραστή κόλλα σιδερώματος με νερό. Όταν στεγνώσει η κόλλα τη βουρτίζετε και επαναλαμβάνετε το ίδιο, έως ότου οι λεκέδες χαθούν.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΝ ΚΑΨΕΤΕ ΤΟ

Ενώ σιδερώνετε, ξαφνικά, παρουσιάζεται στο ύφασμα μία κιτρινίλα. Νομίζετε πως το ύφασμα κάηκε. Δε συμβαίνει αυτό πάντοτε. Γι' αυτό μην απελπισθείτε άμεσα. Το κακό μπορεί να διορθωθεί.

Η κιτρινίλα στο ύφασμα που σιδερώναμε, δεν εμφανίζεται μόνον όταν το σίδερο είναι πολύ

καυτό. Εμφανίζεται και όταν το ύφασμα είναι πολύ βρεμένο. Στην πρώτη περίπτωση δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Το ύφασμα κάηκε. Στη δεύτερη, όμως, είναι εύκολο να επανορθώσουμε τη ζημία. Θα πλύνουμε άμεσα το ύφασμα με διάλυση βορικού σε νερό (μισό κουταλάκι του γλυκού βορικό σε ένα ποτήρι νερό). "Υ-

ΠΟΙΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΠΕΙΡΕΤΕ ΤΟ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ

Ο Σεπτέμβριος είναι ο πιο κατάλληλος μήνας για να σπείρουμε λουλούδια, έτησια ή πολυετή. Παρακάτω σας δίνουμε έναν κατάλογο των λουλουδιών για παρτέρια κήπων, για ζαρντινιέρες και για γλάστρες:

Αγύρατο το μεξικανικό (διαφόρων χρωμάτων), Αλύσια ή εϋ-ώδης (διαφόρων χρωμάτων), Ανεμών των ανθοκόμων (διαφόρων ποικιλιών), Βαλσαμένη διπλή, Μπιγκόνια, Καμπανούλα, Καπουταίνι, Λειρί του κόκκορα, Ωραίο φύλλο, Κόσμος (διαφόρων χρωμάτων), Κυκλάμινα Περούσιας και Κυκλάμινα Νεαπόλεως, Δάτουρα Αλγύπτου, Γεράνια Σαγκάης, Βιολέττες (δλων των ποικιλιών), Λομπέλια, Πανσέδες, Μπέ-

λες ρόζ και λευκές, Γαρύφαλλα, Ρεζεντά, Σουσί, Στατίτια, Νικκοίαννα, Βερβένας, Μυσοστίς των Άλπεων.

Πώς θα γίνει η σπορά: Κατ' αρχήν, πρέπει να ετοιμάσουμε ένα μικρό κιβώτιο ξύλινο, μήκους 50 — 60 εκ., πλάτους 40 εκ. και βάθους 10 — 12 εκ. Στον πυθμένα θ' ανοίξουμε 5 — 6 τρύ-

ες. Χώμα: Χρειάζονται δύο μέρη από κοινό χώμα και ένα μέρος από ρικνόχωμα ή κουμαρόχωμα ή σκινόχωμα. Επίσης, μισό μέρος κοπριά, από οποιοδήποτε ζώο (πλήν πουλερικών), χωνεμένη καλά και ψιλή και μισό μέρος από

ποταμίσις ή θαλασσινή άμμο, που θα πλύνουμε πρώτα καλά.

Όλα τα παραπάνω, τα κοσκινίζουμε και τα ανακατεύουμε 4 — 5 φορές, προσθέτοντας λίγο νερό.

Βάζουμε το μίγμα στο κιβώτιο και το ισοπεδώνουμε με μία μικρή σανίδα. Κατόπιν τοποθετούμε τους σπόρους επάνω στην επιφάνεια και τους σκεπάζουμε με το ίδιο μίγμα. Εδώ χρειάζεται προσοχή. Το πάχος του χώματος, που θα δάλουμε από πάνω, δεν πρέπει να ξεπερνάει το μέγεθος των σπόρων. Αφού γίνει η σπορά, θα πείσουμε καλά με τη μικρή σανίδα, δηλ τη σπαρμένη επιφάνεια. Δεν πρέπει να μείνουν ακάλυπτοι πόροι. Θα ακολουθήσει το πότισμα με τη σίτα του ποτιστηρίου. Θα ρίξουμε λίγο νερό. Αμέσως κατόπιν θα δάλουμε πάνω από το κιβώτιο μία εφημερίδα, για να διατηρήσουμε την υγρασία.

Τα κιβώτια θα τα τοποθετήσουμε σε μέρος ούτε πολύ προσηλιακό, ούτε πολύ σκιερό. Μόλις στεγνώσει το χώμα, θα το ποτίσουμε.

Όταν φυτρώσουν οι σπόροι, θα αφαιρέσουμε την εφημερίδα και θα δάλουμε τα κιβώτια στον ήλιο.

Η μεταφύτευση: Όταν τα φυτά φθάσουν σε ύψος 5 — 6 εκ., θα τα μεταφυτεύσουμε είτε στο ίδιο το κιβώτιο, είτε στο έδαφος σε βραγίς, και πάλι με περίπου ίσους χώμα και σε απόσταση 4 — 6 εκ.

Όταν υπερβούν το ύψος των 15 εκ., θα τα μεταφυτεύσουμε, όπου θέλουμε — με αρκετό χώμα στη ρίζα — ή στη παρτέρια του κήπου μας ή στις ζαρντινιέρες μας ή σε γλάστρες. Από τον Ιανουάριο έως τον Ιούνιο, θα έχετε πολύ όμορφα λουλούδια.

ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ

ΞΕΡΕΙ Η ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΥΦΑΣΜΑ ΣΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ ΜΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΕΘΕ

στερα θα ξεπλύνουμε το ύφασμα με καθαρό νερό, για να φύγη το βορικό.

Κατόπιν, αν η κιτρινίλα δεν είναι έντονη, θα σαπουνίσουμε το ύφασμα, θα το ξεπλύνουμε, θα το στίψουμε καλά και θα το σιδερώσουμε με στεγνό πανί.

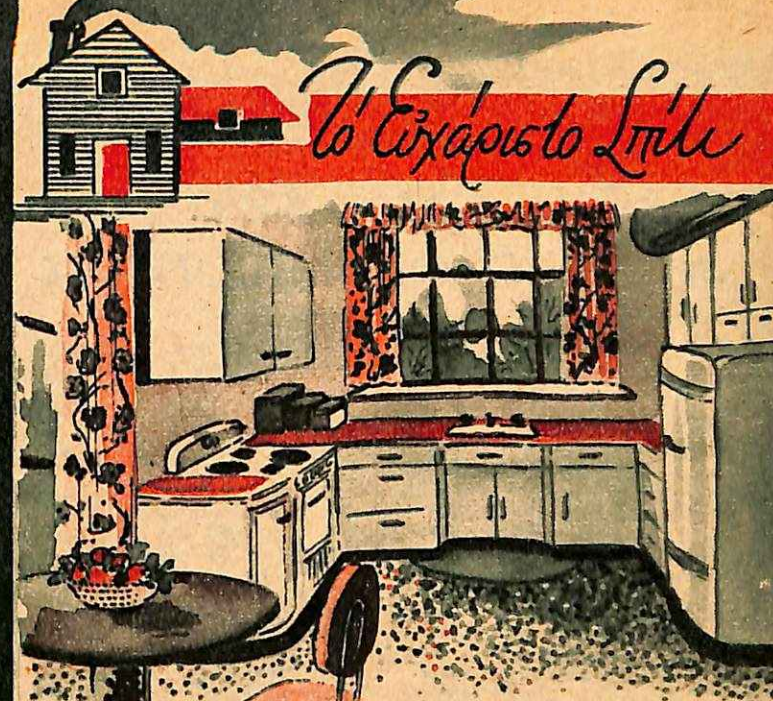
Αν η κιτρινίλα είναι πολύ έντονη, τότε θα πλύνουμε το σημείο αυτό με δροζυμέν, στο οποίο θα έχουμε προσθέσει λίγες σταγόνες αμμωνίας. Με τη διάλυση αυτή θα τρίψουμε το ύφασμα, όπου να φύγη η κιτρινίλα.

Αν η κιτρινίλα επιμένει, τότε θα δάλουμε πάνω στο ύφασμα, με ένα ταμπόν, διάλυση οξαλικού όξέος ή βορικού (μία πρέζα βορικού σε μισό ποτήρι νερό).

Κοπανίζουμε τα κρεμμύδια, τα ανακατεύουμε με τα άλλα υλικά και τα βάζουμε όλα να βράσουν επί μισή ώρα σε κλειστό δοχείο. Κατόπιν απλώνουμε το μίγμα αυτό σε λεπτό στρώμα πάνω στο κιτρινισμένο μέρος, και το αφήνουμε 5—6 ώρες. Μπορούμε να επαναλάβουμε τη μέθοδο αυτή 2—3 φορές.

Εάν και τότε δε φύγη η κιτρινίλα, τότε πάρτε το άποφαςι πως δε βγαίνει.

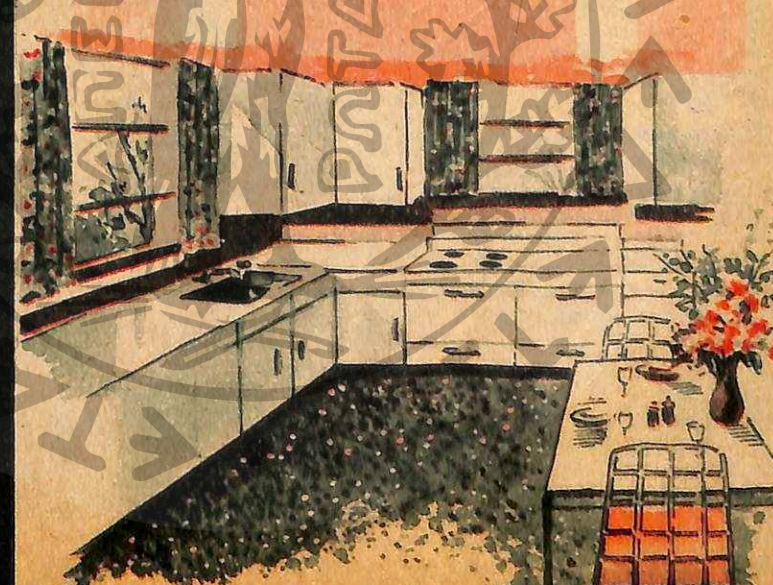

ΤΩΡΑ με τις ηλεκτρικές κουζίνες, που δε γεμίζουν καπνούς,

μυρωδιές και δρώμα την κουζίνα σας, μπορείτε πολύ όμορφα να τη διαρρυθμίσετε σαν ένα ευχάριστο δωμάτιο κι' αυτήν. Σε μικρά σπίτια, που δεν έχουν ιδιαίτερη τραπεζαρία, μπορείτε θαυμάσια να στρώσετε το οικογενειακό τραπέζι, σας στην κουζίνα, φτάνει, βέβαια, να έχετε δημιουργήσει μίαν άνετη ατμόσφαιρα, κι' όχι γιατί θα είστε μόνοι εκεί, να τα βουλευτε «όπως-όπως». Ακόμη, επειδή τώρα οι περισσότερες νοικοκυρές δεν έχουν υπνέτρια, ή τουλάχιστον δεν έχουν υπνέτρια ίκανή να φροντίσει και το φαγητό, είναι υποχρεωμένες να περνούν ένα μεγάλο μέρος της ημέρας τους στην κουζίνα. Μία ευχάριστη κουζίνα θα επιδράσει καλά στη διάθεσή σας. Κι' αν χτυπήσει ή πόρτα την ώρα που έχουμε δουλειά κι' έρθει καμιά φίλη μας, δε θα ντραπούμε καθόλου να τη φωνάξουμε εκεί να μας κάνει συντροφιά ώσπου να τελειώσουμε, παρά να την αφήσουμε να περιμένει μόνη σαν ξένη στο σαλόνι.

Φυσικά, πρώτος όρος είναι η κουζίνα σας να είναι καθαρή, κι' ότι δε θα θέλαμε να φαίνεται, να είναι μαζεμένο στα ντουλάπια. Ποικίλλετε τη μονοτονία αυτή των ντουλαπιών γύρω γύρω με έντονα χρώματα. Βάψτε ώριμένα μέρη τους με χτυπητό χρώμα για να σπάσετε το νοσοκομειακό ύφος των ολόασπρου, βάλετε εδώ και κει κουρτινάκια, καρβώ, ριγέ ή λουλουδάτα σε ανοιχτούς χρωματισμούς, δημιουργήστε μερικές γωνιές με παλιά μπακίρια ή πήλινα σκεύη, που είναι τόσο διακοσμητικά. Πάνω στις πόρτες των συρταριών σας μπορείτε να ζωγραφίσετε μερικά μοτίβα λουλουδιών, ρίξετε πετατάκια κεντημένα όπου δε θα λερώνουν. Σε μία ευχάριστη γωνιά, κοντά σε παράθυρο αν είναι δυνατόν, βάλετε το τραπέζι του φαγητού σας, σκεπασμένο με ένα όμορφο σκέπασμα και πάνω ένα βάζο με λουλούδια ή μία φρουτιέρα. «Έχετε» υπ' όψιν σας, ότι μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και τα λαχανικά σας ακόμη, όμορφα δαλμένα σε μία ανοιχτή πιατέλα, για να στολίσετε το τραπέζι σας αντί για λουλούδια ή φρούτα.

Καμιά φορά έτσι η κουζίνα μπορεί, χωρίς να το καταλάβετε, να γίνει το πιο ευχάριστο δωμάτιο του σπιτιού σας, γιατί ακριβώς θα έχη ζωντάνια. Βέβαια, προϋπόθεσις για όλα αυτά, είναι... να μη βάζετε κρεμμύδι και σκόρδο στο φαγητό σας. ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ

Θα Ρόδινα Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

ΘΥΜΑΜΑΙ πρό δύο μηνών. 'Η επίσκεψη της οδο Πατησίων ήταν στο φόρτε. Λόγος οι έρωτες. Τάγμα οι επιστάτες. Σύνταγμα οι εργολάβοι. Ταξιαρχία οι μηχανικοί. Μηχανοκίνητη εργατική στρατιά οδοποιίας. 'Οργασμός! Χαρά Θεού! Σκάψιμο να ιδούν τα μάτια σου. 'Αναστέναζαν ή Γής. Και σύστημα! Σκάψιμο έδώ. Ήλωλα έκει. Τρύπημα πιο πέρα. Κόψιμο ή ασφαλτός πιο κάτω. Ξεκάρφωμα το πεζοδρόμιο πιο πάνω. Και ρυθμός! Δουλειά να χαίρει η ψυχή σου. Και μένα σ' δλη αυτή την παλιγγενεσία, κατά μήκος αυτή την κοσμογονία, νάχης και τους μεμψιμοιρούς. 'Εναν τέτοιο είχα συναντήσει τότε. Τον 'Επαμεινώντα. Τρόπος του λέγειν, ότι τον είχα συναντήσει. Στην κυριολεξία, τρακάρω. Τρακάρωμε μεταξύ ενός λοφίσκου από χώρα και μιάς πολυκατοικίας, γιατί πήγαμε να περάσουμε συγχρόνως, σέ μέρος που χωρούσε να περάσει μόνο ένας άνθρωπος. Επρεπε να περμένη ο ένας να περάσει πρώτα ο άλλος. 'Αλλά έμεις, που να περιμένουμε! Είμαστε, βλέπετε, 'δαστικοί, ν' ανοίξουμε τα κασάκια. Μπας και περάσει ο έφορος και δεν τα βρή

ανοιχτά. Γι' αυτό τρακάρωμε και ξεσπάθωσαν ο 'Επαμεινώντας.

— Δεν είναι κατάστασις αυτή.

— Τί συμβαίνει, 'Επαμεινώντα;

— Μά, δρόμος είν' αυτός, όπως τον κατάντησαν; Λάκος έδώ. Λακκούδα εκεί. 'Υπόνομος πιο κάτω. 'Ορυγμα παρακάτω. Χάος παρα - παρακάτω. Και στο ανάμεταξύ, χώρα έδώ, τούβλα εκεί, άγκωνάρια πιο πέρα, σίδερα, παλιοσίδερα, κολώνες του τράμ δρόμους, κολώνες του τράμ ξεπλωμένες, στύλοι τηλεγραφικοί δρόμοι, στύλοι τηλεγραφικοί ορίζοντες, κατά μήκος, κατά πλάτος, διαγωνίως και μηχανές. Μηχανές που κόβουν, μηχανές που σκάβουν, μηχανές που γράφουν το χάρτη, μηχανές που κάνουν λάσπη και τούφ! τούφ! τούφ! Γκρρρ! Μπάμ! Μπάμ! Γκρρρ! 'Αντε να περάσης του λόγου σου. Δρόμος, σου λέει ο άλλος.

— Τζάμπα γκρινιάζεις, 'Επαμεινώντα.

— Τζάμπα;

— Βέβαια. 'Εδώ σου δίνεται ή ευκαιρία να ξεμουδιάσης, 'Επαμεινώντα. Να άσκήσης τα μέλη σου. 'Αλλοι πάνε και γυμνάζονται στα Γυμναστήρια, στους αθλητικούς συλλόγους, στο Στάδιο. Και σένα σου δίνεται ή ευκαιρία να εξασκηθής, περτώντας το δρόμο, σ' όλο τον κλασικό αθλητισμό, και γκρινιάζεις πάλι;

— Να εξασκηθώ στον κλασικό αθλητισμό;

— Μάλιστα, 'Επαμεινώντα.

Συναντάς ένα λάκκο: "Άλμα άπλου". Συναντάς δυό λάκκους και έναν υπόνομο, στη σειρά: "Άλμα τριπλούν". Συναντάς μιά στίβα χώρα: "Άλμα εις ύψος". Συναντάς ένα δουνό άγκωνάρια. Πήνεσαι, γιά να το πηδήσης, από μιά κολώνα: "Άλμα επί κοντώ". Και, όλα μαζί, ως που να φτάσης στο μαγαζί, δρόμος με τα φυσικών έμποδίων.

— 'Ετσι είναι; - με ρώτησ' ο 'Επαμεινώντας.

— 'Ετσι είναι, βέβαια.

Πέρασε καιρός από τότε. 'Η επίσκεψη της οδο Πατησίων συνεχίζεται με τον ίδιο ρυθμό. Χρές ξανασυνάντησα τον 'Επαμεινώντα. Αυτή τη φορά δεν τρακάρω. 'Ο 'Επαμεινώντας πήγαινε σιγά - σιγά με δεκακίλια. Το δεξί του πόδι ήταν στο γύφο.

— Τί έγινε, 'Επαμεινώντα;

— Τίποτα. Το λάθος είναι δικό μου, μου έξηγησεν ο 'Επαμεινώντας. Πήγα να πηδήσω έναν υπόνομο.

— Καλά, δεν υπελόγισες το βάρος;

— Το βάρος το υπελόγισα, το βάρος δεν υπελόγισα. Πήγα, βλέπετε, να σπάσω ρεκόρ, αλλά ξεπασσα το πόδι μου.

— Με τις ύγειες σου, 'Επαμεινώντα. Στους 'Ολυμπιακούς, μιά φορά, θα έγκαινιάσης το νέο άγώνισμα: "Άλμα εις βάθος. Και είμαι βέβαιος, ότι θα γυρίσης 'Ολυμπιονίκης.

Ο ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

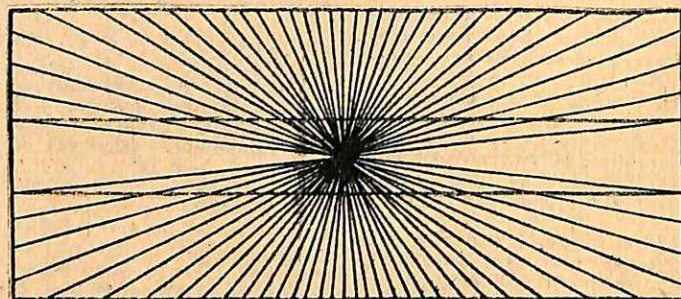
Η Οικογένεια

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε οριζοντίως τα τετράγωνα του σχεδίου, με τις ζητούμενες 13 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται από τις δύο κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται μιά γνωστή παροιμία, που θα τη διαβάσετε αραδιάζοντας τα ζεύγη των γραμμάτων, το ένα μετά το άλλο.

- 1) Περιφέρωμαι στο ίδιο μέρος.
- 2) 'Ο 'Ιούλιος.
- 3) Αυτότελές άπόσπασμα γραπτού κειμένου.
- 4) Ξέρει να ικανοποιή τα γούστα του.
- 5) Ραγδαία βροχή, θύελλα.
- 6) Είναι ή γυναίκα στην πλάξ.
- 7) Δεν είναι διόλου λογική.
- 8) Προσφέρει άνευ άμοιβής, δωρητής.
- 9) 'Ενώνει ένα πόντο με μιά προποντίδα.
- 10) Γρονθοκοπήματα.
- 11) Εύλογείται από την έκκλησία.
- 12) Χοντρό μπαστούνι.
- 13) Ροή ύγρου κατά σταγόνες.

ΔΕΝ ΘΑ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Είναι δύσκολο να πεισθής, ότι οι δύο παράλληλες γραμμές σ' αυτό το σχέδιο, είναι απόλυτα εύθειες: Οι συγκλίνουσες γραμμές, δημιουργούν οπτικήν άπάτη, ή οποία κάνει να βλέπουμε τις παράλληλες εύθειες σαν κυρτές στο μέσον.

ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΓΩΤΩΝ

Το αστυνομικό αυτόκινητο έφτασε ολόταχως μέσα στη νύχτα και στάθηκε έξω από το μεγάλο ούρανοξύστη....

— Φτάσατε πολύ άργά, είπε στον επιθεωρητή Φόρντνεϊ ένας ήρεμος νεαρός, που περίμενε τους αστυνομικούς στο δωμάτιο 409. Είμαι ο 'Εβερετ Μούρ, ταμίας της εταιρίας παγωτών 'Ο 'Α-στήρ». Σήμερα, είχαμε μιά εξαιρετικά μεγάλη είσπραξι. Βρισκόμουν, ακόμα, στο γραφείο μου στις 1.30 τη νύχτα ακριβώς, μετρώντας τα χρήματα, όταν άκουσα κάποιον να πλησιάζη στην πόρτα.

— 'Ανήσυχος, έσθενα γρήγορα το φώς του γραφείου και πέρασα στο διπλανό, που ήταν, επίσης, κατασκότεινο. Κάποιος μπήκε στο πρώτο γραφείο, κρατώντας στο χέρι ένα ηλεκτρικό φανάρι. "Ένα λεωφορείο ακούστηκε. Περίμενα να πλησιάση, ώστε ο θόρυβός του να καλύπτη τους κρότους, και τότε πήρα διαστικά τον αριθμό της αστυνομίας, ψιθύρισα: «Βοήθεια. Γραφείο 409, Τριακοστή οδός», και άφησα κάτω το ακουστικό. Ξαναγύρισα στην ενδιάμεση πόρτα, που την είχα αφήσει μισανοιχτή. Τό φανάρι, βρισκόταν επάνω στο τραπέζι και ένας άνθρωπος ήταν σκυμμένος στο μέρος, που είχα τα

χρήματα. Διέκρινα ότι φορούσε μάσκα. Κρατώντας ένα πιστόλι στο άριστέρο χέρι του, έριχνε με το δεξί τις δεσμίδες με τα λεπτά μέσα σε μιά τσάντα. Δεν ήταν μεγάλος, αλλά ήμουν άσπλος. "Ύστερα έφυγε. Περίμενα δυό λεπτά, και μετά άναψα τα φώτα... — Ποιον αριθμό της αστυνομίας καλέσατε; ρώτησε ο επιθεωρητής Φόρντνεϊ.

— Τον αριθμό του τμήματος επιφυλακής: ΑΣΤ. 1313.

— 'Ο επιθεωρητής, έρριξε μιά ματιά στο καλάθι των άχρηστων, όπου βρισκόταν μιά χαρτοσακούλα.

— Βγήκατε διόλου έξω, άπόψε;

— Μάλιστα, πήρα ένα σάντουιτς και καφέ στις 11.30.

— Γιατί δέ δειπνήσατε στο έστιατόριο;

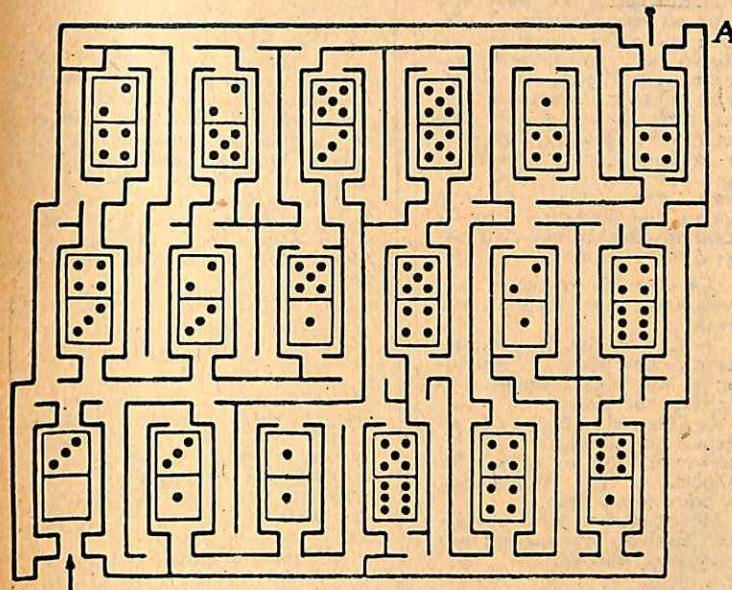
— Δειπνώ πάντα ελαφρά το βράδυ. 'Αλλωστε, δεν έχω πολλή ώρα ελεύθερη.

— Πάρτε το καπέλλο σας, διέταξε ο επιθεωρητής. Στην αστυνομία θα μάθουμε ποιός είναι και ο συνένοχός σας....

— Από ποιά άπλό σημείο, άντελήφθη ο Φόρντνεϊ, ότι ο Μούρ έλεγε ψέματα και ότι είχε κάνει μόνος του την κλοπή;

Περνά την ώρα της

ΞΕΡΕΤΕ ΙΣΤΟΡΙΑ;

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΜΕ ΝΤΟΜΙΝΟ

Στην εικόνα βλέπετε ένα λαβύρινθο, που ή είσοδός του και ή έξοδός του σημειώνονται με ένα βέλος. Σε κάθε θάλαμο, υπάρχει ένα «κόκκαλο» από ντόμινο. Το παιχνίδι, συνίσταται στο έξης: Κάθε φορά, που θα μπαίνετε σ' έναν καινούργιο θάλαμο, ο αριθμός που βρίσκεται στην είσοδο, πρέ-

πει να είναι ο ίδιος, με τον αριθμό, που βρισκόταν στην έξοδο του προηγούμενου θαλάμου. Δοκιμάστε, λοιπόν, τώρα, να βγείτε από το λαβύρινθο.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΝΑΙ Η ΝΙΝΑ;

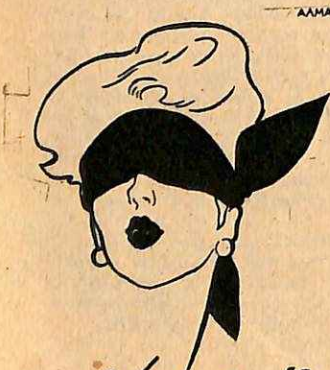
'Ο Γιάννης έχει τρεις φορές την ηλικία του Παύλου και είναι δυό χρόνια μεγαλύτερος από τον Πέτρο. Το άθροισμα των ηλικιών τους, είναι δυό χρόνια μεγαλύτε-

ρο από την ηλικία της Νίνας. Το άθροισμα των τετραγώνων των ηλικιών τους, πλην 3, είναι ακριβώς ίσο με το όκταπλάσιο της ηλικίας της Νίνας και καμμία ηλικία τους δεν διαιρείται διά του 2.

Μήπως μπορείτε να βρήτε πόσων χρονών είναι ή Νίνα;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δυό φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. "Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις βρήτε, χρησιμοποιώντας, γιά εύκολία σας, τα ιδεατά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τους αριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. 'Ετσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

Με Κλειδιά μάτια

Χρησιμοποιήστε και ζεις
το τραγούδι χιτών

ROUGE BAISER

PAUL BAUDÉCROUX - PARIS

Στρώνει ώραία,δεν σκάει το
χείλη και το σπουδαιότερο
δεν άφίνει άποτυπώματα.

Δοκιμάστε μιά φορά το
ROUGE BAISER
και θα ένδουσιασθήτε.

ΓΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23-234

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 51
μου, άπλωσε το χέρι και μου
χάιδεψε απαλά τα μαλλιά.

—Θ', άνοιξης το γράμμα
της μητέρας; ρώτησε.

—Ναι, ψιθύρισα.

Η καρδιά μου χτυπούσε,
πήγαινε να σπάσει. Γιατί ά-
ραγε; Δυσκολεύτηκε ν' άνοι-
ξω το φάκελλο. Έβγαλα ά-
πό μέσα δυο μικρά πυκνο-
γραμμένα φύλλα από γαλά-
ζιο χαρτί. Με τις πρώτες λέ-
ξεις που είδα, ένοιωσα ένα
ζεστό κύμα ν' άδειάζει στο
πρόσωπό μου. Έπειτα, τα χέ-
ρια μου άρχισαν να τρέμουν.

«Άγαπημένη μου Έλλην...»
«Έλλην! Ήξερε το αληθι-
νό μου όνομα!

Άκουσα τη φωνή του
Μπίλ, από πάνω μου:

—Διάβασε...
Και άρχισα να διαβάζω:

«Άγαπημένη μου Έλλην,
Μπίλ, καλό μου παιδί, πρέπει
να με συγχωρήσετε. Δεν μπο-
ρούσα να πω την αλήθεια, σε
κανένα σας. Πρό παντός δεν
ήθελα να τη μάθη ποτέ, την
αλήθεια: αυτή, ο Χάρολντ. Τι
θα σκεφτόταν για μένα, ο
χρυσός μου ο Χάρολντ, αν μά-
θαινε τί έκανα; Κι' έπειτα; Ω
έπρεπε να του δώσω έξηγή-
σεις, που ήταν προτιμότερο
να μην τις άκούση ποτέ. Κι' έ-
ξού. Έλλην, αν μιλούσα, θα
μαθαίνεις ότι ήξερα το μυστί-
κό σου. Πώς θ' αντιδρούσες;
Αυτός ήταν ο μεγάλος μου
φόβος. Ίσως να μην ήθελες
πιά, να μην μπορούσες να
μείνεις μαζί μου... Ναι, έ-
γω τον σκότωσα τον Τόνυ
Φάιρ. Και δεν αισθάνομαι την
παραμικρή τύχη γι' αυτό. Ξε-
κίνησα, το άπόγευμα εκείνο,
άποφασισμένη να τον σκο-
τώσω, αν δε δεχόταν να
κάνη ό,τι θα του έλεγα. Νό-
μισε, ο άθλιος, ότι μπο-
ρούσε να παίζει μαζί μου, να
διασκεδάσει εις βάρος μιάς η-
λικιωμένης, άρρωστης γυναί-
κας. Του μίλησα στην άρχή
εύγενικά, του πρόσφερα και
χρήματα, πολλά, χρήματα,
για: να σε άφήση ήσυχη. Έλ-
λεν. Τά ήξερα όλα, άγάπη
μου. Κρυμμένη πίσω από τις
τριανταφυλλίες, σε είχα ά-
κούσει, τη νύχτα εκείνη, που
ήσουν με τον Μπίλ, στον κή-
πο. Περισσότερα έμαθα, το
δράδι που νύοισες από το
Χάστινγς, και σ' άκούσα να
μαλλώνεις με τον Μπίλ στο
δωμάτιό σου. Άλλωστε, από
καιρό είχα την ύποψή, πως
δεν είσαι η Πάτρικ. Μην
σο-
ράζεσαι. Έλλην. Σου όρκίζο-
μαι, πως δε μ' ένοιαξε, πως
δε με νοιάζει. Νοιώθω, πως
είσαι καλό κορίτσι, το καλύ-
τερο στον κόσμο, κι' έμένα η
καρδιά μου δε με γέλασε πο-
τέ. Έπειτα, σε πολύ δύσκο-
λες ώρες, μάς χάρισε παρη-
γορία και χαρά. Και πιστεύω,
ότι θα χάρισε και την εύτυ-
χία στον Μπίλ. Δεν μπορού-
σα, Έλλην, ν' άφήσω τον πα-
ληάνθρωπον εκείνο να σε βα-
σανίζει. Μοιραία, αναπότρε-
πτα, σ' έσπρωχνε προς την
καταστροφή, προς την τρέλλα,
προς την αυτοκτονία. Δε δυσ-
κολεύτηκε να βρω τη διεύθυ-
σί του. Πήρα το πιστόλι του
Χάρολντ από το συρτάρι του
γραφείου και ξεκίνησα. Του
μίλησα με πολύ καλό τρόπο,

τόν παρακάλεσα να μάς άφή-
ση ήσυχους. Καθόταν εκεί ά-
πέναντί μου, στην πολυθρόνα,
και με άκουγε χαμογελώντας
ειρωνικά. Το ραδιόφωνο δίπλα
μου, έξακολουθούσε να παί-
ζει. Τό είχε μονάχα χαμηλώ-
σει. Όταν του μίλησα για
σένα και για τον Μπίλ, για την
άγάπη σας, για την εύτυχία
σας, έβαλε τα γέλια. «Είστε
πρώτης τάξεως μητέρα, κυρία
΄Ασταιρ!», μου είπε. «Όχι
μόνο διευκολύνετε το γυίο σας
στις μουνταροδουλειές του,
αλλά και αναλαμβάνετε έπει-
τα να δωροδοκήσετε το νόμιμο
σύζυγο της έρωμένης του, για
να σας άδειάσει τη γυνίκα.
Μπράβο!». Έξαφνα, άλλαξε
ύφος. «Άκουσε, κυρία μου!»
συνέχισε. «Όταν τελειώσω
με σας, τους Άσταιρ, δε θα
σας έχη μείνει δεκάρα, και α-
πό το παληοθήλυκο, που όπου
νάναι το περιμένο άπόψε να-
ρθη να ριχτή στην άγκαλιά
μου, θα δρίσκειται στη φυλα-
κή». Από τη στιγμή, που
του είχα πη ποιά είμαι, ο
Φάιρ είχε πάρει από το συρ-
τάρι του μικρού γραφείου έ-
να φάκελλο και τον είχε βά-
λει στην τσέπη της ρόμπας
του. Τον έβγαλε τώρα και μου
τόν έδειξε: «Έδώ είναι όλη
η ιστορία της ώραςίας μας
Έλλην!». είπε. «Ο φάκελλος
άπευθύνεται στο Άρχηγείο της
Άστυνομίας. Μπορώ να τον
ταχυδρομώσω όποια στιγμή
μου καπνίσω...». Άπλωσα τό-
τε το χέρι μου κι' έπιασα το
κουμπί του ραδιοφώνου. «Τί
ώραία μουσική!», είπα και
νύρισα το κουμπί. Με κύττα-
ξε σαστισμένος. Ο ήχος δυ-
νάμωσε άπότομα, γέμισε το
δωμάτιο, δόνησε όλο το σπίτι.
Την ίδια στιγμή, έβγαλα
την ίδια στιγμή, έβγαλα
την παραμικρή κίησι, πυρο-
βόλησα. Δεν ξέρω πως έγινε.
Η σφαίρα τον βρήκε στην
καρδιά. Κάποια μυστική δύ-
ναμς με ώδηγούσε. Με την
έκπυρσοκρότησι, έφυγε το δ-
πιλο από το χέρι μου. Για λί-
γες στιγμές, τή έχασα. Χα-
μήλωσα το ραδιόφωνο. Δεν αι-
σθανόμουν κανένα φόβο, καμ-
μιά ταραχή, αλλά ούτε και ή-
ξερα τί έπρεπε να κάνω. Κα-
θώς στεκόμουν τελείως άκι-
νητη, μου φάνηκε πως άκούσα
δήματα να τρίζουν έξω, στο
χαλίκι του κήπου. Τότε, ξε-
χνώντας το περιστρόφο, άρ-
παξα το φάκελλο από το χέ-
ρι του νεκρού και βγήκα γοή-
γορα στο σκοτεινό χώλ. Μό-
λις πρόλαβα να χωθώ στη
γυνίκα, πίσω από την πόρτα,
και σε είδα να μπαίνει, Έλ-
λεν. Άκούσα την άνήσυχη
φωνή σου. Κύτταξες σά μα-
νητισμένη το σκοτωμένο,
στην πολυθρόνα. Προχώρησε,
μήτρες στο δωμάτιο. Σε είδα
να σκύβεις και να μαζεύεις το
περιστρόφο. Έξαφνα, πα-
ρουσιάστηκε και ο Μπίλ. Φο-
βήθηκα, ότι θα ψάχνανε αμέ-
σως το σπίτι. Σά σκιά γλύ-
στρησα από τη μισάνοιχτη
πόρτα. Δεν έφυγα αμέσως.

Πήγα στην άπέναντι πλευρά
του δρόμου και εκεί περιμένα.

Ήθελα να βεβαιωθώ, ότι θα
φεύγατε κι' έσείς, ότι δε θα
σας έπιασαν μέσα στο σπίτι
με το σκοτωμένο. Γιατί, αν γι-
νόταν τέτοιο πράγμα, θα έ-

πρεπε, φυσικά, να παρουσια-
στώ άμέσως στους άστυνομι-
κούς, να τρως έξηγησω. Τα δέ-
κα ή δεκαπέντε λεπτά που πε-
ρίμενα εκεί, στη σκοτεινή δεν-
δροστοιχία, μου φάνηκαν αι-
ώνες. Τέλος, κρυμμένη πί-
σω από τον κορμό ενός δεν-
τρου, σάς είδα να βγαίνετε,
ν' άπομακρύνεστε άνευόχλη-
τοι. Τότε έφυγα κι' έγω. Γύ-
ρισα στο σπίτι, όπου η
πρώτη μου δουλειά ήταν να
κάψω το φάκελλο που είχα πά-
ρει από το Φάιρ...

Σήκωσα το πρόσωπο και
αντίκρισα το βλέμμα του
Μπίλ.

—Δε μάς είχε άκούσει, ψι-
θύρισα. Δεν ήξερε τί νομίζα-
με, τί πιστεύαμε, Μπίλ, ο έ-
νας για τον άλλο.

—Όχι, είπε σιγά. Δεν τό
ήξερε. Δεν μπορούσε να τό
φαντασθή. Άν τό ήξερε, θα
μιλούσε... Σε παρακαλώ,
διάβασε παρακάτω.

Με σθημένη φωνή συνέχι-
σα. Έκείνος, σκυμμένος από
πάνω μου, άκούσε.

«... Πιστέψτε με, πέρασα
δύσκολες ημέρες με όσα έγρα-
ψαν οι έφημερίδες. Όλα ή-
σαν κατ' εύχην. Είναι τώρα
περισσότερο από δέκα μέ-
ρες, που δεν ξανάγινε λόγος
ποιός και τί ήταν ο Φάιρ —
κι' έπαψαν να ενδιαφέρονται
για το θάνατό του και γι' αυ-
τόν που τον έξωάνωσε. Θα σας
φανή, ίσως, φρικτό αυτό που
θα σας πώ, αλλά έτσι είναι:
Καθώς σάς γράφω αυτή την
έξομολόγησι, νοιώθω πολύ
έξωριστή, πολύ ήσυχη.

Άγνώστηκα για τη δική σας
εύτυχία, άγαπημένη μου Έλ-
λεν, καλέ μου Μπίλ, και νίκη-
σα. Ξέρω, ότι δε μου μένει
πολύς καιρός να ζήσω. Γι'
αυτό κάθισα σήμερα κι' έγρα-
ψα. Θα πώ στον Ούνθροπ να
μή σας δώση το γράμμα αυ-
τό, παρά μόνο άφού πεθάνω
κι' άφού σάς άφήση, για να-
ρθη κοντά μου και ο Χάρολντ.
Εκτός, βέβαια, αν, ο μη γέ-
νοιτε, άλλοι λόγοι επιβάλουν
νέ φανερωθή η αλήθεια.

Ο Θεός να σας εύλογή!
Η μητέρα σας,
ΕΛΗΝΟΡ ΑΣΤΑΙΡ»

Σιωπή άπλώθηκε μέσα στο
μεγάλο δωμάτιο.

—Έλλην!

Σκίρτησα. Γύρισα και κύτ-
ταξα τον Μπίλ. Θεέ μου, μ'
έλεγε Έλλην — για πρώτη
φορά!

Έξαφνα, έκανε μι: κίνησι,
έπεσε στα γόνατά του μπρο-
στά μου, μ' άγκάλιασε σφι-
χτά.

—Θα με συγχωρήσης πο-
τέ, Έλλην;

Μέσα από τα δάκρυα και
τ' αναφυλλήτά, κατάρθωσα
νέ: του χαμογέλασα.

—Εξού, Μπίλ, θα με συ-
χωρήσης;

Προβόθηκα, με πήρε από την
πολυθρόνα, με σήκωσε όλόσω-
μη στά μπράτσα του.

—Νέ: φύγουμε, Έλλην.
Νά πάρουμε το μικρό Χιού
και να φύγουμε για πολύν και-
ρό, μακριά. Νά δούμε και-
νούργιους ούρανοους, να γλεν-
τήσουμε, να γελάσουμε. Ή
ζωή είναι δική μας...

ΤΕΛΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 41, 64, 65

ΛΗΣΤΕΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΑΓΩΤΩΝ

Ο Φόρντιντ άντελήθη ότι ο
Μούρ έλεγε ψέματα, τη στιγμή
που του είπε, ότι πήρε διαστική,
μέσα στο σκοτάδι, τον αριθμό
της άστυνομίας. Προσπάθησε να
πάρει, διαστικά, στο σκοτάδι
αριθμό στο τηλέφωνο. Μόνον οι
τυφλοί, και όσαι, τυχόν, έχουν ει-
δικά εκπαιδευτή, είναι σε θέση να
πάρουν σωστά, έναν πολυψήφιο α-
ριθμό, χωρίς να βλέπουν το δί-
σκο.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Η Νίνα είναι 17 χρονών.

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

1) ΤΡΙΓΥΡΝΩ, 2) ΑΛΩΝΑ-
ΡΗΣ, 3) ΠΕΡΙΚΟΠΗ, 4) ΜΕΡΑ-
ΚΑΝΣ, 5) ΚΑΤΑΓΙΣ, 6) ΗΜΙ-
ΓΥΜΝΗ, 7) ΠΑΡΑΛΟΓΗ, 8) ΧΑ-
ΡΙΣΤΗΣ, 9) ΒΟΣΠΟΡΟ, 10)
ΜΠΟΥΝΙΣ, 11) ΣΥΖΕΥΞΙΣ, 12)
ΜΑΓΚΟΥΡΑ, 13) ΣΤΑΛΛ-
ΞΙΣ.

Η παροιμία είναι: ΓΥΝΑΙΚΑ
ΚΑΙ ΓΥΑΛΙ ΣΠΟΥΝ ΕΥΚΟΛΑ.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΙΣΤΟΡΙΑ;

1=y, 2=6, 3=y, 4=a, 5=y,
6=a, 7=6, 8=y, 9=6, 10=6.

ΤΟ ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στη δεύτερη φωτογραφία ύπαρ-
χουν οι έξης 12 διαφορές: Α3:
Κόντηνε το μαυίκι.— Α4: Το με-
σοφόρι έχασε τις πτυχές του.—
ΑΒ5: Ο κορμός του δέντρου άπέ-
κτισε ένα κομμένο κλαδί.— Β2:
Τα μαλλιά έξαφανίστηκαν από
το δεξί μέρος του λαιμού.—
Β3: Έξαφανίστηκε και η τελευ-
ταία περαστική κορδέλλα του κορ-
σάζ.— Β5: Το παπούτσι άνέκτ-
σε μαύρο λουρί.— ΒΓ2: Το κολ-
λάρο γαρνιρίστηκε με μι: σκούρα
ταινία.— Γ3: Φόρεσε πένθος στο
άριστερό μπράτσο.— Γ4: Δέ: φτι-
νεται πιά το μεσοφόρι στο ση-
μείο αυτό.— Γ5 και 6: Άφηρέ-
θη ένα μέρος από τον κορμό του
δέντρου και η λάμπα διαγράφεται
τώρα καθαρή.— Γ6: Ένα δέντρο
έχει φυτρώσει στο δάδος.— Δ6:
Το έδαφος άνυψώθηκε.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ Ν' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ;

1.— Όχι. Άντιποδές μας εί-
ναι τα ύδατα του Ν. Ειρηνικού.

2.— Έπί... Νέρωνος, αλλά τό-
τε έμεινε ήμιτελής. Τα έργα της
σημερινής άρχισαν στα 1882.

3.— Ναι. Είς τας κορυφάς
των ύψηλών όρέων έχουν διατηρη-
θή πολλά είδη υπερβορείων φυτών,
που έμειναν εκεί από της τελευ-
ταίας εποχής των παγετώνων.

4.— Όχι. Είναι έντελώς άλ-
λη χημική ουσία, άναφομοιώτη,
που περιέχει θιάφι.

5.— Συνήθως όχι. Όσοι κά-
νουν το γύρο του κόσμου, άκο-
λουθούν συνήθως έναν παράλληλον
του Β. Ημισφαιρίου, με μικρότε-
ρη περιφέρεια.

6.— Όχι. Παρατηρείται συχνά
στη Β. Εύρώπη και τον Καναδά,
σπανίως δε και στην Έλλάδα.

7.— Ναι. Συχνά μάλιστα τζ
παράσιτα αυτά είναι τόσο ισχυ-
ρά, ώστε να διακόπτεται η συγ-
κοινωνία.

8.— Όχι. Έκτός των πέντε
γνωστών, έχει και το άίσθημα
του προσανατολισμού έν σχέσι με
την βαρύτητα. Το όργανο της
αίσθήσεως αυτής είναι το έσωτε-
ρικό αυτί. Όταν πάθη θλάση, αι-
σθανόμαστε ζαλάδες και δεν μπο-
ρούμε να σταθούμε βρθιοι.

Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

1 Οι δέκα ρήτορες βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση. Άν
παραδίδονταν στον Άλέξανδρο, όπως τους συμβούλευε
ο Φωκίων, δεν είχαν πολλές έλπίδες να ζήσουν. Άν πάλι
δεν έδειχναν προθυμία, ο δήμος, που θα τους έπαιρνε
για άπάτριδες και δειλούς, θα τους έπιασε να τους πα-
ραδώσει ο ίδιος. Το δίλημμα ήταν φοβερό: Μά ο Δημο-
σθένης δεν τάβαζε εύκολα κάτω. Άνέμισε νευρικά το μαν-
δύα πάνω στους ώμους του κι' άνεβαίνοντας στο δήμα,
είπε στο λαό: «Εθ' σας πάλι ένα μύθο, κι' όποιος έχει
μυαλό, άς συλλάβη το νόημα του: Κάποτε, λέει, πρότει-
ναν οι λύκοι ειρήνη στα πρόβατα και τους ζήτησαν, για
έγγυση, να τους παραδώσουν τους σκύλους. Τ' άκακα
άρνιά ξεγελάστηκαν και παρέδωσαν τους πιστούς των
φρουρούς. Τ' άποτελεσμα ήταν να φάνε οι λύκοι τ' άπρο-
στάτετο κοπάδι. Ο νοών νοείτω». Ο λαός, που κατά-
λαβε τον ύπαινηγμό, περικύκλωσε τότε το Δημοσθένη, φω-
νάζοντας πως δεν παραδίδει τους φύλακές του. Μά, ε-
τυχώς, ο Άλέξανδρος δεν επέμεινε στην άξίωσι και ή ει-
ρήνη έγινε χωρίς έξωτελισμό.

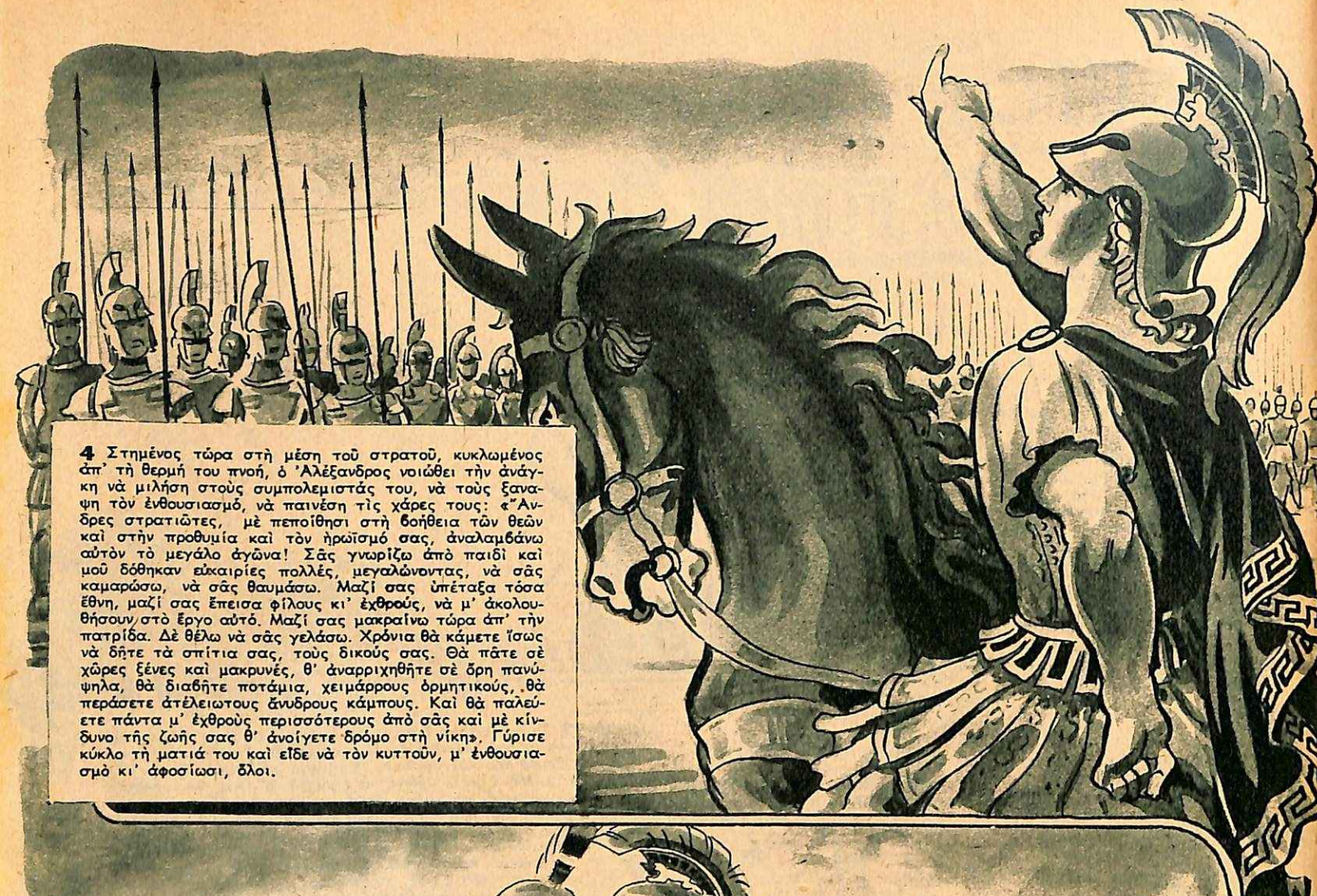
ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ: Ένώ ο Άλέξανδρος πολεμά στον
Αίμο τους Κέλτες, οι έλληνικές πολιτείες επαναστατούν
έναντίον του. Σ' άν κεραυνός ο νεαρός βασιλιάς κατεβαίνει
προς νότον, συντρίβει τους Θηβαίους και παραδίδει την
πόλι τους στις φλόγες. Στάς Άθήνας επικρατεί πανί-
κός. Ο Άλέξανδρος διατυπώνει την άξίωσι να του πα-
ραδώσουν το Δημοσθένη και τους άλλους ένέα ρήτορες,
που είναι άδιάλλακτοι έχθροί του. Στή συνέλευσι του
Δήμου, ο Φωκίων προτείνει να παραδοθούν αμόδωρητα οι
ρήτορες στον Άλέξανδρο, για να σωθή ή πόλις.

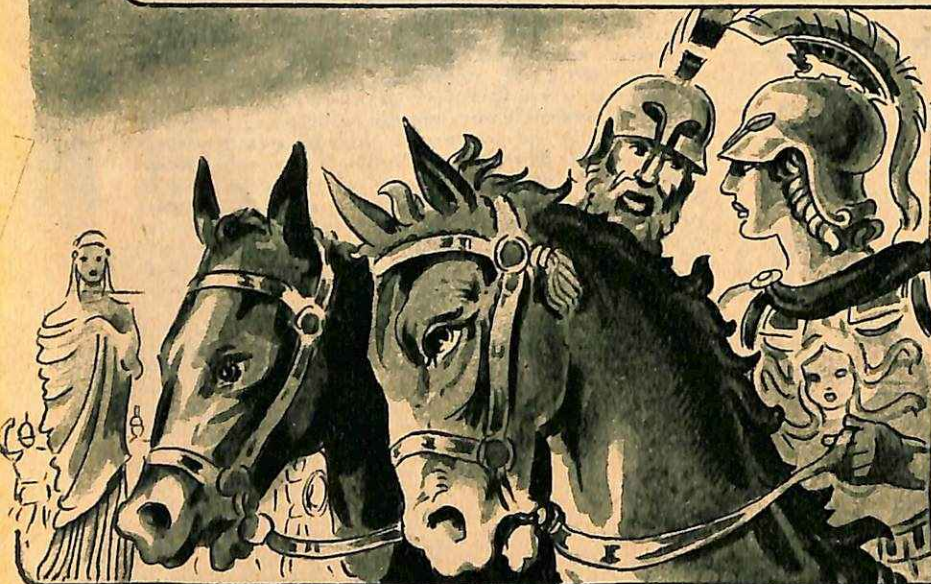
2 Έτσι έπεσαν ένα-ένα τα εμπόδια κι' ο νικητής ξανα-
γύρισε στη Μακεδονία, με την Έλλάδα συνασπισμένη στο
πλευρό του και πρόθυμη να κινήση μαζί του για την Ά-
σία. Μά έπρεπε πρώτα να τιμηθούν οι θεοί, να μιλήσουν
οι μάντιες, να γίνουν προσίες κι' άγώνες. Ένα όλόκληρο
μήνα γιόρταζαν στις Αίγες και στο Δίο: Τα σφάγια ή-
ταν καλά, οι θυσίες ευνόικες. Ο καπνός ήταν άσπιος
πήγαινε όλόισια στα ούρανια, οι οίανοι ήταν άσαιοι κι'
οι χρημοί προανήγγελλαν νίκες. Ο Άρίστανδρος, ο πε-
ρίφημος μάντις, δεν πρόφτανε να κοιζή, στεφανωμέ-
νος, μηνύματα για θριάμβους μελλοντικούς. Μά, έξαφνα,
ήρθε ένας άπεσταλμένος από τα Λειθήρια κι' είπε σκυ-
θρωπός: «Βασιλέα μου, σημάδι πρωτάκουστο έγινε στον
τόπο μου. Το άγαλμα του Όρφέα, του ποιητή, ίδρωσε
συνεχώς, όσες μέρες γιορτάσαμε και τιμούσαμε τους θε-
ους στ' όνομά σου... Τί να σημαίνει;». Ο Άλέξανδρος
κύτταξε τον άγαπημένο του μάντι: «Καλός οίανός, βα-
σιλέα μου, άπάντησε με χαμόγελο ο Άρίστανδρος: «Τα
κατορθώματά σου θάναί τόσο μεγάλα, που θα ιδρώνουν
οι ποιητά για να τα ύμνήσουν».

3 Η μεγάλη στιγμή είχε φτάσει πιά! Οι σάλπιγγες
πρόσμεναν για να δώσουν το σύνθημα: Τριάντα χιλιάδες
πεζοί και πέντε χιλιάδες ιππείς ήταν έτοιμοι να κινή-
σουν: Έλληνες, Μακεδόνες, Παίονες, Θράκες, Ίλλυριοί
κι' άλλοι σύμμαχοι. Ο γηραιός Παρμενίων μπροστά
στους πεζούς κι' ο Φιλώτας, ο γιός του, στους καβαλ-
λάρηδες. Διαλεχτοί, ένας-ένας, οι στρατηγοί και οι ύ-
πασιτοι: Πτολεμαίος, Άμύντας, Κάσσανδρος και
Κλέπτος! Νά κι' ο πιστός Ήσαιοστίν, κι' ο Κοίνος, κι'
ο Κρατερός. Μά οι σάλπιγγες παίρνουν πνοή και ξεχύ-
νουν το μπρούντζινο ήχο τους σε γιορτάσιμο κάλεσμα...
Ένα ρίγος περνά το στρατό. Άνορθώνονται τ' έλογα, τα
κορμιά ζωντανώνουν επάνω τους, τα σπαθιά και τ' άκό-
ντια άνεμίζουν άπ' άκρη σ' άκρη. Μιά λαχά από μύρια
στόματα άνεβαίνει προς τον αϊθέρα: «Χαίρε Άλέξανδρε,
συ νικας!». Καβάλλα στ' ώραιό του έλεγχο, το Βουκέφα-
λο, μ' άστραπόλαμπρη πανοπλία και φουντωτή περικε-
φαλαία, που σειέται στ' άγέρι, ο άρχιστράτηγος άντι-
χαιρετά το στρατό του: Θυμίζει μαζί τον Άπόλλωνα
και τον Άρη, στην άσπρη στολή του, που παίζει σαν ή-
λιος επάνω της ο όλόχρυσος θώρακας!

4 Στημένος τώρα στη μέση του στρατού, κυκλωμένος απ' τη θερμή του πνοή, ο 'Αλέξανδρος νοιώθει την ανάγκη να μιλήσει στους συμπολεμιστές του, να τους ξαναψηφίσει, να παρηγορήσει τις χάρες τους: «'Ανδρες στρατιώτες, με πεποίθηση στη βοήθεια των θεών και στην προθυμία και τον ηρωισμό σας, αναλαμβάνω αυτόν το μεγάλο αγώνα! Σας γνωρίζω από παιδί και μου δόθηκαν εύκαιρίες πολλές, μεγαλώνοντας, να σας καμαρώσω, να σας θαυμάσω. Μαζί σας υπέταξα τόσα έθνη, μαζί σας έπεισα φίλους κι' εχθρούς, να μ' ακολουθήσουν στο έργο αυτό. Μαζί σας μακραίνω τώρα απ' την πατρίδα. Δέ θέλω να σας γελάσω. Χρόνια θα κάμετε ίσως να δήτε τα σπίτια σας, τους δικούς σας. Θα πάτε σε χώρες ξένες και μακρινές, θ' αναρριχηθήτε σε όρη πανύψηλα, θα διαβήτε ποτάμια, χειμάρρους όρμητικούς, θα περάσετε ατέλειωτους άγνους κάμπους. Και θα παλεύετε πάντα μ' εχθρούς περισσότερους από σας και με κίνδυνο της ζωής σας θ' ανοίγετε δρόμο στη νίκη. Γύρισε κύκλο τη ματιά του και είδε να τον κυττούν, μ' ένθουσιασμό κι' άφοσίωσι, όλοι.

5 «Τό ξέρω», έξακολουθήσε, «πώς δέ σας τρομάζουν οι κίνδυνοι και πως θα νικήσετε όλους τους κόπους. Μα και η δόξα σας θάναι ανάξια, κι' η ανταμοιβή σας μεγάλη. Ανδρίζεστε, λοιπόν, και μην τ' εχυνάτε, πως είστε προωρισμένοι, ν' αλλάξετε στο καλύτερο τη ζωή των ανθρώπων. Αυτή είναι η θέλησις των θεών!». Θύελλα από ίαχές ξεσηκώθηκε τότε απ' όλο το στράτευμα... 'Εταίροι και πεζεταίροι, όπλιτες και στρατηγοί, σήκωσαν τα δ-πλα να χαιρετίσουν το τέλος της διυλίας. Δάκρυα χαράς συνώδευαν τις έπαινεσις. «Και τώρα, εμπρός για τη νίκη!». Οι φάλαγγες μπήκαν σε κίνηση. Πέρασαν μπροστά του, με τα πρόσωπα γυρισμένα κατά το μέρος του, ενώ οι σάλπιγγες έπαινιζαν θρίαμβον. Τελευταίος, δίπλα του, έμεινε ο 'Αντίπατρος, που ο 'Αλέξανδρος τον άφηνε αντίβασίλειο στη Μακεδονία. «'Ενα πρόσωπο αγαπήναι θέλει να σε φιλήσει, πριν φύγης, βασιλιά μου», του είπε ο πιστός στρατηγός. «'Η 'Ολυμπιάδα έφτασε μόλις από την 'Ηπειρο, για να σε αποχαιρετήσει».

6 Σα γύρισε και είδε τη μητέρα του να πλησιάζει, ο 'Αλέξανδρος, ξεχνώντας την πίκρα που τους είχε χωρίσει, πήδηξε από τ' έλαιο και την έκλεισε πάνω στο στήθος του. 'Η δυνατή και φιλόδοξη βασίλισσα αισθάνθηκε την καρδιά της να λιώνει από στοργή. Μίσα σε κείνα τα στιβαρά μπράτσα, που πήγαιναν ν' αγκαλιάσουν όλη τη γη, ή 'Ολυμπιάδα έννοιωθε να μικραίνει, να γίνεται αδύνατη. Κι' έξαφνα, ένα αίσθημα περηφάνειας τη συνεπήρε: Αυτόν τον ήμιο που, κρατώντας στο ένα του χέρι τη δάδα του πολιτισμού και στ' άλλο το ξίφος, κινούσε να κατακτήσει την Οίκουμένη, εκείνη τον είχε γεννήσει και γαλουχήσει, εκείνη του είχε δώσει τη φλόγα και την όρμη που τον έφερε στα μεγάλα έργα. 'Ανίκητος, άκαταμάχητος, ο γιός της, θα σπάθιζε τώρα τους όριζόντες, διαγράφοντας την πιο φωτεινή τροχιά της 'Ιστορίας. Τον φίλησε στο ψηλό του μέτωπο κι' είπε με συγκίνηση: «'Αξία της γεννήσεώς σου να φρονής πάντα, παιδί μου!»

7 'Ο νέος της ανταπόδοσε τό φιλι με συγκίνηση κι' ύστερα είπε στον 'Αντίπατρο: «Σού εμπιστεύομαι τη μητέρα μου. Να τη σέβεσαι και να την τιμάς σά βασίλισσα πάντα. Το πρώτο σου μήνυμα νάναι γι' αυτήν. Δέ θέλω ποτέ να δακρύσουν τα μάτια της, όσο λέπω.» Μ' κείνα τα λόγια, χωρίστηκαν μανά και γιός. 'Ακουμπώντας στον ώμο του 'Αντίπατρου, ή 'Ολυμπιάδα έβλεπε τον 'Αλέξανδρο να μακραίνει, κεντρίζοντας τ' έλαιο του. Θα τον ξανάβλεπε τάχα; 'Ενα δάκρυ θάλωσε τη ματιά της, μα δέν τ' άφησε να κυλήσει, περήφανη πάντα και δυνατή. Σύννεφο σκόνης σκέπαζε το μάκρος του δρόμου απ' όπου έφταναν τα σαλπίσματα της τριένδοξης στρατιάς, που κινούσε για τα μεγάλα της πεπρωμένα. 'Ο ήλιος, που έγερνε προς τη δύση του, τόκανε να μοιάζει μ' αναλυτό χρυσάφι. Σε λίγο έγινε φωτιστέφανο στη μορφή ενός καβαλλάρη, που έσβηνε σά σ' όνειρο πίσω από τους λόφους.

8 Μέσα σε είκοσι μέρες, ακολουθώντας την παραλία της Θράκης με το στρατό του, ο 'Αλέξανδρος έφτασε στο στενό του 'Ελλησπόντου. Έκατόν εξήντα τριήρεις διαπεραίωσαν το στρατό, από τη Σηστό στην 'Αβυδο. Κείνο το πέραςμα, που κάποτε είχε γεφυρώσει ο Ξέρξης, για να περάσει απ' την 'Ασία στην Ευρώπη, πόσα δέ θύμιζε στον 'Αλέξανδρο! Στα νερά του είχε πνιγί ή κόρη του μύθου, ή 'Ελλη, γλιστρώντας απ' το χρυσό πτερωτό κριάρι. Σ' αυτά τα νερά είχαν βρή τάφο κι' οι δυο θρυλικοί έραστές, ή 'Ηρώ και ο Λέανδρος. 'Εκεί, στο λιμάνι των 'Αχαιών, δρισκόταν το μνήμα του Πρωτεσίλαου, που πάτησε πρώτος το πόδι του στην 'Ασία, στα χρόνια τα Τρωικά, μα και πρώτος σκοτώθηκε από τους Τρώες. «'Ας είναι η δική μου απόδοσις ευτυχέστερη», ψιθύρισε ο 'Αλέξανδρος, κάνοντας θυσία στον τάφο του ήρωα: «'Ας σταθώ τυχερότερος από σένα». Μπήκε στη ναυαρχίδα του και πέρασε τον πορθμό, κάνοντας σπονδες στον Ποσειδώνα και στις Νηρηίδες, από κύπελλο χρυσό. Και σ'άν έφτασε στην 'Ασία, έμπηξε το δόρυ του στην ξηρά και πήδηξε πρώτος από το πλοίο.

9 'Η χαρά έκανε το χέρι του να τρέμει, καθώς έσπινε δωμό στον 'Αποβατήρια Δία. 'Υστερα πήρε τον 'Ηφαιστίονα και προχώρησαν, μόνοι, στη θέσι που ήταν το 'Ι-λιο. Να ή 'Ιδη, όπου ο Πάρις έκρινε, με το μηλο στο χέρι, τις τρεις θεές κι' ανακήρυξε φραιότερη την 'Αφροδίτη. Να τα ποτάμια τα Τρωικά, ο Σιμόεις και ο Σκάμανδρος, που ξεχειλίζουν, κυνηγώντας τους 'Αχαιούς. Μπήκανε στο ναό της Παλλάδος. 'Ο 'Αλέξανδρος αφιέρωσε στη θεά τη χρυσή πανοπλία του, παίρνοντας γι' αντίλαγμα μια άσπιδα κι' ένα κοντάρι από τα λάφυρα του 'Ιλίου. Μα νά, ή μεγάλη συγκίνηση! 'Ενας ντόπιος τους έδειξε δυο σωρούς από πέτρες κι' είπε, πως ήταν οι τάφοι του 'Αχιλλέα και του Πατρόκλου. Κι' αυτοί, που από παιδιά είχαν όρκιστή να τους αναστήσουν, γονάτισαν και στεφάνωσαν τους πανάρχαιους τύμβους. «Πόσο σε μακαρίζω, γιέ του Πηλέα», είπε ο 'Αλέξανδρος, καθώς έσκυβε να φιλήσει το χώμα το ιερό. «Πόσο σε ζηλεύω, που είχες την τύχη να βρης έναν 'Ομήρο να σε τραγουδήσει!».

ΚΕΡΔΙΣΕ

Ένας σαβαρὸς ἡλικιωμένος κύριος εἶδε μιά μέρα στὸ δρόμο μερικά παιδιά νὰ κάθονται γύρω ἀπὸ ἓνα μικρὸ σκυλί. Πλησίασε καὶ τὰ ρώτησε:

— Τί κάνετε ἐκεῖ;
— Παίζουμε καὶ ὁποῖος κερδίσει θὰ πάρῃ τὸ σκυλάκι δικό του.

— Καὶ τί παίζετε;
— Ποῖος θὰ πῇ τὸ μεγαλύτερο ψέμα.

— Ἀ, παιδιά μου, εἶπε μὲ καλὴ συνήθεια ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Δὲν κάνετε καλά. Ἐγώ, στὴ δική σας ἡλικία, δὲν ἔλεγα ποτὲ ψέματα.

— Κερδίσατε, κύριε, εἶπε τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ παιδιά — καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ σκυλάκι.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ὁ σύζυγος, ἀνήσυχος, πηγαίνει μέσα στὸ σαλόνι.

— Ἐννὴ ἡ ὥρα... Βγήκε στὴς τέσσερις; κι' ἀκόμη νὰ γυρίσῃ. Μήπως ἔπαθε τίποτε;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπαίνει ὁ σύζυγος λαχανιασμένος...

— Πού ἦσουν; τὴ ρωτᾷ ὁ σύζυγος φιλόπομπτα.

— Στὸ... στὸ τσάι τῶν Πυθαγόρειων.

— Ψεῦτρα, ἐκεῖ ἦμουν ἐγὼ καὶ δὲ σὲ εἶδα.

— Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; Οὔτε κι' ἐγὼ σὲ εἶδα!

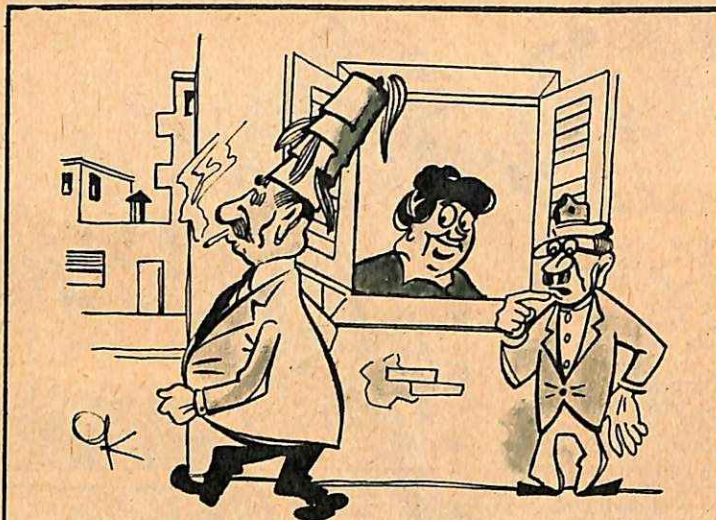
ΟΙ ΤΟΚΟΙ

Ἀφοῦ ἐξήτασε τὸν ἀσθενή του στὴς ἀκτίνες, ὁ γιαντρός τὸν ρωτᾷ:

— Θυμώσατε νὰ κατὰπιε ποτὲ κατὰ λάθος ἓνα νόμισμα τῶν δέκα φράγκων;

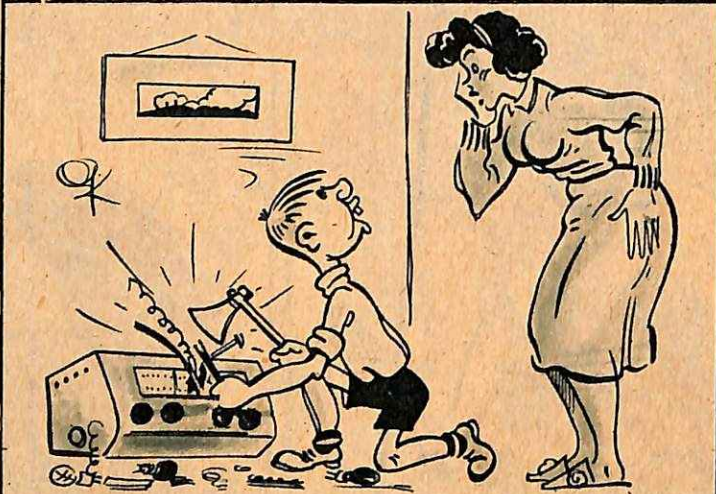
Ὁ ἀσθενὴς σκέπτεται λίγο καὶ ὕστερα ἀπαντᾷ:

— Ναί, ναί. Ὅταν ἦμουν πολὺ μικρὸς εἶχα καταπιῇ ἓνα φράγκα. Μὰ φαντάζομαι ὅτι ἀπὸ τότε, μὲ τοὺς τόκους του, θὰ ἔχῃ γίνῃ δεκάφραγκα.

ΤΑ ΦΕΣΙΑ

— Μὴν παραξενεύεσαι... Εἶναι ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς.

— Μὰ δὲ μοῦ εἶπες, ν' ἀνοίξω τὸ ραδιόφωνο;

(Τοῦ Α. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)

ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΠ' ΟΛΑ
ΘΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Εἶναι ἀργὰ τὸ δρόμ. Τὸ τράμ πηγαίνει ἐντελῶς ἀπὸ πρὸς τὴν Καλλιθέα. Ὁ εἰσπράκτωρ κάθεται κουρασμένος καὶ βαρεσχημένος σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα καθίσματα. Στὸ Ζάππειο μπαίνει ἓνας ἐπιβάτης καὶ κάθεται ἀπέναντί του. Πληρώνει τὸ εἰσιτήριο καὶ λέει:

— Παληοδουλειά καὶ ἡ δική σας.

— Ναί, ναί. Παληοδουλειά. Κουραστική, ἐκνευριστική...

— Σὰς πληρώνουν τοῦλάχιστον ἀνθρώπινά;

— Τί ἀνθρωπινά, κύριε; Ἐχω φαμελιά, γυναῖκα, τρία μικρὰ παιδιά, γρηά μητέρα. Οὔτε γιὰ τὸ ψωμί δὲ φθάνει. Τραγωδία, κύριε. Σωστὴ τραγωδία.

Ὁ ἐπιβάτης κύτταξε τὸν εἰσπράκτορα περίλυπος καὶ ὕστερα, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα πεντοχίλιο, τοῦ λέει:

— Νά! Κόψε ἄλλα δέκα εἰσιτήρια.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΗ ΜΗΤΕΡΑ

Δύο κομψὲς κυρίες περιφέρονται στὸν κήπο. Ἡ μία, θάλεπτας ἓνα μωρὸ σ' ἓνα καροτσάκι, φωνάζει:

— Τί θαῦμα μωρό!

Καὶ κατόπιν, πλησιάζοντας περισσότερο, λέει:

— Μὰ εἶναι τὸ δικό μου!

— Εἶσαι σίγουρη; ρωτᾷ ἡ φίλη της.

— Ἀπολύτως. Ἀνεγνώρισα τὴ νταντά!

ΖΗΤΗΜΑ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ

Μιά νέα πατάει στὸ δρόμο μιά πεπονόφλουδα, γλιστράει, παραπατάει, ξαπλώνεται χάμω φαρδιά - πλατειά, ἀλλὰ σκῶνεται στὴ στιγμή καὶ λέει χαμογελώντας σὲ ἓναν μεσόκοπο ἄνθρωπο τοῦ λαοῦ, ποῦ ἔσπευδε νὰ τὴ βοηθήσῃ:

— Εἶδατε εὐκηνισία;

— Ὁχι. Πάρα πάνω ἀπὸ τὴν καλτσοδέτα δὲ φάνηκε τίποτα.

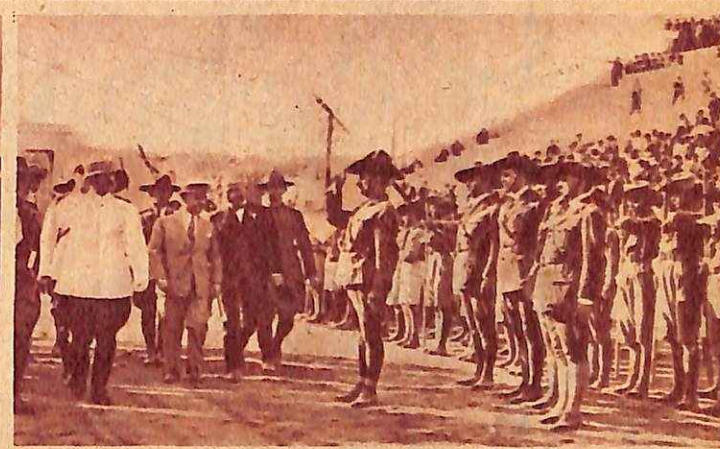
ΣΥΝΙΕΒΗ ΧΘΙΕΣ...

Μιά δολόκληρη δεκαετία πολέμων ἐσθῆσε ἀπὸ τὴ μνήμη μας ἓνα παρελθὸν ποῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο μακρινὸ. Ἡ σελίδα αὕτη θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ξαναθυμηθοῦμε ὅλα

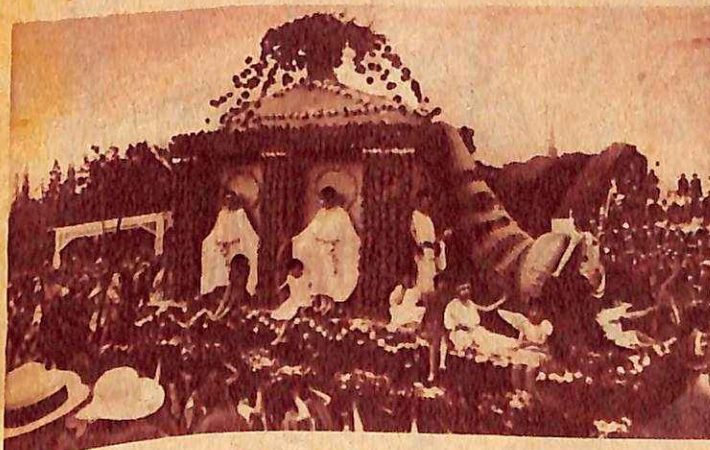
ἐκεῖνα τὰ γεγονότα καὶ περιστάτικα, ποῦ ἦσαν ἄλλοτε τὰ ἐπλέγοντα ζητήματα τῆς ἡμέρας, ἢ ἔδιναν στὴν καθημερινή μας ζωὴ τὸν τόνο ποῦ τὴ χαρακτηρίζει.

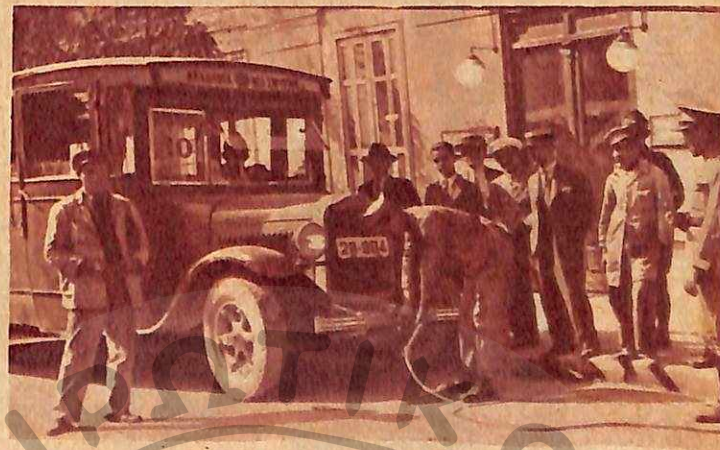
1922: Οἱ πρῶτοι πρόσφυγες ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία φθάνουν στὴν Ἀθήνα. Ὄπου νὰ τακτοποιηθοῦν σὲ σχολεῖα καὶ σὲ ἐκκλησίες, περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα, ὅπου τοὺς δίδεται ἓνα πιάτο ζεστὸ φαί. Ἀκόμα δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν τὴν τραγωδία τους.

1925: Στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο ὁργανώνεται ἡ πρώτη μεγάλη προσκοπικὴ ἐορτὴ, κατὰ τὴν ὁποία γίνονται ἐνδιαφέρουσες ἐπιδείξεις. Ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως στρατηγὸς Θ. Πάγκαλος ἐπιθεωρεῖ τοὺς προσκόπους καὶ ἀπονέμει τὰ βραβεῖα στοὺς διακρίθεντας.

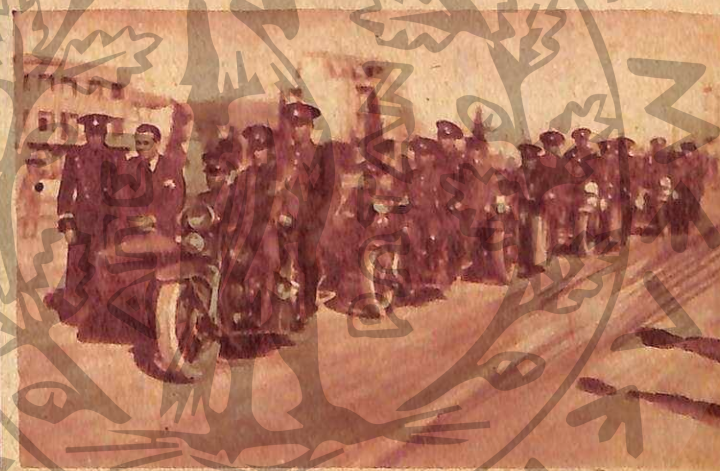
1926: Ἡ Ἀθήνα εἶναι πιὸ χαρούμενη ἀπὸ σήμερα Στὸ χῶρο τοῦ Ζαπτείου ὁργανώνεται μιά μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὰ λουλούδια, ποῦ τὴν παρακολουθοῦν χιλιάδες κόσμοι. Παρελαύνουν ὠραῖοτατα ὄργανα ποῦ τὰ παισιώνουν ἀκόμα πιὸ ὠραῖες κοπέλλες.

1928: Οἱ λεωφορεῖοι Ἀθηνῶν ἀποφασίζουν νὰ ἀπεργήσουν γιὰτὶ ἡ κυβέρνησις δὲν κάνει δεκτὰ τὰ αἰτήματά τους. Σὲ ἐνδειξὴ διαμαρτυρίας ἐγκαταλείπουν τὰ λεωφορεῖα τοὺς μπροστὰ στὸ ὑπουργεῖο τῆς Συγκοινωνίας, ἀπ' ὅπου τὰ ἐρυμολοκοῦν στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα.

1928: Στὴν πλατεῖα Κολωνακίου γίνονται ἡ ἀποκαλύψεις τῆς προτομῆς τοῦ ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ ἀρχηγῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας Ἐμμανουὴλ Ξάνθου. Μετὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς Κωστὴς Παλαμάς γιὰ τὴ δράσι τοῦ μεγάλου πατριώτου.

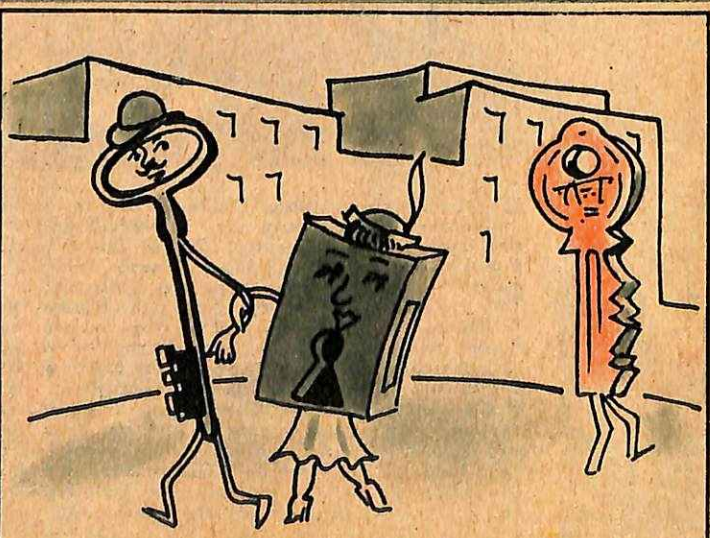

1937: Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων συγχρονίζεται. Ἀποκτᾷ ἓνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπὸ μοτοσυκλετιστῶν γιὰ τὴν ταχύτερη μετακίνησι τῶν δυνάμεων τῆς σὲ περιπτώσει ἐκτάκτου ἀνάγκης. Στὴ φωτογραφία οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων μὲ τὸ διοικητὴ τους κ. Βήτο.

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

Μάζεψε γρήγορα τὴ σκληροκοιτὴ ἀπόφυσι τοῦ κυρίου, ποῦ τὴν ἔβλεπε νὰ τὴν πάρῃ πίσω.

— Ἀκούσε νὰ σοῦ πῶ γυναῖκα, κύττα ἐμπρός σου κι' ἄσε τοὺς νεαρούς.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ
— "Έ και νά ήταν Πήγασσος!
(Τοο ΦΩΚ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ)